

H. L. Heijkoop

**ISTEN
GYÜLEKEZETE**

GBV

A könyv fordítása az angol nyelvű kiadás alapján készült,
amelynek címe: The Assembly of God;
Kiadó: Gute Botschaft Verlag, D-35673 Dillenburg

© 1995
Gute Botschaft Verlag (GBV)
D-35673 Dillenburg
Germany

ISBN 963 8079 94 0

Készült a Makai + Makai Kft. nyomdájában

TARTALOMMUTATÓ

Előszó	4
1. Első kijelentés a Gyülekezet létrejöttéről	5
2. Krisztus menyasszonya	22
3. Krisztus Teste	38
4. Az Isten háza	57
5. A Test Feje	79
6. A Test épülése	85
7. Sok tag – egy Test	91
8. Egymás tagjai	97
9. Az Úr házának építése	104

*

A *Gyülekezet* kifejezés alatt Krisztus Testét, a Krisztusban hívők összességét – a Szentírás szerint értjük.

A *gyülekezet* kifejezés alatt Krisztus Testének helyi gyülekezeteit értjük.

ELŐSZÓ

A szerző tudatában van erőtlenségének és annak, hogy részéről milyen nagy vállalkozás megmutatni Isten dicsőséges tanácsvégzését, amely az Úr Jézus kereszten elvégzett csodálatos váltságművén alapul, és amely a Szent Szellem által jut céljához. Milyen gyöngé is az emberi nyelv annak kifejezésére, amit Isten a Szent Szellem által világít meg előttünk. Ugyanakkor vigasztaló az, hogy Isten még az ilyen gyöngé eszköz által is képes Szent Szellemével elérni célját. Legyen ez a könyv áldására mindazoknak, akik olvassák.

H. L. Heijkoop

1. ELSŐ KIJELENTÉS A GYÜLEKEZET LÉTREJÖTTÉRŐL

Amikor Jézus Cézarea Filippi területére ért, megkérdezte tanítványait: Kinek mondják az emberek az Emberfiát? Ők így válaszoltak: Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, megint mások pedig Jeremiásnak, vagy valamelyik prófétának. Erre megkérdezte tőlük: Hát ti kinek mondotok engem? Simon Péter megszólalt, és így felelt: Te vagy a Krisztus, és élő Isten Fia. Jézus így válaszolt neki: Boldog vagy, Simon, Jóna fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyei Atyám. Én pedig ezt mondom neked: Te Péter vagy, és én ezen a kősziklán építem fel gyülekezetemet, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta. Neked adom a mennyek országának kulcsait, és amit megkötasz a földön, kötve lesz a mennyekben is, és amit feloldasz a földön, oldva lesz az a mennyekben is. Azután megparancsolta tanítványainak: ne mondják meg senkinek, hogy Ő a Krisztus" (Mt 16,13-20).

„Ha vétkezik testvéred, menj el hozzá, intsd meg négy szemközt: ha hallgat rád, megnyerted testvéredet. Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egy vagy két embert, hogy két vagy három tanú szava erősítsen meg minden vallomást. Ha nem hallgat rájuk, mondd meg a gyülekezetnek. Ha pedig a gyülekezetre nem hallgat, tekintsd olyannak, mint a pogányt, vagy vámszedőt. Bizony mondom nektek: amit megkötök a földön, kötve lesz a mennyben is, amit pedig feloldotok a földön, oldva lesz a mennyben is. Bizony, mondom nektek azt is, hogy ha közületek ketten egyetértenek a földön mindabban, amit kérnek, azt mind megadja nekik az én mennyei Atyám. Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük" (Mt 18,15-20).

A „gyülekezet” szó a négy evangéliumban csupán ezen a két helyen fordul elő. A görög „ekklésia” szóból származik, amelyet a régi bibliafordítások „egyház” szóval adnak vissza. Én jobban szeretem a „gyülekezet” kifejezést, mert vitathatatlanul ez a jobb fordítás. Az „egyház” szó azért nem megfelelő, mert ez a görög „kyriake” szóból származik, amelyet az 1Korintus 10-ben (az Úrvacsorával kapcsolatban) és a Jelenések 1,10-ben (az Úrnak napja) olvasunk, de soha nem a gyülekezettel kapcsolatban. A régi fordítás (az angol King James verzió) Jakab király rendeletére használta az „egyház” (church) szót, számos fordító tiltakozása ellenére.

Pusztán azért mondom el mindezt, hogy mindenki tudja, mire gondolok, amikor a „gyülekezet”-ről beszélek. Ugyanúgy beszélhetnék az

„egyház”-ról is. Igazán nem számít, melyik szót használjuk, mindaddig, amíg abban az értelemben használjuk, amit Isten Igéje ad az *ekklesia* szónak.

Bizonyára van valami jelentősége annak, hogy a „gyülekezet” szó csupán az első evangéliumban fordul elő a négy közül, annál is inkább, mert nem próféta használja, hanem maga az Úr, az Isten Fia. Az ószövetségi próféciákat mindig ember közvetítette. Ezek Isten szolgálói lehetnek, ahogyan a Zsidók 1,1-ben olvassuk: „szólt Isten az atyákhoz a próféták által”. Mivel azonban itt nem próféta szól, hanem maga az Isten Fia jelenti ki ezt az igazságot, és csakis ebben a két igében, ennek nyilván nagy jelentősége van, ezért fontos, hogy alaposan tanulmányozzuk ezeket, hogy lássuk, mire gondol itt az Úr Jézus valójában.

Mindig nagy jelentőségű azoknak a bibliai helyeknek a tanulmányozása, amelyekben valamely igazság első ízben jelenik meg, mert ezekben mindig fontos alapelveket találunk, amelyek jellemzőek erre az igazságra. Kiváltképpen ez az eset akkor, ha maga az Úr Jézus mondja ezt az igazságot.

Ha ismerjük a négy evangélium jellegét, akkor nyilvánvaló előtűnik, miért találkozunk a „gyülekezet” fogalmával csupán Máténál. Máté úgy mutatja be az Urat, mint Izráel királyát, és Máté evangéliuma az összekötő láncszem az Ó- és Újszövetség között. Az Ószövetség leírja Izráelnek, Isten földi népének történetét. Ez az 1Mózes 11. fejezetével kezdődik, és az Ószövetség végéig tart. Máté evangéliumában viszont megtaláljuk a gyülekezetbe való átmenetet, amelyről az Újszövetség beszél. Bár még találunk olyan szakaszokat, amelyek Izráel múltjával és jövőjével foglalkoznak, a fő téma mégsem a földi nép, Izráel, hanem az élő Isten Gyülekezete, amelyet az Úr Jézus „az én Gyülekezetem”-nek nevez.

Máté evangéliuma elején, a nemzetségi táblázatban azt olvassuk, hogy Jézus Dávid király fia és Ábrahám fia. Azután találkozunk a napkeletről jövő bölcsekkel, akik azért jönnek, hogy imádják Őt, mint a zsidók újszülött Királyát. Közvetlen ezután halljuk, ahogy Keresztelő János hirdeti: „Térjetek meg, mert elközelített a mennyek országa (királysága)” (Mt 3,2). Mikor az Úr Jézus elkezdli szolgálatát, Ő is pontosan ezeket a szavakat használja (Mt 4,17).

Hamarosan nyilvánvalóvá válik, hogy Izráel nem fogadja el Őt királyának. Még ha nagy tömeg követte is Őt, csak azért tették, mert ettek a kenyerekből, vagy – ahogy János írja – mert látták a jeleket, amelyeket tett (Mt 4,25; Jn 6,26; 2,23).

A Máté 5., 6. és 7. fejezetében az Úr ismerteti királyságának jellegét, a mennyek országa törvényeit. A tömeg azt várta Tőle, hogy királyuk lesz, aki megszabadítja őket a római elnyomástól; megsemmisíti minden ellenségüket, és Izráelt a világ vezető nemzetévé teszi, híressé és gazdaggá. Az Úr azonban elmagyarázza nekik, hogy aki a mennyek országának tagja akar lenni, annak milyen tulajdonságokkal kell rendelkeznie: irgalmasnak kell lennie, mert boldogok az irgalmasok, békességre kell törekednie, mert boldogok, akik Őérette szenvednek. Kijelenti, hogy ebben a világban, amelyben Krisztust megvetik és gyűlölik, amelynek Sátán az ura, sőt istene (Jn 12,31; 2Kor 4,4), minden Krisztus-követőnek szenvednie kell, és szenvedése által kell bemutatnia az Úr jellemét. Ezt ismerteti a Máté 5–7.

De a Máté 8–12-ben látjuk, hogy a zsidó nép ennek ellene mond. Csak akkor fogadnák el Jézust királyuknak, ha azt tenné, amit ők maguk is akarnak, azaz hatalmát a rómaiak kiűzésére használná fel, és Izráelt a világ vezető népévé tenné. Nem fogadják el az utat, amely Istenhez vezet, azaz a megtérést, a bemelegítkezést a bűnök bocsánatára, és nem hajlandók megvallani, hogy kárhozatra méltó bűnösök.

Magatartásuk abban tetőzik, hogy az Úr Jézusról azt állítják: Belzebub által, az ördögök fejedelme által tesz csodákat (Mt 12,24). A Szent Szellem munkáját, amely által csodákat tett és szólt, az ördögnek tulajdonítják, noha biztosan tudják, hogy ez Isten szava, és hogy Ő maga Isten Fia. Ezért istenkáromlás, amikor azt mondják: „az ördög által teszi mindezt”. Az Úr pedig azt mondja, hogy ez a Szent Szellem káromlása (Mt 12,31), az a bűn, amelyet Isten nem bocsát meg.

A 13. fejezetben, amikor már nyilvánvaló, hogy az Úr Jézust elutasították, Ő képet ad arról, milyen lesz a mennyek királysága, noha annak Királyát megvetették. Megértjük, hogy ez egy egészen sajátos helyzet. Mit gondolnánk egy olyan királyságról, amelyet királya megalapított, azután nagy birodalomná növekedett, de a király nem lakik abban, mert elvetették, és csak a távolból tud uralkodni rajta? Rendkívüli királyság az ilyen, pedig a mennyek királysága éppen ehhez hasonló, amióta elvetették az Urat. Ha az ember nem is hajlandó elfogadni az Urat királyának, ez nem akadályozza meg Istent abban, hogy végrehajtsa tervét. A 2. zoltárban olvassuk, hogy e világ királyai és Izráel fejedelmei ellenállnak Istennek, mondván: „Dobjuk le magunkról bilincseiket”. De azután ezt olvassuk: „A mennyben lakozó kineveti, az Úr kigúnyolja őket... Én kentem fel királyomat szent he-

gyemen, a Sionon" (4-6. v.). Isten tehát végrehajtja tervét, még ha a mennyek országának most más is a jellege, mert az Urat elvetették.

Istennek könnyű lenne közvetlenül megbüntetni ellenségeit, mint ahogyan az Úr Jézus eljön majd egy napon a felhőkön, és hatalommal felállítja királysága alapját, és pusztán szavával széttűzza ellenségeit. A János 18-ban olvassuk, hogy az Úr Jézus odaállt azok elé, akik azért jöttek, hogy elfogják, és megkérdezte tőlük, hogy kit keresnek. Mikor ők azt felelték: „A Názáreti Jézust”, akkor Ő csak annyit mondott: én vagyok (5. v.), mire azok hátrahőköltek és a földre estek. Az „én vagyok” kifejezés az Ószövetségben az Úr nevét jelenti, és elegendő volt e név kiejtése, hogy azok a földre boruljanak.

Az Úr így cselekedhetett volna közvetlenül az elvetetése után is. De ismerjük csodálatos kegyelmét. Ha akkor már felállította volna birodalmát hatalommal, akkor azt tette volna, ami a jövőben fog bekövetkezni. Amikor eljön majd, hogy megalapítsa ezeréves királyságát, akkor elpusztítja ellenségeit, vezetőit elevenen a pokolba veti, és nagy seregeiket mind megsemmisíti, mert azok mind elvetették Őt.

De nem ez Isten akarata, ahogyan a 2Péter 3,9-ben olvassuk. Ugyanakkor az Ilimóteus 2,4-6-ban azt olvassuk, hogy Ő „azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és eljusson az igazság megismerésére. Mert egy az Isten, egy a közbenjáró Isten és az emberek között, az ember Krisztus Jézus, aki váltságul adta önmagát mindenkiért.” Ez volt Istennel az Ő Akarata, az Úr Jézusnak a szándéka. Megalapíthatta volna királyságát hatalommal, ez azonban a világ megítéltetését jelentette volna, és nem üdvözülhetett volna. Mindazok, akik valaha is éltek, mindörökké a pokolba száműzettek volna. De Isten nem ezt akarta. Az Isten szeretet, és Ő azt szeretné, hogy mindenki üdvözljön, és eljusson az igazság ismeretére. Ezért az Úr Jézus elfogadta, hogy elveszék és az emberek kezére adják. Engedte, hogy elfogják és a keresztre szegezzék, mert csak így teljesebbé lehetett Isten szándéka. Isten így már kijelentheti, hogy mindazok, akik hisznek az Úr Jézusban, örök életet nyernek. Akik hitben elfogadtuk az Urat, tanúsíthatjuk, hogy az Úr „bűneinket maga vitte fel testében a fára” (1Pt 2,24). Tudjuk, hogy „nincs tehát most már semmiféle kárhóztató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak” (Róm 8,1).

Látjuk, mi lett az ember viselkedésének következménye. Egy olyan királyság, amely gyakorlatilag az egész földre kiterjed, de amelynek királya a mennyben van, mert itt a földön elvetették. A Máté 13-ban az Úr Jézus maga mutatja meg nekünk hét példázatában, milyen jellegű

lesz ez a királyság. Ugyanakkor azt is megmutatja, hogy valami új dolog lesz ebben a királyságban. Ebben a királyságban, amelyet már az Ószövetség megjövendöl, lelepleződik egy titok, ami az Úr szeretetének fő tárgya. A Máté 13. példázatai közül kettőben beszél arról a valamiről, ami szíve szeretetének fő tárgya, és a 44. versben ezt mondja: „Hasonló a mennyek királysága a szántóföldben elrejtett kincshez, amelyet az ember, miután megtalált, elrejt, örömeiben elmegy, eladja mindenét, amije van, és megveszi azt a szántóföldet.” A mennyek királyságában kincs van elrejtve, oly drága kincs, hogy az Úr Jézus megveszi ezt a földet, hogy az övé legyen.

És utána jön a 45. vers: „Hasonló a mennyek királysága a kereskedőhöz is, aki szép gyöngyöket keres. Amikor egy nagy értékű gyöngyre talál, elmegy, eladja mindenét, amije van, és megvásárolja azt.” Itt ugyanazt látjuk. Talál egy nagy értékű gyöngyöt, amely oly szép, hogy kész eladni mindenét, hogy az övé lehessen az. A mennyek országában lesz valami végtelenül értékes az Úr számára, amelyet ez a két példázat „kincs”-nek, illetve „nagy értékű gyöngy”-nek nevez.

A 14. fejezetben teljesen világosan kiténik, hogy az Urat elvetették, amikor előhírnökét, Keresztelő Jánost meggyilkolták (10. v.). A 15. fejezet és a 16. fejezet kezdete csak még jobban megerősíti elvetetésének tényét; és a 16,13-20-ban az Úr elmondja, hogy mi ez a drága kincs. Lássuk most, mi ez a drága gyöngy, mit jelent ez az Úr számára, és mi az a merőben új, amit az Isten Fia kijelent.

A szövegösszefüggés is azt mutatja, hogy valami egészen sajátos kijelentés következik. Hol jelenti ezt ki az Úr Jézus? „Amikor Jézus Cézarea Filippi területére ért” (16,13). Nem Jeruzsálemben, nem is Kapernaumban, hanem Cézarea Filippi városának közelében mondja el kijelentését, annak az egészen új városnak a közelében, amelyet Heródes épített, és ő is nevezett el: Cézarea a római császár nevéből származik, Filippi pedig tulajdon nevéből (Fülöpnek hívták). A város neve azt jelképezi, hogy idegenek uralkodnak Isten országa fölött. Kánaán Isten földje volt, ahogyan azt Isten kihangsúlyozza a 3Mózes 25,23-ban: „enyém a föld, ti csak jövevények és zsellérek vagytok nálam.”

Ezen a földön, amely Isten földje, amelyen mindig is az Úr uralkodott (trónusa Jeruzsálemben állt, ahogyan azt a 1Kronika 29,23-ban olvassuk), van egy város, amely világosan kifejezi, hogy a rómaiak uralkodnak az ország felett, és királyuk is idegen. Pontosán ezen a helyen beszél az Úr ezekről a dolgokról.

Először is megkérdezi, kinek mondják Őt az emberek: „Kinek mondják az emberek az Emberfiát?” Az nem érdeklí, hogy mit mondanak róla a papok és írástudók. Tudja, hogy szerintük Ő az ördög ereje által munkálkodik. Az érdeklí, mit mond róla a köznép. Itt, Galileában, ahová nagy sokaság követte Őt, kérdi: „Ezek az emberek, akik követnek engem és hisznek bennem, mert látják az én csodáimat, mit mondanak rólam, kinek mondanak engem?”

Azután ezt olvassuk: „Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, megint mások Jeremiásnak, vagy valamelyik prófétának” (16,14). Ezek a vélemények nem alaptalanok. Maga az Úrmondotta, hogy Keresztelő János volt az asszonytól születettek közül a legnagyobb. A zsidók Jeremiást az egyik legnagyobb prófétának tartották. Azután itt van Illés, aki igazán nagy próféta volt. Ezek kedvező vélemények voltak, de mindezzel csak azt bizonyították, hogy nem ismerték igazán az Úr Jézust, és nem fogadták el Őt annak, aki valójában volt: Isten Fiának, Izráel királyának.

Ma is százezrével vannak, akik elfogadják az Úr Jézust nagy tanítónak, jó embernek, hiszen soha még senki nem élt olyan jóságos életet, mint Ő; de ez is csak azt mutatja, hogy nem igazán hisznek benne. Ennek eredményét látjuk a János 2,24-25-ben: „Jézus azonban nem bízta magát rájuk..., mert Ő maga is tudta, hogy mi lakik az emberben.” Mindazok, akiknek ilyen jó véleményük van az Úr Jézusról, de nem fogadják Őt szívükbe mint Krisztust, az Isten Fiát örökre elvesznek.

Látjuk, hogy még a követői sem fogadták el Őt, mint Izráel királyát: a 2. zsolttárban olvassuk, hogy Izráel király a Isten Fia. Az Úr Jézus megkérdi tanítványait: „És ti kinek mondotok engem?” És mit hall tőlük? „Simon Péter megszólalt és így felelt: Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.” Milyen csodálatos válasz: „Te vagy a Krisztus”. Ez elsősorban azt jelenti: „Te vagy Izráel király.” „Krisztus” a héber „Messiás” szó görög megfelelője, s mindkét szó azt jelenti: „a felkent”. Ez pedig azt jelenti: „Te vagy a Király, akit Isten adott Izráelnek”. Ez valódi hitet jelentett személyében, és az adott körülmények között csodálatos bizonyágtétel volt. Ezt minden izráelitának tanúsítani kellett volna. Mikor majd az Úr Jézus visszatér a mennyből és bevonul Jeruzsálembe, ez lesz a zsidó maradék vallástétele. Ezt mutatja a 118. zsolttár 26. verse: „Áldott, aki az Úr nevében jön”!

De Péter nem áll meg itt: hozzátesz valami újat: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.” Ez a második kifejezés már sokkal többet mond róla, mint amit az Ószövetségben találunk. A 2. zsolttár ezt mondja: „Az én

Fiam vagy, ma nemzetelek Téged”. Az Úr Jézus tehát Isten Fia, Izráel király. Ugyanezt találjuk a Lukács 1,35-ben, amikor Máriának megjelent az angyal az Úr Jézus születését: „A Szent Szellem száll reád, és a Magasságos ereje árnyékoz be téged, ezért a születendőt is Szentnek nevezik majd, Isten Fiának.”

Ez a két Ige az Úr Jézusról szól, mint földi emberről, aki ugyanakkor Isten Fia is. Ő Isten Fia is volt, de itt nem erről van szó. A 2. zsolttár nem azt mondja, hogy az Úr Jézus örökkévaló Isten. Ezekben a szavakban: „Az én Fiam vagy, ma nemzetelek téged”, az ember Jézust látjuk, aki Isten Fia is volt. Az angyal azt mondta Máriának: „A Magasságos ereje árnyékoz be téged”, és mivel a Szent Szellem nemzette Őt, ezáltal Ő a testet öltött Isten Fia is volt, amit senki másról nem lehet elmondani. A Galata 4,4 szerint „asszonytól született”, és ez igaz. Valóságos ember volt (még inkább, mint Ádám, aki nem asszonytól született), de az atya maga Isten volt. A Szent Szellem árnyékozta be Máriát. Isten nemzette Őt, ahogy a Zsidók 10,5-ben olvassuk: „Testet alkottál nekem”. Valóságos ember volt, de a mi bűnös természetünk nélkül. És mint ember, Isten Fia is volt.

De Péter tanúságtétele még ennél is tovább megy. Nem azt mondja: „Isten földön született Fia vagy”, hanem: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.” Péter arról tesz vallást, hogy az Úr Jézus annak a Fia, aki maga az élet, és aki minden élet forrása. „Te vagy... az élő Isten Fia.” Ugyanezt találjuk a János 1,4-ben: „Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága.” Ő az az élet, akiről az 1János 5,20-ban olvasunk: „...tudjuk, hogy eljött az Isten Fia, és képességet adott nekünk arra, hogy felismerjük az igazat. És ezért vagyunk az Igazban, az Ő Fiában, a Jézus Krisztusban. Ő az igaz Isten és az örök élet.”

Mindezt kifejezi ez az egyetlen mondat: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.” Mily csodálatos szavak. Péter felismeri az Úr Jézust mint Isten Fiát, mint Messiást, aki öröktől fogva létező, tehát nem csupán ember. Az Úr Jézus ember volt, de ugyanakkor öröktől fogva Isten Fia is volt. Ezt az igazságot az Ószövetség nem jelentette ki, jóllehet az Urat az „Örökkévalóság Atyjának” nevezte (Ézs 9,6).

Az Úr Péter vallástételét arra használja fel, hogy kijelentse azt, amire már utalt a 13. fejezetben is. Elmondja, mit ábrázol ki a szántóföldben elrejtett kincs és a drága gyöngy. Ez az új kijelentés, amely sokkal többet mond el annál, amit idáig Izráel kapott, azzal az igazsággal kapcsolatos, hogy Krisztus az élő Isten Fia. Jézus így válaszolt neki: „Boldog vagy, Simon, Jóna fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted,

hanem az én mennyei Atyám. Én pedig azt mondom neked: Te Péter vagy, és én ezen a kősziklán építem fel Gyülekezetemet, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta." „Te Péter vagy” (gör.: petrosz) majd „ezen a kősziklán” (gör.: petra) „építem fel Gyülekezetemet”. Az Úr ezzel azt mondja Péternek, hogy ő „petrosz”, azaz egy darab a sziklából, nem pedig maga a kőszikla. „Petrosz” azt jelenti (ahogy más részekből kiderül): egy darab kő, amely a sziklából tört le. Az Úr azt mondja: „Ezen a sziklán” – amelynek Péter csak egy darabja volt – „építem fel az én Gyülekezetemet”.

Erre az igazságra utal Péter később az első levelének 2. fejezetében, a 4–5. versekben, amikor azt mondja, hogy mi élő kövek vagyunk, akik Krisztushoz, a szegyeletkőhöz járulunk, hogy rajta épüljünk szellemi házzá. Térjünk azonban most vissza a gyülekezettel kapcsolatos igazsághoz, úgy, ahogyan azt az Úr elénk adja a Máté 16. és 18. fejezeteiben.

Az Úr az „ekklézsia” szót használja, amely azt jelenti „gyülekezet”, vagy „kihívott”, „elhívott”. A „gyülekezet” vagy „egyház” szó ma már nem azt jelenti, amit egykor jelentett. Ezen szavak hallatán senki sem gondol többé egy bizonyos város lakóira, az idő tájt azonban ez általánosan használt kifejezés volt. Ahogyan láttuk, az Úr akkor éppen Cézarea Filippi környékén tartózkodott, Galileában, amikor ezeket a szavakat elmondta. De ez Izraelben levő város idegenek nevét viselte. Itt megtaláljuk tehát azt a két csoportot, amelyre Isten akkor felosztotta az emberiséget.

Isten Igéjéből tudjuk, hogy az első 2000 évben Isten az egész emberiséget egy csoportba tartozónak tekintette. Mindnyájukat hívta, és midnyájuknak felkínálta kegyelmét. Ez volt a helyzet egészen Ábrahám születéséig. Amikor nyilvánvalóvá lett, hogy az emberek elvetették Őt, és saját ízlésük szerint formáltak maguknak isteneket, Isten kiemelt közülük egy férfit, és egy új nép atyjává tette, amely néppel majd különleges kapcsolata lesz. Ábrahámnak el kellett hagynia hazáját, rokonait és atyjának házáat, hogy kizárólagosan Isten kedve szerint cselekedjék. Ettől kezdve Isten már nem tekintette egységes egésznek az emberiséget. Különbséget tett az Ábrahámtól származó Izrael népe és az összes többi nép között. Ez utóbbi csoportot Jézus Krisztus idejében „görögök”-nek nevezték, mert abban az időben a görög volt a kulturált világ nyelve. Amikor az Úr Jézus ezeket a szavakat elmondta, két embercsoport létezett: a zsidók és a görögök csoportja, és mindkettőnek volt „ekklézsiá”-ja.

Az Ószövetség görög fordításában, a Septuagintában, amelyet Kr. e. 200 évvel fejeztek be Egyiptomban, az „ekklézsia” szó mindenütt Izrael egész népét jelenti. Ebben az értelemben használja ezt a szót a Cselekedetek 7, amelyben István vértanú elmondja Izrael egész történetét. A 38. versben a pusztában vándorló „ekklézsiá”-ról beszél. Ennek a szónak a jelentését minden városban mindenki ismerte; egy-egy város lakosainak összességét jelentette, magában foglalt mindenkit, akinek polgárjoga és ezzel kapcsolatos felelőssége volt. Ez a szó tehát ilyen értelemben használatos Isten Igéjében. A Cselekedetek 19,41-ben olvasuk, hogy a városi jegyző hazaküldi az efézusi embereket. „Feloszlatta a gyűlést”, az „ekklézsiát”.

Az Úr tehát olyan szót használt, amelyet mindenki ismert. Úgy használja ezt a kifejezést, mintha ezt mondaná: „A görögöknek megvan a maguk gyülekezete, a zsidóknak is megvan a maguk gyülekezete, és én is azt akarom, hogy meglegyen a magam gyülekezete.” Ezt Péternek róla való vallástételével kapcsolatosan mondja: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia”. „...én ezen a sziklán építem fel gyülekezetemet, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta.”

Az emberek ilyen csoportokra való felosztását hangsúlyozza az 1Korintus 10,32: „Megütközésre ne adjatok okot sem a zsidóknak, sem a görögöknek, sem az Isten gyülekezetének.” Ennek a harmadik csoportnak a jelentésével először a Máté 16-ban találkozunk. Ahogyan már láttuk, voltak görögök és voltak zsidók, és íme, most az Úr azt mondja, hogy valami új van keletkezőben, az Isten Gyülekezete, „az én Gyülekezetem”. Ha a világ elvetett engem (azzal, hogy előzőleg 2000 éven át hamis isteneket választott magának), ha Izrael elvetett engem (ahogy az akkor világosan kitűnt), akkor én előhívom az én Gyülekezetemet. De ez a Gyülekezet nem úgy kapcsolódik hozzám, mint Izrael királyához, hanem mint amely elismeri, hogy én az élő Isten Fia vagyok, Isten öröktől fogva való Fia.

Ez mutatja az Úr Jézusnak az új Gyülekezethez való kapcsolatának jellegét. Izrael volt az Úr földi népe, mert Ő Izrael Királya volt, mint földi ember. Még ha Isten Fiának is nevezik, mégis köze van a földhöz, mert „Én Fiam vagy Te, ma nemzetelek téged”. Izraellel való kapcsolatában Izrael Királya volt, de csak attól kezdve, amikor emberré lett a Szent Szellem által. De itt az Úr Jézus azt mondja, hogy az Ő Gyülekezete vele, mint az élő Isten Fiával van kapcsolatban, csak hogy Ő nem akkor lett azzá, amikor e földre született; az volt Ő már öröktől fogva.

Ő az Isten Fia, az élet forrása. És a Gyülekezet ebben a jellegében kapcsolódik hozzá.

Ha János evangéliumát olvassuk, látjuk, hogy ez szükséges volt. Azt láttuk már, hogy aki hisz a Fiúban, annak örök élete van. Ez azt jelenti, hogy Krisztus az élete, és az 1János 5,20-ban azt olvassuk, hogy Ő az igaz Isten és az örök élet. Aki életet nyer, magát az Urat nyeri meg, mint azt, aki az örök élet. A Kolossé 3,3-4-ben azt olvassuk a hívókról: „a ti életetek el van rejtve a Krisztussal együtt az Istenben” és „Krisztus a mi életünk”.

De hogyan örök élet Krisztus? Akkor lett örök élet, amikor itt a földön megszületett, vagy akkor, amikor befejezte váltságművét a kereszten, és feltámadott a halálból? Ez nem lehet így, mert az „örök élet” nemcsak azt jelenti, hogy nincs vége, hanem azt is, hogy nincs kezdete sem. Ha valaminek kezdete van, az nem lehet örökkévaló. Ami „örök”, annak nincs sem kezdete, sem vége. Ha örök életet kapunk – és Isten Igéjéből tudjuk, hogy mindazok, akik pünkösdtől a hívők elragadtatásáig hisznek benne, örök életet kapnak –, akkor ez számunkra is kezdet és vég nélkül való élet. Látjuk, hogy ez az élet csak Istennek, magának Isten Fiának az élete lehet, mert Istenen kívül minden másnak van kezdete. A János 1,3 azt mondja, hogy minden létező tőle ered, így tehát az Atyán, a Fiún és a Szent Szellemen kívül mindennek van kezdete. Amikor örök életet kapunk, az Isten élete kell legyen, az Atya és a Fiú élete.

Isten Igéje hangsúlyozza, hogy aki hisz ebben a korszakban az Úr Jézusban, az elnyeri ezt az életet. „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16). Krisztus „az igaz Isten és az örök élet” (1Jn 5,20). Úgy kapjuk meg Őt, mint saját életünket. A Kolossé 3,4 megállapítja, hogy Krisztus a mi életünk, így tehát az az élet, amit kaptunk, isteni élet. A 2Péter 1,4 mondja, hogy akkor nyertük el az isteni természetet, amikor újjászülettünk.

Így tehát mindazok, akik ehhez a Gyülekezethez tartoznak, az Úr Jézust kapták meg, mint az ő életüket, mégpedig nem az ember Krisztus Jézust, hanem az Isten örök Fiát. Isten örökkévaló Fia emberré lett, de ez az ember az örökkévaló Isten, és a hívő Őt, az örökkévaló Istent kapta meg. Az 1János 1,1-2 megállapítja: „Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit megfigyeltünk, amit kezünkkel is megtapintottunk, azt hirdetjük az élet Igéjéről. Mert megjelent az élet, mi pedig láttuk, és bizonyosságot teszünk róla, és ezért

hirdetjük nektek is az örök életet, amely azelőtt az Atyánál volt, most pedig megjelent nekünk.”

Úgy látjuk Isten Igéjéből, hogy az örök élet az Atyánál volt, mielőtt az Úr Jézus emberként a földre jött, de e földön Ő jelentette ki azt, így tehát abban a pillanatban, amikor a hívő elfogadja az Úr Jézust és váltságművét, örök életet kap, és ez az az élet, amely öröktől fogva volt: maga az Úr Jézus.

Ha korunkban ez a hívő ember igaz ismertetőjele, akiből az Ő Gyülekezete áll, akkor már lehetetlen, hogy a hívő úgy kapcsolódjék az Úrhoz, mint földi emberhez. A hívők már az örökkévaló Fiúhoz kapcsolódnak. Erre gondol az Úr, amikor azt mondja: „Ezen a sziklán” – Krisztuson, az élő Isten Fián – „építem fel Gyülekezetemet, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta”.

Tudjuk, hogy a pokol az a hely, ahová a hitetlenek mennek, amikor meghalnak. A szó görög eredetije: „hadész”, ami azt jelenti: „láthatatlan”. Ez az a hely, ahová a gazdag ember ment a Lukács 16 szerint, amikor meghalt. Az Ószövetségben a neve „seol”.

Az Úr Jézus beszél a halál hatalmáról, a „hadész kapui”-ról. Isten Igéjének szóhasználatában a kapu a város erejét, hatalmát jelképezi. Az Úr itt arra gondol, hogy a hadész kapui – azaz a halál minden hatalma – sem tudja legyőzni azt a Gyülekezetet, amelyet Ő épít fel. A Zsidók 2,14-ben olvassuk, hogy a Sátánnak hatalma van a halálon, és ezen hatalom által minden ember az ő rabszolgája. De most eljött az Úr Jézus, hogy megszabadítsa az embereket, hogy aki befogadja Őt, nem kell meghalnia. Lehet, hogy közülünk a legtöbben meg fognak halni, de csak a test az, amely meghal, és röviddel azután az Úr feltámasztja, és örök életre vezet minket. Továbbá Pál apostol azt mondja az 1Korintus 15-ben: „nem fogunk ugyan mindnyájan elhunyni”. Eljön majd a pillanat, amikor mindazok, akik hisznek az Úr Jézusban, elragadtatnak a földről, és az Úr Jézus beviszi őket az atyai házba, amely a világmindenségen kívül esik, az öröktől fogva létező mennyben, ahol az Atya és a Fiú lakozik öröktől fogva. Az Atya mindig is Atya volt, és a Fiú mindig is Fiú, úgyhogy aki elfogadta az Úr Jézust ebben az üdvkorszakban, aki az Úr gyülekezetéhez tartozik, azt az Úr az örök mennyországba viszi.

Mindebből is látjuk, milyen csodálatos az a Gyülekezet, amelyet az Úr épít itt a földön. Azt mondja, hogy Önmagán építi fel azt, mint Isten örökkévaló Fia, és a hadész kapui, a halál erői sem vesznek diadalmat rajta. Ez rendkívül fontos. Angliában pl. nagyon sok ember él. De ab-

ban a pillanatban, amikor bárki közülük meghal, az már nem angol ember, hanem halott ember. Hollandiában kb. 13 millióan élnek, de abban a pillanatban, amikor közülük valaki meghal, az már nem holland ember, hanem csupán halott. A Jelenések 20-ban nem angolok, hollandok, zsidók, amerikaiak vagy oroszok állnak a nagy fehér királyi székek előtt, hanem csupa halott. A nemzetiségekre való felosztás csak a földre érvényes.

Ahogy látjuk, a halál legyőzi a zsidók és görögök gyülekezeteit. A halál hatalmasabb volt, mint a zsidók gyülekezete, jóllehet azok Isten földi népe voltak.

Itt azonban az Úr Jézus azt mondja, hogy ezt a Gyülekezetet, az Ő Gyülekezetét nem győzheti le a halál. Ezt jól értsük meg. Hogyan is győzhetné le a halál azt, ami az élő Isten Fiára épült? Ha mindazok, akik ehhez a Gyülekezethez tartoznak, örök életet nyertek, hogyan is árthatna nekik a halál? Győzhet-e a halál azon, aminél nincs kezdete, sem vége, magának Istennek az életén, az örök életén. Lehetetlen! A halál nem árthat ennek a Gyülekezetnek. Ahogyan a Róma 1,4 mondja az Úr Jézusról, hogy „a halottak közül való feltámasztásával Isten hatalmas Fiának bizonyult”. A halottak közül való feltámasztásával bebizonyította, hogy Isten Fia. Meghalt – és ez csodálatos tény –, de meghalhat az Isten? Nem, soha! Itt azt látjuk, hogy az Úr Jézus Krisztus a halálba ment, mint Isten Fia, és azután feltámadott a halálból. Nem azt mondja az Ige, hogy feltámasztatott. Más igék azt mondják, hogy az Atya támasztotta fel Őt, vagy hogy a Szent Szellem volt az az erő, amely által Isten feltámasztotta Őt. Itt azonban azt olvassuk, hogy feltámadott, azaz tulajdon hatalmánál fogva támadt fel a halálból. Ez a bizonyíték arra, hogy Ő maga volt az Élet, az élő Isten Fia.

Láttuk, hogy a Gyülekezet az élő Isten Fiára épült fel, aki átment a halálra és legyőzte azt. A Sátán nem tudta fogva tartani Őt, ahogyan a 16. zsoltárban olvashatjuk (amelyet a Csel 2,27 idéz), hogy ti. Isten nem engedte, hogy a hadészben maradjon. Nyilvánvaló, hogy a gyülekezet sem győzhető le a halál által. Ez azt is jelenti, hogy a gyülekezet élete nem korlátozódik a földre. Nem lesz vége akkor, amikor azokat, akik hozzá tartoznak, az Úr elragadja a földről; megmarad mindörökké. Még ha Isten az új földön is lakozik majd, amikor elkezdődik az örökkévalóság (Jel 21), még ha meg is szűnik majd a nemzetek közti különbség, a Gyülekezetnek akkor is különleges helyzete lesz. Ő a menyasszony, a Bárány felesége, aki a mennyből száll alá, és úgy lesz majd látható, mint a sátor, amelyben Isten lakozik. Az Efézus 2-ben azt

olvassuk, hogy a gyülekezetnek volt kezdete, és a Máté 16-ban azt olvassuk, hogy az Úr felépíti (majd) Gyülekezetét. Tehát akkor még nem létezett. Ő fogja majd felépíteni, de nem fog megszűnni, hanem megmarad mindörökké alapítójával, Krisztussal, az élő Isten Fiával együtt.

Ez mutatja, hogy milyen végtelenül drága ez a Gyülekezet és milyen nagy kiváltság az, ha valaki ehhez a gyülekezethez tartozik, amelyet az Úr Jézus a maga Gyülekezetének nevez, amelynek Jézus Krisztus az alapja, amelyet nem győzhet le a halál, hanem amely megmarad örökké. Az Úr tulajdon Gyülekezete ez, amely az Úr számára oly értékes, hogy drága kincshez hasonlítja a Máté 13, amely szántóföldben van elrejtve, amelyet az Úr megvásárol, hogy övé lehessen a kincs. Ez az egész világot jelenti, ahogyan a Máté 13,38 magyarázza: „A szántóföld a világ”. Ugyancsak ezt a Gyülekezetet ábrázolja ki a drága gyöngy, amely oly drága az Úrnak, hogy mindenét eladja, hogy megvehesse.

Gondoljunk csak meg újra, hogy hol tartózkodik az Úr Jézus, amikor ezeket a szavakat mondja. A római birodalmat a „Cézarea” név jelképezi, és a királyát a „Fülöp” (Filippi) név. Sem a rómaiak, sem az edomiták (Heródes edomita volt) nem tartoztak a zsidó néphez. Az Úr Izráelben tartózkodott, soha nem hagyta el az országot. Egy ilyen háttérrel övezve jelenti be az Úr: Az én gyülekezetem megmarad mindörökké. Minden más elmúlik, az azonban megmarad. De nemcsak ezt mondja; miután Izráel félretételek, mert megvetette királyát, megjelenik ez az új gyülekezet, amely szívemnek drága, amelyet a magaménak ismerek el, én, az élő Isten Fia, aki meghal és feltámad és él örökké.

A Máté 18-ban találjuk az evangéliumok második és egyúttal utolsó olyan helyét, amelyben a gyülekezet néven van nevezve. Elmondhatjuk, hogy János evangéliumában alig találhatunk olyan részletet, amely ne vonatkozna ránk, a gyülekezet tagjaira. Mindez értünk íratott meg. Máté, Márk és Lukács evangéliumában azonban vannak olyan dolgok, amelyek csak közvetve alkalmazhatók ránk, mert főként azokhoz szólnak, akik akkor éltek, és akik hittek az Úr kereszthalála előtt. Azonban János evangéliumának majdnem minden szava ránk vonatkozik.

A „gyülekezet” szót csak Máté evangéliumában olvassuk; Jánosnál, Lukácsnál és Márknál nem. Annak is csupán ebben a két fejezetében maga az Úr használja ezt a kifejezést. Ha ismerjük Máté evangéliumának jellegét, akkor könnyű megérteni, hogy miért. A gyülekezet az, amely felváltja Izráelt Isten előtt. Ábrahám születésétől kezdve 2000 éven át Izráel volt Isten földi népe. Az ezt megelőző kétezzer éven át

Isten minden népet egy egységnek tekintett. Ezek közül a népek közül egynek kivételes helyzetet biztosított 2000 éven át. Nos, most ezt a kivételezett népet félretette, mert elutasította Őt, és elfoglalta helyét egy másik közösség, amely már szintén hozzávetőleg 2000 éve él a földön.

Már említettem az 1Krónika 29-et, amelyben azt olvassuk, hogy az Isten királyi széke Jeruzsálemben volt. Ebből a királyi székből kormányozta a világot, ahogyan majd az Úr Jézus is ezt teszi az ezeréves birodalom idején. De most elvetették Őt, tehát új helyet kellett választania magának, ahol felállítsa királyi székét, azt a helyet, amelyen majd ítélőszéke fog állni (122. zsolt), ahol hatalmának bélyegével hitelesíti majd döntéseit. Az Ószövetségben ez a hely Jeruzsálemben volt. Máténál azonban látjuk, hogy ez áthelyeződik.

Az ezzel kapcsolatos tanítást ezzel vezeti be az Úr: „Ha vétkezik testvéred...” Az Úr ezzel a képpel szemlélteti a Gyülekezet helyzetét itt a földön. Először egyedül kell elmennünk testvérünkhöz. Ilyen a mennynek országának szellemisége, ahogy olvassuk a Máté 5-ben: boldogok az irgalmasok, boldogok, akik békét teremtenek... Aki ennek a királyságnak a polgára, ahhoz nem illő, hogy mindenáron elégtételt vegyen magának, hanem arra kell törekednie, hogy másokat szeretettel megnyerjen. Ezért azt olvassuk: „Ha vétkezik testvéred, intsed meg négy szemközt, ha hallgat rád, megnyerted testvéredet”. Így elégtételt nyertél magadnak is, és visszanyerted becsületedet. És megnyerted testvéredet is. Ez a helyes magatartás a mennyek országában.

Az Úr felhasználja ezt a képet, hogy megmagyarázzon néhány, a Gyülekezettel kapcsolatos dolgot. Folytatja: „Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egy vagy két embert, hogy két vagy három tanú erősítsen meg minden vallomást. Ha pedig nem hallgat rájuk, mondd meg a gyülekezetnek. Ha pedig a gyülekezetre sem hallgat, tekintsd olyanak, mint a pogányt vagy vámszedőt.” Ez azt jelenti, hogy a földön az ítélkezés legfőbb fóruma a gyülekezet. Mindent a gyülekezet elé lehet tární, és az Úr szava szerint, ha valaki nem fogadja el a gyülekezet döntését, akkor nincs további fórum, ahová fellebbezhetne. Olyannak kell tekinteni, mint a pogányt vagy a vámszedőt, azaz mint olyant, akinek semmiféle kapcsolata nincs Istennel. Az Úr a nevét a gyülekezethez kapcsolja, és azt mondja, hogy az a legfőbb fórum a földön. Ez mutatja a gyülekezet helyzetét, és azt, hogy az Úr milyen értékesnek tartja a gyülekezetet, nemcsak az örökkévalóságra nézve, hanem a földi dolgokra nézve is.

Továbbá azt is mondja az Úr, hogy a Gyülekezet döntése érvényes még akkor is, ha csak két vagy három ember hozza a döntést. Kezdetben lehetséges, hogy egy-egy helységben mindössze ketten vagy hárman vannak, akik elfogadták az Úr Jézust Megváltójuknak. Sőt még ma, az általános romlás idején is megeshet, hogy egy-egy helyen mindössze két vagy három hívő van. És milyen sok azoknak a hívőknek a száma, akik nem tudják, hogy ők a Gyülekezet tagjai, és nem gyülekeznek egybe, mint ilyenek. Azután az Úr azt is elmondja, hogy miért van oly nagy súlya a két vagy három személy döntésének: „Bizony, mondom nektek: amit megkötök a földön, kötve lesz a mennyben is, amit pedig feloldotok a földön, oldva lesz a mennyben is.”

Hát nem csodálatos ez a tekintély, amit az Úr a Gyülekezetnek ad? Ha a gyülekezet dönt – mondja –, én elfogadom ezt a döntést. Még azt sem teszi hozzá, hogy utólag. Előre megmondja, hogy el fogja fogadni a döntést. Éppen így van az, mint most a bírósági ítéleteknél: fellebbezni lehet, de ez nem jelenti azt, hogy ne fogadnánk el a döntést. Ha azután az ügy a legfelső bíróság elé kerül, akkor annak ítéletét végre fogják hajtani. Semmit nem tehet az ember ellene, még ha azt is gondolja, hogy az ítélet téves, vagy a bíró hibázott. Az ítélet érvényes és végre kell hajtani. Erről kezeskedik az egész ország, akár Hollandia, az Egyesült Államok vagy más ország legyen az.

Ugyanígy az Úr Jézus, az Isten Fia azt mondja, hogy ha a gyülekezet döntést hoz itt a földön – még ha az a gyülekezet mindössze két vagy három személyből áll is –, Isten érvényesnek ismeri el a döntést, és amit megköt a földön, az a mennyben is kötve lesz, amit felold a földön, az a mennyben is oldva lesz. Mi azonban hajlamosak vagyunk arra, hogy ezt mondjuk: „Micsoda? Ez lehetetlen! Olyan bölcsnek lennének ezek a férfiak és nők? Vagy Isten oly bölcsnek tartja őket, hogy előre megígéri nekik, hogy elfogadja döntésüket?” Az Úr ezt mondja: „Bizony, mondom nektek azt is, hogy ha közületek ketten egyetértenek a földön mindabban, amit kérnek, azt mind megadja nekik az én mennyei Atyám”. A kérdés nem az, hogy a döntés bölcs-e, és megegyezik-e azzal, amit az Atya kíván. Nem, az Úr azt mondja: „ha közületek ketten egyetértetek”. Csakhogy ezt csakis a gyülekezetnek ígéri, úgyhogy ez az ígéret nem érvényes akkor, ha ketten vagy hárman csak úgy összejönnek és azt mondják: „Egyezzünk meg valamiben, és az Atya megadja azt majd nekünk.” Az ígéret csak akkor érvényes, ha azok gyülekezatként jönnek össze. De akkor, még ha az a gyülekezet csak két vagy három személyből áll is, az Atya teljesíti kérésüket.

Hogyan lehetséges ez? Maga az Úr adja meg a választ: „Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” Nyomatékosan hangsúlyos ebben a mondatban: az én nevemben.

Az Ószövetség megkönnyíti ennek a kérdésnek a megértését. A Mózes 5. könyvében az Úr ismételtén beszél arról a helyről, amelyet magának választ, hogy ott lakozzék az Ő neve. Azt mondja, hogy népe oda menjen, erre a helyre, és oda vigye az áldozatát. Ez a kifejezés, hogy „a hely, amelyet az Úr választ, hogy ott lakozzék az Ő neve”, 21-szer fordul elő a Mózes 5. könyvében. Gyakorlatilag 22-szer, de egy alkalommal más értelemben. Ott azt olvassuk, hogy a felszabadított rabszolga azon a helyen lakhat, amelyet ő választ magának. De 21-szer arról a helyről olvashatunk, amelyet az Úr választ, hogy ott lakozzék az Ő neve. Ez volt az a hely, ahová az izráelitáknak az áldozataikat vinniük kellett, hogy ott ünnepeljék az Úr ünnepeit.

A tanítványok, akiknek az Úr mindezt elmondta, nagyon jól ismerték ezeket az igéket. Tudták, melyik az a hely, amelyet az Úr választott, hogy ott lakozzék a neve. Ez volt az a hely, amelyről a 132. zsoltár is szól, Jeruzsálem, Sion városa. „Ez lesz lakóhelyem örökre, itt fogok lakni, mert így kívánom” (14. v.).

Az Úr Jézus ezt mondja: „Lesz a földön egy hely, ahol az emberek az én nevemben gyűlnek egybe. Eljönnek arra a helyre, amelyet választottam, hogy ott lakozzék az én nevem. Azokat a döntéseket, amelyeket ezen a helyen hoznak, elismerik majd a mennyben, mert az én nevemben és tekintélyem alapján hozzák, és én hitelesítem majd azokat, én, az élő Isten Fia, még akkor is, ha az a gyülekezet mindössze két vagy három személyből áll, még ha a föld leggyöngébb és leggyögyűbb népe is, csak Isten gyermekei legyenek az összegyűlekedettek, és ott gyülekezzenek egybe, azon a helyen, amelyet én választottam, hogy nevem ott lakozzék, és én ott legyek közöttük.” Ezt ma már könnyű belátnunk, hiszen tudjuk, hogy a gyülekezet élő kapcsolatban van az Úr Jézussal, az élő Isten Fiával.

Visszaautasíthatna a menny egy olyan döntést, amelyet az Isten Fiának nevében hoznak? Nyilvánvaló, hogy nem. Csupán azt akarom világosan kimutatni, milyen drága a Gyülekezet az Úr Jézus szemében, és hogy milyen fontos igazság ez. Ez megérteti velünk azt is, milyen csodálatos kiváltság a gyülekezet tagjának lenni. Ahogy már gyakran említettem, minden igaz hívő, mindenki, aki bűneivel az Úr Jézus elé járul, mindenki, aki hittel elfogadta Őt, Isten Gyülekezetéhez tartozik.

A holland Református Egyház hitvallása ezeket a szavakat használja: „a Krisztusban igaz hívők szent gyülekezete”. Azaz a Gyülekezet, amelyről itt Isten Igéje beszél, és amelynek Ő maga adta meg a tekintélyét.

Ez az Úr Jézus első kijelentése erről a Gyülekezetről: és látjuk, hogy Ő milyen nagy fontosságot tulajdonít neki. Ez az a hely, ahol Ő mint Isten Fia, személyével és teljes tekintélyével mellénk áll, ez az a hely, ahol Ő jelen akar lenni az Ő nevében összegyűlekedett hívők közt, akik elismerik Őt, mint az élő Isten Fiát. Ha az ily módon összegyűlekedettek egyetértenek bármely dologban, megadja nekik azt az Ő Atyjuk, mert Ő is közöttük van, és kéréseiket és döntéseiket a maga tekintélyével támogatja. Ez a „gyülekezet” jelentősége.

Azt is látjuk, milyen rendkívüli fontosságú, és milyen csodálatos kiváltság, hogy ennek a Gyülekezetnek tagjai lehetünk. Vannak, akik azt állítják, hogy a Gyülekezet Ádám óta fennáll. Itt azonban, a Máté 16-ban az Úr Jézus azt mondja: „építem majd az én Gyülekezetemet”, és az gyakorlatilag csak pünkösdkor jött létre, amikor leszállt a Szent Szellem, és egy testté keresztelte Isten szétszóródott gyermekeit. Azt olvassuk az 1Korintus 12,13-ban és János 11,52 prófétai kijelentésében, hogy Krisztus nemcsak a zsidókért hal meg, „hanem hogy egybegyűjtse Isten szétszóródott gyermekeit”.

Látjuk, hogy az ószövetségi hívők valóban szétszóródtak. Ábrahám előtt is voltak hívők, mint Ábel, Énók és később Jób. Jób valószínűleg Ábrahámmal egy időben élt, de ezek a hívők nem ismerték egymást. Izráelben voltak igaz hívők, de voltak olyanok is, akik csak beszédükben vallották magukat hívőknek. Tudjuk, hogy nem minden izráelita született újjá, olvasunk bálványimádókról és egyéb istentelen emberekéről. De voltak olyanok is, mint Dávid, és kétségkívül rajta kívül még sok névtelen hívő. Ezeket Isten ismerte csupán, ahogyan Illésnek mondta: „...meghagyok Izráelben hétezer embert; minden térdet, amely nem hajolt meg a Baál előtt” (1Kir 19,18). Isten ismerte mindezeket, de ezek nem voltak kapcsolatban egymással, mint hívők. Összekapcsolta őket az egy néphez való tartozás, de nem újjászületett hívő mivoltuk.

Ez mutatja, milyen nagyon fontos a Gyülekezet Isten számára, mivel az Úr váltságművét ez a két dolog indokolta: először, hogy meghaljon a népért; másodsor, hogy összegyűjtse Isten szétszóródott gyermekeit, úgyhogy a Biblia elmondhassa róluk: „Hiszen egy Szellem által mi is egy testté kereszteltettünk” (1Kor 12,13).

2. KRISZTUS MENYASSZONYA

„...ahogyan Krisztus is szerette a Gyülekezetet, és önmagát adta érte, hogy a víz fürdőjével az Ige által megtisztítva megszentelje, így állítja maga elé a Gyülekezetet dicsőségben, hogy ne legyen rajta folt vagy ránc, vagy bármi hasonló, hanem hogy szent és feddhetetlen legyen” (Ef 5,25-27).

„Mert a maga testét soha senki sem gyűlölte, hanem táplálja és gondozza, ahogy Krisztus is a Gyülekezetet, minthogy tagjai vagyunk testének” (Ef 5,29-30).

Eleve hangsúlyoznom kell mindannak csodálatos voltát, ami Isten igazságával kapcsolatos a Gyülekezetet, annak dicsőségét és helyzetét illetően. Ez az Ige kiváltképpen drága szívünknek. „Krisztus is szerette a Gyülekezetet, és önmagát adta érte, hogy a víz fürdőjével az Ige által megtisztítva megszentelje, így állítja maga elé a Gyülekezetet dicsőségben, hogy ne legyen rajta folt vagy ránc, vagy bármi hasonló, hanem szent és feddhetetlen legyen.” S a továbbiakban ezt olvassuk: „Mert a maga testét soha senki sem gyűlölte, hanem táplálja és gondozza, ahogy Krisztus is a Gyülekezetet, minthogy tagjai vagyunk a testének.”

Mély benyomást keltő szavak! Megvilágítják azt a csodálatos viszonyt, amely Krisztus és a Gyülekezet között van. Sokaknak különös lehet, de Isten Igéje csak egyszer mondja, hogy az Úr Jézus szereti a bűnösöket; azt azonban igencsak mondja, hogy szereti a Gyülekezetet. Mindössze egyszer olvasunk arról, hogy Jézus Krisztus megkedvelt egy meg nem tért embert – azt a bizonyos gazdag ifjat a Márk 10,21-ből. Róla mondja az Írás, hogy az Úr ránézett és megszerette. Más ilyen alkalomról nem olvasunk.

Azt olvassuk a János 3,16-ban: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” De a világ a gonoszságban vesztegel (1Jn 5,19), és teljesen kimutatta valóságos állapotát azzal, hogy szántsándékkal meggyilkolta Isten Fiát a kereszten. Isten Igéje világosan megmondja, hogy a világ – tehát az emberiség mint egész – számára nincs többé kegyelem, hanem csak ítélet.

Isten minden egyes embert szeret, hiszen az Ő teremtményei. Az 1Timóteus 2,4-ben azt olvassuk, hogy a Megváltó Isten akarata az, hogy minden ember üdvözüljön, és eljusson az igazság megismerésére. De nem szereti az emberi társadalmat, mint rendszert, amelyet az ember létesített, és amelynek az istene a Sátán.

A Márk 10. kivételével sehol nem olvassuk, hogy az Úr Jézus szerette a bűnösöket, mint olyanokat, jöllehet evangélizációkon gyakran hallunk efféle állítást. De a csodálatos az, hogy az Úr Jézus szereti a Gyülekezetet, és életét adta érte, ahogy az Efézus 5,2-ben olvassuk: „Krisztus is szeretett minket, és önmagát adta értünk áldozati ajándéknak”. A Galata 2,20-ban olvassuk azt a csodálatos megállapítást, amely visszhangra talál mindazok szívében, akik az Úr Jézuséi: „azt az életet, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.”

Isten Igéje mondja, hogy az Úr Jézus szerette Atyját és tanítványait, hogy szeret engem és mindegyikünket, azaz a Gyülekezetét. Szereti a Gyülekezetét, és minden egyes személyt, aki a Gyülekezetbe tartozik, és ezt bebizonyította azzal, hogy önmagát adta értük.

Mindez azt a csodálatos viszonyt mutatja, amelybe a Gyülekezet az Úr Jézussal került. Megértjük belőle, hogy a Gyülekezet több, mint azoknak az egyéneknek az összessége, akik hozzá tartoznak. Van valami sajátos jellege ennek a közösségnek, több ez, mint az ezt alkotó egyének összessége. Miután az Efézus 5,2 elmondja, hogy az Úr Jézus szeret minket. A Szent Szellem szükségesnek látja hozzátenni, hogy Krisztus szerette a Gyülekezetet, és Önmagát adta érte.

Miután elolvastuk az 1Timóteus 2-ből, hogy a Megváltó Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és az igazság ismeretére eljusson, azt is megtudjuk, hogy „egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek közt, az ember Krisztus Jézus, aki váltságul adta önmagát mindenkiért.”

Abszolút igazság az, amit Isten Igéje világosan megmond, hogy minden bűnös, aki Istenhez fordul, üdvözülhet az Úr Jézusba vetett hit által, mert Ő életét adta a kereszten. Annak a vérnek, amelyet az Úr Jézus ontott a Golgotán, oly nagy az ereje, hogy ha Ádámtól egészen az idők végéig minden ember hozzá fordul, akkor mindnyájan megtisztulnak bűneikből. A Kolossé 1,19-20-ban olvassuk, hogy „tetszett az egész teljességnek, hogy benne lakjék, és hogy általa békéltessen meg önmagával mindent a földön és a mennyben, úgy, hogy békességet szerzett a keresztfán kiontott vére által.”

Az Úr Jézus vére által mindaz, ami a mennyben, és mindaz, ami a földön van, visszakerül egy napon Istenhez, és megbékél vele. Az új égben és új földön isteni harmónia uralkodik majd. Nem lesz többé semmi gonosz, mert mindaz, ami gonosz, a tűznek távába vettetik, tehát az ördög seregei és angyalai mindazokkal együtt, akik a Sátán

szerették, és nem alázták meg magukat az Úr Jézus előtt. Még a bűn következményei, a halál maga és a halottak birodalma, a pokol is mindörökre az alvilág foglya lesz.

Az Úr Jézus soha, egyetlen bűnöst sem vet el magától, ha az hozzá fordul, hanem befogadja azt. De az Úr Jézus, aki maga is Isten, előre tudta, kik azok, akik hinni fognak benne, és elfogadják Őt Uruknek és Megváltójuknak. Krisztus a Gyülekezetét szerette.

De Isten Igéje tovább megy. Elmondja, hogy az Úr Jézus váltságműve által emberek milliói váltattak meg és váltatnak meg. Soha seholy nem olvassuk Isten Igéjében, hogy az Úr Jézus ily módon szerette az ószövetségi hívőket, azokat sem, akik majd a Gyülekezet elragadtatása után fognak megtérni, Izráel hívő maradványát és a Jelenések 7,9 „nagy sokaság”-át, amelyet senki meg nem számlálhat, sem azokat, akik az ezeréves birodalom idején születnek újjá. Ezek mind elnyerik bűneik bocsánatát, és megmenekülnek a kárhozattól az Úr Jézus váltságműve alapján. Mégis azt olvassuk csupán, hogy az Úr Jézus szereti Gyülekezetét, és mindazokat, akik hozzá tartoznak, azaz akik újjászülettek pünkösdtől (Csel 2) addig a pillanatig, amikor az Úr Jézus visszajön, hogy a Gyülekezetét elvigye mennyei otthonába.

Ez a tény tudatára ébreszt annak a nagy kegyelemnek, amely nekünk adatott, hogy a Gyülekezethez tartozhatunk, és hogy mily drága és értékes a Gyülekezet az Úr Jézus szemében.

Gyakran elmondtam annak a hajónak a történetét, amely bajba került a holland partok mentén. Az emberek a parton álltak és nézték a hajót, amely körül oly magasra csaptak a hullámok, hogy senki nem mert beszélni egy mentőcsónakba, hogy megmentse a legénységet. Ekkor egy ember szaladt elő a faluból, és ezt kiáltotta: „A fiam a hajón van! Meg kell őt mentenem! Ki jönne velem?” Mivel az emberek ismerték és tisztelték ezt az embert, kimentek vele a tengerre, és sikerült mindenkit kimenteniük a hajóról. De erre csak azért vállalkoztak, mert ott volt a fiú, akit apja annyira szeretett. Ha ez a fiú nem lett volna a fedélzeten, az apa valószínűleg nem vállalkozott volna a mentésre. Hát nem találó kép ez? Mindazok az ószövetségbeli személyek, akik üdvözültek, az Úr Jézus váltságműve által üdvözültek, mert csak az Ő neve üdvözíthet bárkit is, ahogy a Cselekedetek 4,12-ben olvassuk. Ugyanez érvényes azokra is, akik a Gyülekezet elragadtatása után üdvözülnek majd: a pokol kínjaitól őket sem menti meg más, csak az Úr Jézus vére.

A Kolossé 1,20 és János 1,29 egészen odáig megy, hogy azt mondja: az Isten Báránya elveszi a világ bűneit. Ez azt jelenti, hogy az Úr Jézus

áldozati halála megtisztíthatja az egész világmindenséget, megszüntethet minden gonoszt, és minden isteni harmóniára jut.

De az Úr Jézus azért ment a keresztre, mert szeretett engem, mert szerette a Gyülekezetet. Erről a szeretetről tesz tanúságot a Máté 13,45: „Hasonló a mennyek országa a kereskedőhöz is, aki szép gyöngyöket keres. Amikor egy nagy értékű gyöngyöt talál, elmegy, eladja mindenét, amije van, és megvásárolja azt.” Milyen értékesnek tarthatta az a kereskedő azt a gyöngyöt, hogy eladta mindenét, hogy megvásárolhassa azt! Vajon átérzhetjük-e mi is, hogy mit érzett az a kereskedő az iránt a gyöngy iránt? Képzeljünk el egy embert, aki kész eladni mindenét, hogy megvásárolja azt a gyöngyöt! Milyen drága lehetett ez a gyöngy az Úr számára!

A kereskedő és a gyöngy példázatában kiábrázolva látjuk az Úr Jézust és a Gyülekezetet. Emlékeztet ez bennünket arra a csodálatos versre a 2Korintus 8,9-ben: „Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét, hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az Ő szegénysége által meggazdagodjatok.” De az Efézus 5. még tovább megy. Itt nemcsak azt olvassuk, hogy az Úr Jézus kész volt eladni mindenét, hogy övé lehessen a Gyülekezet, hanem azt is, hogy „Krisztus is szerette a Gyülekezetet, és önmagát adta érte” (Ef 5,25). Ezzel még többet tett, mint amikor valaki eladja mindenét. Önmagát adni valamiért többet jelent, mint eladni mindenét.

Olvastam egyszer egy történetet, amely egy 2500 évvel ezelőtti eseményt mond el. Xerxes, perzsa király háborúban állt egy szomszédos országgal, meghódította, és elfogta annak uralkodóját feleségével és gyermekeivel együtt. Egy idő után maga elé hozatta őket, és megkérdezte az uralkodót, hogy mekkora a vagyona. Az uralkodó felsorolta egész vagyonát. Xerxes azt mondta neki: „Itt vannak a gyermekeid, ők az én foglyaim. Eladhatom őket rabszolgának. Mit adsz a gyermekeid szabadságáért?” Az uralkodó azt felelte: „Mindenemet, amim csak van.” „Nagyon jó” – felelte Xerxes –, „gyermekeid szabadok, elmehetnek. És most már enyém mindened, amid csak van. De itt van még a feleséged. Ő is az én foglyom. Őt is eladhatom rabszolgának. Mit adsz nekem a feleséged szabadságáért?” Az uralkodó megint csak azt válaszolta: „Mindenemet, amim csak van.” Xerxes így felelt: „Nem, ezt már nem teheted. Hiszen már úgyis enyém mindened, mert nekem adtad a gyermekeid szabadságáért. Neked már nem maradt semmi.” Erre az uralkodó azt felelte: „Az életemet adom a feleségemért. Vedd el az életemet, és bocsásd őt szabadon!” Xerxes ezután elbocsátotta az egész

családot minden fizetség nélkül. Mikor visszatértek országukba, találkoztak barátaikkal, és természetesen beszéltek nekik Xerxesről. Mindnyájan dicsérték bátorságáért, gazdagságáért, nemességéért, de kiváltképpen nagylelkűségéért, ahogyan az elfogott uralkodóval és családjával bánt. De az uralkodó felesége hallgatott. Végül az uralkodó megkérdezte tőle: „Nem láttál rajta semmi különlegeset?” Az asszony így felelt: „Nem”. Az uralkodó elcsodálkozott. „Miért nem találtál semmi különösét azon az emberen, aki olyan jó volt hozzánk?” Mire az asszony így válaszolt: „Hogyan is gondolhatnék más emberre, mint arra, aki kész volt feláldozni önmagát, hogy engem megmentsen a rabszolgasortól? Én senki másra nem tudok gondolni.”

Az életét feláldozni sokkal több, mint lemondani a vagyonról. Amikor Isten Igéje elmondja nekünk, hogy az Úr Jézus szerette a Gyülekezetet és Önmagát adta érte, ezzel sokkal többet mond, mint a Máté 13-ban található illusztráció. Megmérhetetlenül nagy az az ár, amelyet ez a „kereskedő”, az Úr Jézus fizetett. Milyen gazdag is volt, amikor mint Fiú, az Atya házában lakozott! Azt olvassuk a 2Korintus 8,9-ben: „...gazdag létére szegénnyé lett értetek”. Fel tudjuk mérni, milyen gazdag volt az Úr Jézus, és milyen szegénnyé lett, hogy megváltson minket, a gyülekezetet? A menny és a föld minden dicsőségének a középpontja volt, öröktől fogva az Atyának nagyon szeretett Fia. Mindig is az volt, akinek a János 1,18 írja le: „az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelén van”. Ez azt jelenti, hogy közel Isten szívéhez. Az Úr Jézus mindig is az Atya szeretetének tárgya, legfőbb gyönyörűsége volt. A Példabeszédek 8,30-ban azt olvassuk, hogy az Isten mellett volt, mint az Atya kedvence. Amikor megszületett a földre, a mennyei seregek sokasága így énekelt: „az emberekhez jóakarát” (Lk 2,14). Harminc évvel később, amikor az Úr elkezdte a szolgálatát, megnyílt a menny, és hallható volt az Atya hangja: „Ez az én szeretett Fiam”. Mintegy három évvel később, a megdicsőülés hegyén ismét megnyílt az ég, és az Atya ismét csak azt mondta: „Ez az én szeretett Fiam, benne gyönyörködöm!” (Mt 17,5).

Íme, látjuk, mit is jelentett az Úr Jézus az Atya szívének. Ő, aki a mennyben az Atya teljes szeretetének birtokában volt, aki azt mondta magáról, hogy az Atya mindent neki adott át (Jn 3,35; 13,3), eljött a földre. Ő volt az, akit az angyalok imádtak (Zsid 1,6), aki mint ember is a földön a legmagasabb tisztségre tarthatott volna igényt, hiszen Ő volt az elsőszülött a teremtett lények között (Kol 1,15).

Ha a Teremtő eljön a teremtmények közé, nem Őt illeti-e meg a legmagasabb tisztség? Márpedig, amikor megérkezett, nem királyi palotába került, hanem csak egy istállóba, egy jászolba, mivel nem volt számára hely a vendégfogadó háznál. Micsoda megaláztatás!

Az, hogy elhagyta dicsőséges otthonát, csak egy része volt annak az árnak, amelyet értünk fizetett. A Filippi 2-ben olvassuk, hogy megüresítette önmagát, és szolgai formát vett fel, hogy elfoglalhassa földi helyét. Alig született meg, máris menekülnie kellett Izráel földjéről, amely jog szerint az övé volt. Menedéket kellett találnia Egyiptomban, az ellenséges világ kiábrázolójában. Mikor visszatért, Názáretben kellett laknia, ebben a megvetett városban, amelyről Nátánael azt mondta: „Származhat-e valami jó Názáretből?” (Jn 1,46). A menny és föld Teremtőjének 30 éven át kellett élnie itt a földön, mint egy ácsmester fiának – valószínűleg neki is ki kellett tanulnia az ácsmesterséget – istentelen emberek között, akikről később azt olvassuk, hogy meg akarták Őt ölni.

Szolgálati során érintkezésbe került vámszedőkkel és bűnösökkel. Alávetette magát a megtérés kerestségének a bűnök bocsánatára, mert csak így tudott eggyé lenni az elveszett bűnösökkel.

Azután látjuk Őt, ahogy a világ útjain járt. Őneki, aki mennynek és földnek teremtője volt, nem volt hová fejét lehajtania (Mt 8,20). Abból tartotta fenn magát, amit a galileai asszonyok juttattak neki a maguk javaiból. Amikor megfeszítették, kiderült, hogy nem volt más vagyona, mint a rajta levő ruha. Szegény volt. Látjuk, hogyan járja útját, mindig csodálatos közösségben az Atyjával. Halljuk, ahogyan panaszkolja a zsoltárban: „A pusztai pelikánhoz hasonlítok” (Zsolt 102,7), azaz: mint a vízi madár a száraz pusztaságban. Milyen idegen volt számára a környezete! Hogyan élhet egy vízi madár a száraz sivatagban? Egy másik helyen ezt olvassuk: „Szeretetemre vádaskodással felelnek... Rosszal fizetnek nekem a jóért, gyűlölettel a szeretetért” (Zsolt 109,4-5). „Feneketlen iszapba süllyedtem, nincs hol megállnom; örvénylő vizekbe estem, elsodort az ár” (Zsolt 69,3). Mindez része volt annak a nagy árnak, amelyet az Úr Jézus fizetett gyülekezetéért. Azután keresztre ment, ahol meghalt érte. Nem volt más mód a szabadtásra. Amint már láttuk, a János 11-ben Isten Szelleme azt mondja, hogy az Úr nemcsak népéért hal meg, hanem azért is, hogy összegyűjtse szétszóródott népét, azaz hogy megépítse gyülekezetét. Halála nemcsak az egyes emberek vétkéért történt. Igaz, hogy mindazok, akik az Úr Jézuséi, csak azáltal üdvözülhetnek, hogy Ő elhordozta saját testében a bűneiket. De ez

nem minden. Össze is kellett gyűjtenie minket, hogy gyülekezetté alakulhassunk, és az Ő menyasszonyává válhassunk. És milyen nagy árat kellett fizetnie ezért! Látjuk, ahogy a keresztre ment. Látjuk, ahogy feláldozta önmagát. Látjuk, ahogy megkötözték, ököllel az arcába vágta és leköpdöszték, és Ő nem védekezett. Ez is része volt annak az árnak, amelyet gyülekezeteért fizetett. Látjuk, ahogyan elvették ruháját, és Ő nem ellenkezett. Ez is része volt az árnak, amelyet fizetett.

Azután ott függött a kereszten, mélységesen megalázva. Az arra járók kigúnyolták. Magára kellett vennie mindazok bűneit, akik a gyülekezethez fognak majd tartozni. El tudjuk képzelni, hogy mindez mit jelentett a számára? Őt a bűn nem tarthatta fogva: az Ige nemcsak azt mondja, hogy soha nem vétkezett, hanem azt is, hogy nem ismerte a bűnt; aki azért jött, hogy eltörölje a bűnt (Zsid 9,26), el kellett hordoznia az én bűneimet az Ő testében, mindazt a sok-sok milliányi bűnt, amelyet én követtem el, és mindazok bűnét, akik majd az Ő Gyülekezetehez fognak tartozni. Annyira szerette Gyülekezete, hogy önként magára vette mindezeket a bűnöket.

Milyen szenvedés lehetett számára, az Ő szentséges Szelleme számára, hogy elhordozza mindezeket a bűnöket a testében. Az Újszövetség görög eredetije, amelyet a Szent Szellem ihletett, azt mondja: az Ő testében. Tehát nem csupán külsőlegesen, hanem úgy, hogy ez megtámadta lényé legbelsejét, ahogyan halljuk panaszát a Zsoltár 40,13-ban: „Bűneim büntetése utolért engem: ...számosabbak fejem hajszálainál.” Nos, ezek a mi bűneink voltak, de Ő magára vette őket, eggyé tette magát velünk, bűnös állapotunkkal, hogy megmenthessen minket.

Isten bűnné tette Őt (2Kor 5,21), mintha Ő lenne a gyökere minden bűnös tettünknek, forrása minden gonosz cselekedetnek. És Ő engedte bűnné tenni magát, mert szerette Gyülekezete. Az Isten félelmetes ítélete sújtott le rá, úgyhogy fel kellett kiáltania: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem? Távol van tőlem a segítség!” (Zsolt 22,2). „Feneketlen iszapba süllyedtem” (Zsolt 69,3). Mily nehéz lehetett mindezt elviselnie!

Ott függött a kereszten, ég és föld között, miközben az emberek összefogtak ellene gyűlöletben; a sötétség minden hatalma, a Sátán és démonai ostromot indítottak ellene. A Sátán bebizonyította ebben az órában, hogy valóban e világ fejedelme. Az ég bezárult fölötte, és Ő így kiáltott: „Én Istenem, miért hagytál el engem?” Magányosan függött a világmindenségben. Elhordozta az ítéletet bűneinkért, bűnné lett értünk.

Ilyen nagy árat fizetett az Úr Jézus a Gyülekezeteért. Kimondhatatlan szenvedése mutatja, mennyire szerette a Gyülekezete, és milyen értékes volt az a számára. Ki tudná felmérni azt a gazdagságot, amely az övé volt, és amelyet Ő most megnyert számunkra? Már most is a miénk lehet ez, de egy egész örökkévalóságra van szükség, hogy élvezhessük azt. Kész volt megfizetni az árat a Gyülekezete iránti szeretetétől indítva.

Ezt olvassuk a Zsidók 10,12-ben: „...miután egyetlen áldozatot mutatott be a bűnökért, örökre az Isten jobbjára ült, és ott várja, hogy ellenségei zsámolyul vettessenek lába alá.” Vajon megpihent az Úr ezek után? A Zsidók 7,25-ből tudjuk, hogy most is közbenjár értünk.

Az Efézus 5,26 szerint azért adta önmagát, hogy a víz fürdőjével az Ige által megtisztítva megszentelje Gyülekezete. Ezt teszi az Úr immár több, mint 1900 éve, és teszi tovább is, mindaddig, amíg majd már nem lesz szükségünk segítségre. Amikor elragadtatunk majd a földről, az Úr oda viszi majd Gyülekezete, ahol nem lesz többé bűn, ahol ismeretlen lesz a földi test gyöngesége, nem lesz többé szükségünk irgalmára és kegyelmére. Akkor majd vele leszünk. Addig azonban közbenjár értünk.

Felmérhetjük-e azt a szeretetet, amelyet Isten Fia, a menny és föld Teremtője irántunk érez? Magunkban teljesen értéktelenek voltunk, mégis szeretett. „Krisztus szerette a Gyülekezete.” Miért? Meg akart menteni minket a romlástól? Ez volt szeretetének a célja?

Igaz az, hogy szeretett engem és önmagát adta értem. Nem akarta, hogy a pokolban töltssem az örökkévalóságot. Mindenki, aki az Úr Jézusé, elmondhatja: „Az Isten Fia szeretett engem, és önmagát adta értem” (Gal 2,20).

De ez nem minden. Ezt olvassuk: „...a víz fürdőjével az Ige által megtisztítva megszentelje”. Ugyanezt a szolgálatot írja le a Zsidók 7, a Róma 8 és az 1János. Ő a mi szószólónk, védőügyvédünk. „Ha pedig vétkezünk, van pártfogónk (védőügyvédünk) az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus” (1Jn 2,1). Ugyanezt olvassuk a János 13-ban is. Az Úr felkel a vacsorától, a közösség jelképétől és az áldás helyétől, aztán felövezi magát, hogy megmossa a tanítványok lábát. Most is megszentel és megtisztít. A megszentelés elszakadást jelent mindattól, ami nem Istentől való. „Megtisztít minket minden gonoszástól” (1Jn 1,9).

Mi ennek az oka? Meg akar állítani minket a pokol felé vivő úton? Igaz az, hogy ha bűnnel szennyezettek vagyunk, nem mehetünk be a mennybe. Ha tisztátalanok vagyunk, nem lehet közösségünk az Atyával

és a Fiúval. Ezért az Úr megtisztít bennünket – nemcsak kereszten kiontott vérével, hanem gyakorlatilag „a víz fürdőjével, az Ige által”. Ismételten Isten Igéjéhez méri életünket, szívünkhöz és lelkiismeretünkhöz szól, hogy megítéljük önmagunkat és megtisztuljunk. Önmagunk megítélése az egyetlen módja annak, hogy megtisztuljunk. „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz Ő, megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól” (1Jn 1,9).

De az Úr Jézus értünk való erőfeszítésének nem végső célja az, hogy minket a mennybe vigyen. Megtaláljuk az okot itt: „Így állítja maga elé a gyülekezetet dicsőségben, hogy ne legyen rajta folt vagy ránc, vagy bármi hasonló, hanem hogy szent és feddhetetlen legyen.”

Íme, ilyen messze terjedt az Úr Jézus szeretete. A gyülekezetet a magáénak akarja, szíve ránk vágyakozik, és szeretete válaszra vár. Mindent megtesz azért, hogy „így állítsa maga elé a gyülekezetet, hogy ne legyen rajta folt vagy ránc, vagy bármi hasonló, hanem hogy szent és feddhetetlen legyen,” tökéletesen elszakadjon a világtól. Ha eljön az ideje Gyülekezetét mint menyasszonyát dicsőségben elővezesse a Bárány menyegzőjére (Jel 19). Az angyalok ne lássák méltatlannak arra, hogy a Bárány felesége legyen. Az Atya megerősíti majd, hogy igazán méltó, hogy az Ő szeretett Fiának felesége legyen, és vele együtt legyen a dicsőség középpontja.

De még ha ez is a helyzet, ez még mindig nem a legvégső cél. Azt olvassuk, hogy „maga elé állítja a Gyülekezetet dicsőségben”, de ez nem ugyanaz, mint amit a Zsidók 2,13-ban olvassuk, ahol az Úr Jézus ezt mondja: „Íme, itt vagyok, én és a gyermekek, akiket az Isten adott nekem.” Ugyanezeket a szavakat olvassuk a János 17,6.12-ben: „...A ti-eid voltak, és nekem adta őket... megtartottam őket a Te nevedben.” Nem a maga gyermekei, hanem Atyjának gyermekei, és az Ő testvérei. Mi máris az Úr testvérei vagyunk. Az Atyja elé vezet minket majd, mint váltságművének eredményeit, nemcsak a kereszten elvégzett váltságának, hanem azután munkájának is, ahogy az Ézsaiás 53,11-ben olvassuk: „Igaz Szolgám sokakat tesz igazzá ismeretével.”

De ez nem az, amit ez az Ige fejez ki: „...hogy ne legyen rajta folt vagy ránc, vagy bármi hasonló” (így állítja maga elé a Gyülekezetet dicsőségben). Térjünk most vissza a Máté 13-hoz. Ebben olvassuk a kereskedőről, aki drága gyöngyököt keresett, és amikor meglátott egy különleges szépségű gyöngyöt, kész volt eladni mindenét, hogy megvehesse azt. „Krisztus szerette a Gyülekezetet” – ez a múltban volt és ma is így van. „Önmagát adta érte”, ez is múlt idejű cselekvés, amely-

nek következményei a jelenben mutatkoznak. Láta a Gyülekezetet és szerette, még mielőtt eljött volna a földre. Láta a Gyülekezetet, noha az még nem létezett. El volt rejtve Istenben, ahogy a Kolossé 1,26-ban és az Efézus 3,9-ben olvassuk. Olyannyira dicsőséges volt számára, hogy kész volt lemondani mindenéről, még önmagáról is, hogy megszerezhesse.

Azt hiszem, a férfiak, kivált a fiatalok megérthetik ezt. Elképzelték-e valaha, kedves férfitestvéreim, hogy reménybeli feleségetek milyen lesz majd? Azt hiszem, az ifjú hölgyeknek is van elképzelésük jövődjéről. Ez volt az eset Krisztussal is, és mivel Ő Isten volt, látta, hogy a Gyülekezet méltó hozzá. Milyen dicsőséges lehet az a menyasszony, aki méltó az Isten Fiához. Milyen dicsőséges kellett, hogy legyen az Ő szemében, aki most Atyja házában van. Az Úr élvezte Atyja szeretetét és a menny valamennyi áldását, és mégis: szívét annyira megragadta a Gyülekezet, hogy szegénnyé lett érte, eladott mindent, amije volt, és szolgálai állapotot vállalt annak érdekében, hogy megszerezze.

Ahogy az ifjú megkéri a leányt, hogy legyen a felesége, hogy az övé lehessen, ezt olvassuk Krisztusról: „hogy maga elé állítsa a Gyülekezetet dicsőségben”.

Soha nem rendített meg még az 1Korintus 15, vagy 1Tesszalónika 4. olvasása közben, hogy amikor az Úr Jézus eljön, akkor majd elhív minket, és találkozni fogunk vele a levegőégben? Nem a mennyben várja menyasszonyát, noha most a mennyben van. Amikor azonban magához veszi a Gyülekezetét, akkor nem marad a mennyben, hanem eljön érte a levegőégbe. Tehát nem jön le a földre, de a levegőégben találkozik vele.

Gontoltunk-e már valaha is arra, miért nincs a Bibliában említve egy szó sem arról, hogyan fogadja majd az Úr a Gyülekezetet, amikor magához hívja a levegőégbe, ahol tökéletes egyedülletben várja azt, úgy, hogy sem az angyalok, sem az emberek nem láthatják? Hallottad-e már valaha is, hogy egy ifjú és egy leány, akik igazán szeretik egymást, beszéltek volna kívülállóknak arról, hogy mi történt köztük, amikor először találkoztak? Én még nem hallottam ilyesmit, és nem is gondolom, hogy bárki is hallott. Az Úr Jézus egy szót sem szól arról, hogy milyen lesz majd ez a találkozó. Szíve vágyik a Gyülekezet után, de ennek nem lehet tanúja senki más. Az Úr eljön a Gyülekezetért – a Gyülekezet elmegy hozzá. A menny és föld közt lesz az egyesülés. Ekkor magához veszi menyasszonyát. És akkor a reménység valósággá

lesz. A Gyülekezet épp olyan lesz, mint amilyennek várta, ahogy szívében maga elé képzelte, amilyennek akarta, hogy legyen. Képes és méltó lesz arra, hogy elfogadja az Úr szeretetét. „Így állítja maga elé a Gyülekezetet dicsőségben, hogy ne legyen rajta folt vagy ránc, vagy ehhez hasonló, hanem hogy szent és feddhetetlen legyen.” Teljesen betölti szíve minden vágyát. Méltó lesz arra, hogy felesége legyen. Most már nyugodtan beviheti Atyjának házába. Beviheti magához, mint királyok Királya és uraknak Úra, mert olyan a menyasszony, aki méltó hozzá, aki miatt nem kell szégyellnie magát, sőt, akire – emberileg szólva – büszke lehet, és aki tökéletesen megelégti szívét.

Van fogalmunk arról, mit jelent a Gyülekezet Krisztus számára? Hogy mily nagy kiváltság a Gyülekezethez tartozni? Vágyakozik-e szíved, hogy alkalmas légy arra az áldott állapotra, amikor méltó leszel arra a tisztségre, amelyre elhívtátál? A 2Korintus 11,2-ben ezt olvassuk: „Mert Isten féltő szeretetével féltetek titeket: mivel eljegyeztek titeket egy férfiúnak, hogy tiszta szűzként állítsalak titeket a Krisztus elé.” Meg tudjuk-e érteni, hogy Krisztus, aki annyira szereti menyasszonyát, hogy önmagát adta, hogy megtisztítsa és megszentelje őt, szívből vágyik arra, hogy a Gyülekezete is kíváncsozzék hozzá, és csak Őt szeresse, mint ahogy Ő is csak őt szereti? „Eljegyeztek titeket egy férfiúnak, hogy tiszta szűzként állítsalak benneteket a Krisztus elé”. De az apostol kénytelen hozzátenni: „Félek azonban, hogy amint a kígyó megcsalta Évát ravaszságával, úgy tántorodnak el a ti gondolataitok is a Krisztus iránti őszinte és tiszta hűségtől.”

Itt látjuk, mitől félt Pál apostol, és hogy az már be is következett. Fel kell tennünk magunknak a kérdést: mit jelent számunkra Krisztus, és milyen fontos, hogy mi már itt e földön az Ő menyasszonya legyünk?

Évekkel ezelőtt az Amerikai Egyesült Államokban voltam, és Új Mexikóban beszélgettem egy fiatal testvérrel. Éppen katonai szolgálatát teljesítette, és együtt voltunk egy összejövetelen. Láttam, hogy nagyon szomorú, és megkérdeztem a barátját, hogy mi a baja. Elmondta, hogy a fiú már vőlegény volt, amikor behívták, és valószínűleg külföldre kell mennie két évre. Menyasszonya azt írta, hogy ez idő alatt szabadságot igényel arra, hogy más fiúkkal eljárjon szórakozni. Át tudjuk érezni, mit érzett magában ez a fiatal ember? Természetesen felbontotta az eljegyzést. De elképzelhetitek, mit jelent ez az igény attól, akit szívéből szeret. Lehet-e boldog egy asszony, ha osztoznia kell férjén más asz-

szonyokkal? Vagy lehet-e boldog az a férj, akinek a felesége más férfikkal is szerelmi viszonyt tart fenn?

Ebből is láthatjuk, hogyha az Úr ennyire szereti a Gyülekezetet, akkor mélységesen elszomorítja, ha szeretetünk nem kizárólag felé irányul.

Azt már láttuk, hogyan bánt a világ az Úr Jézussal. A Galata 1,4-ben olvassuk, hogy „önmagát adta bűneinkért, hogy kiszabadítson minket a jelenlegi gonosz világból”. A János 17,16-ban az Úr azt mondja az Atyának: „Nem a világból valók, mint ahogy én sem vagyok a világból való.” A János 15,18.23-ban pedig ezt mondja: „Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt, mint titeket... Aki engem gyűlöl, gyűlöli az én Atyámat is.”

Mit érezhet az Úr Jézus, látván, hogy menyasszonyának közössége van a világgal, ellenségeivel, ha a Gyülekezet nem szent, hiszen azt olvassuk, hogy az Úr azért él, hogy megszentelje őt? A Jelenések könyvében olvashatjuk, hogy mit jelent ez számára. A 17. fejezetben olvassuk egy társadalmi rendszerről, amelyet Isten Igéje „a parázná”-nak nevez. Ez nem más, mint az elvilágiasodott egyház. A Jelenések 2-ben ennek kiábrázolója a thiatirai gyülekezet. A Jelenések 17,5 a paráznának anyjának nevezi azt, aki paráznaságra veszi rá szolgálait. Egy napon ez uralkodik majd az újjászerveződött Római Birodalomban, de Isten tanácsvégzése szerint az majd szétzúzza őt, ahogy a Jelenések 18-ban olvassuk. Isten gyűlöli a paráznát, és az Úr Jézus is gyűlöli, mert azt állítja, hogy az Úrhoz tartozik, valójában azonban a világgal van közössége, és az ellenség táborába tartozik. Amíg ez le nem lepleződik és meg nem ítélik, addig nem történhet meg a Bárány menyegzője.

A Jelenések 19,6-ban ezt olvassuk: „És hallottam valami nagy sokaság hangját, amely mint nagy vizek zúgása és erős mennydörgés hangja volna: Halleluja, mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható.” Ez azt jelenti, hogy az Úr Jézus átveszi az ezeréves királyság feletti uralmát, hogy uralkodjék benne, mint annak királya. Ezután következik: „Örüljünk és ujjongjunk, és dicsőítsük Őt, mert eljött a Bárány menyegzője, felkészült menyasszonya, és megadatott neki, hogy felöltözzék fényes, tiszta gyolcsba. Ez a gyolcs a szentek igaz cselekedeteit jelenti.”

Íme, előttünk van a Bárány menyegzője. Amikor már megítéltetett a parázna, megjelenhet a menyasszony. Akkor már világos, hogy egyedül ő az, aki felkészült a vőlegény számára. Ekkor már a mennyben

van, és végbemeget a Bárány menyegzője. A vőlegény, aki éppen átveszi a hatalmat, bevezeti őt a dicsőségbe.

Eljött a pillanat, amikor az Atya ezt mondja a Fiúnak: „Most már minden ellenségedet a lábad alá vettem. Most már mindenki a Te alattvalód.” Most már az Úr, mint mindenek feje, egyesülhet menyasszonyával, a Gyülekezettel (Ef 1,22). Amikor átveszi az uralmat, akkor magához veszi a Gyülekezetet is, hogy felesége legyen. „Eljött a Bárány menyegzője.”

És ezt olvassuk: „...felkészült menyasszonya, és megadatott neki, hogy felöltözzék fényes, tiszta gyolcsba. Ez a gyolcs a szentek igaz cselekedeteit jelenti.” Csodálatos tény ez! Eljött a Bárány menyegzője, és a menyasszony fel van ékesítve menyasszonyi ruhába. A menyasszonyi ruha mindig nagyon fontos a menyasszony számára az esküvő napján, ahogyan azt mindnyájan tudjuk. Itt is ez a helyzet.

A menyasszony tehát a mennyben van, ahol a vőlegény teljes gazdagsága várja őt. Amikor az 1Mózes 24-ben Ábrahám szolgája felismeri, hogy Isten Rebekát jelölte ki menyasszonyul Izsák számára, arany és ezüst ékszereket és ruhákat adott át neki. A kincsekkel felékesítve, amelyek Izsák gazdagságáról tanúskodnak, most már méltó menyasszony a vőlegénye számára.

De hogyan van öltözve a menyasszony a mennyben? A földön maga Krisztus az öltözékünk. Az Efézus 1,6-ban olvassuk, hogy Isten gazdagon megajándékozott minket az Ő szeretett Fiában, azaz felékesített minket Fiának minden dicsőségével. Úgyhogy az Atya most már Krisztusban lát minket, feldíszítve az Ő dicsőségével.

A csodálatos az, hogy a mennyben a menyasszony olyan öltözetet visel, amelyet ő maga készített magának, és amelyről azt olvassuk, hogy fényes és tiszta. Ez a ruha illő az égi vőlegényhez és magához a mennyhez. Miből készült? A szentek igazságos cselekedeteiből, amelyeket itt a földön végeztek. Mert a Bárány menyegzőjén a menyasszony azt a ruhát viseli majd, amit itt a földön szőtt.

Mik a vőlegénytől távollevő menyasszony igazságos cselekedetei? Azt jelenti ez, hogy úgy viselkedik, ahogy menyasszonyhoz illik. És mit tegyen a menyasszony, aki el van jegyezve a mennyben élő Úrral? Tudatában kell lennie annak, hogy nem vállalhat közösséget az Úr ellenségeivel; úgy kell viselkednie itt, mint aki zárandok a földön, el kell szakadnia ettől a világtól.

Ezt várja tőle az Úr. A világ elvetette az Urat, keresztre adta, a menyasszony sem lehet más, mint magányos. Hogyan is barátkozhatnék ezzel a világgal? Jól megértjük Jakabot, amikor ezt írja (4,4): „Valaki a világ-

gal barátságot köt, ellenségévé válik Istennek.” A Gyülekezet igazságos cselekedetei itt e földön azt jelentik, hogy a Gyülekezet úgy viselkedik, ahogy ahhoz a menyasszonyhoz illik, akinek menyeyi vőlegénye van. Tudatában van, hogy az egykor megvetett, de most a mennyben levő Úrhoz tartozik, és egész életét úgy igyekszik élni, hogy ennek az oda-tartozásának megfeleljen.

Ez fontos mindazoknak, akik a Gyülekezethez tartoznak. De itt a Gyülekezetről mint egészről van szó. Isten Gyülekezete, amelyhez a földön minden igaz hívő tartozik, meg kell, hogy mutassa önmagáról, hogy ő a Bárány menyasszonya. Nyilvánvaló kell legyen, hogy nem e világból való, hanem az Úr Jézushoz tartozik, és várja a vele való egyesülés pillanatát, ahogy a Tesszalonika levélben olvassuk: „megtért a bálványoktól, hogy az élő igaz Istennek szolgáljon, és várja a mennyből Jézust, az Ő Fiát...” (1Tesz 1,10).

Milyen csodálatos tény! Látjuk a menyasszonyt a menny dicsőségében, viselve azt a menyasszonyi ruhát, amelyet ő maga készített magának.

Olvastam egyszer egy történetet egy hívő emberről, akinek lelkiismeretét megérintette egy álom. Azt álmodta, hogy a mennyben van, és figyelme a Bárány menyegzőjét. Elcsodálkozott, amikor meglátta, hogy a menyasszony ruháját egy nagy lyuk ékteleníti. Megkérdezett egy angyalt, hogy mi történt. Az angyal elmondta, hogy erről ő tehet, mivel onnan az ő munkája hiányzik. Nem mutatta életével a menyasszonyra jellemző tulajdonságokat. Természetesen ez csak álom volt. De az igazság csak megeshet, hogy bennem nem lesz igazságos cselekedet, amely felhasználható a ruhához. Fel kell tennünk magunknak a kérdést: Vajon magaviseletünk, akár egyénileg, akár közösségileg, illő-e a Bárány menyasszonyához?

Szeretnék megemlíteni valamit. A Jelenések könyvében szereplő „Bárány” szó az eredeti szövegben nem ugyanaz, mint amit a Biblia más részeiben olvasunk, pl. a János 1,29-ben: „Íme az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit”. Rendszerint a görög „amnos” szót olvassuk, míg a Jelenések könyvében az „arnion” szót találjuk. Ez kicsinyítővel képzett szó, és azt jelenti: „bárányka”. Ez megvető jelentésű. Ez az a név, amellyel az Úr Jézus nevezi önmagát a Jelenések könyvében. A gyülekezet annak a lenézett és megvetett Valakinek a menyasszonya, aki e földön csak keresztre és sírt kapott. E világ szemében nem valami nagy tisztesség a megvetett Krisztushoz való tartozás. Lehet, hogy az egyháztagság tiszteletet vált ki, az is lehet, hogy a vallásosság is tisz-

teletet parancsol. De nem jelent tisztességet a világ szemében a megfeszített Úr iránti hűség. Próbáljuk csak meg. Akik már próbálták, tudják, hogy osztoznunk kell vele a megvetettségben.

Azt látjuk, hogy a megvetett „Báránka” áll itt, de az Ige azt mondja róla: „...uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható.” És abban a pillanatban majd mi, a gyülekezet is ott leszünk az Ő oldalán, menyegzői ruhában. Vajon egyénenként mit tettünk ennek a ruhának díszes, ékes voltaért?

A Jelenések 21-ben a 9. versről kezdve olvashatunk a gyülekezet helyzetéről – jelen esetben egy város képében – és az ezeréves birodalom áldásairól. „És a szent várost, az új Jeruzsálemet is láttam”... (Jel 21,2). A 9. vers azt is elmondja, hogy tulajdonképpen mi is az: „Jöj, megmutatom neked a menyasszonyt, a Bárány feleségét. És elvitt engem szellemben egy nagy és magas hegyre, és megmutatta nekem a szent várost, Jeruzsálemet, amely az Istentől, a mennyből szállt alá.” Itt a gyülekezetet a szent város, az új Jeruzsálem képében látjuk, nem pedig mint a menyasszonyt, a Bárány feleségét. Ez „alászáll a mennyből, az Istentől, felkészítve mint egy menyasszony, aki a férje számára van felékesítve” (2. v.).

Ezer évvel a Báránnyal tartott menyegzője után a gyülekezet még mindig olyan lesz, mint a férje számára felkészített menyasszony, aki azt a menyegzői ruhát viseli, amelyet még a földön készített. Hát nem csodálatos? Mutatja, hogy mennyire fontos, hogyan éljük földi életünk hétköznapijait. Ezzel nemcsak földi életünkre, hanem örök életünkre is hatunk. Az örök életben tűnik ki majd igazán, mennyire dicsőítettük meg Őt, és milyen mértékig éltünk úgy, mint tiszta szűz, aki el van jegyezve (2Kor 11).

Nem csodálatosak az áldások, amelyeket el fogunk nyerni? De ha látjuk az Úr irántunk való szeretetét, az árat, amelyet fizetett értünk, ha látjuk, az Úr milyen nagyon vágyik arra, hogy mi szentek és folt nélkül valók legyünk, hogy dicsőséges állapotban állíthasson minket maga elé, és ne legyen rajtunk sem folt, sem ránc, sem semmi efféle – nos, ha mindezt látjuk, mit érzünk ilyenkor? Tudunk közönyösek maradni? Nem támad bennünk visszhang erre a szeretetre? Lehetséges-e, hogy aki így ismeri az Úr Jézust, aki az övének vallja magát, annak közönyös maradjon a szíve? Lehetséges ez? Azt hiszem, nem.

Ha látjuk ezt a szeretetet, nem vágyunk-e viszontszeretni Őt, és neki szentelni életünket? Kielégíthet-e minket az, hogy Ő mindent megtett értünk, de semmit nem kap tőlünk? Nem kell-e visszhangnak

támadnia szívünkben feléje? Nem kellene-e azt felelnünk neki: „Uram Jézus, érted akarok élni. Tiéd vagyok. Te szeretsz engem, és én szeretlek téged. Végy engem kezébe: ami vagyok, és minden, amim van, csak a tiéd!”?

Lehetséges-e másféle válasz is? Azt hiszem, nem. Ezért tekintünk az Úr csodálatos szeretetére, és engedjük, hogy az áthassa szívünket. Ennek eredménye szükségszerűen az lesz, hogy szívünk érte fog égni, és érte akarunk élni.

Vigyük át mindezt a gyakorlatba, mind személyes, mind gyülekezeti életünkben. Ha valóban elismerem az Ő irántam érzett szeretetét, akkor el kell gondolkozzam rajta, és el kell, hogy álmélgodjam ezen a szereteten újra meg újra. Azt olvassuk, hogy Krisztus úgy szereti az Isten Gyülekezetét, mintha az egyetlen személyiség volna. Nem kellene-e megpróbálni, hogy méltók legyünk hozzá így együtt, mint gyülekezet, és együtt készítsük el menyegzői ruhánkat, hogy az Úr örömet találja benne, amikor ott leszünk majd az Ő oldalán, és szíve igaz megelégedést érezzen?

3. KRISZTUS TESTE

„Én tehát, miután hallottam az Úr Jézusba vetett hitetekről, és a bennetek minden szent iránt megnyilvánuló szeretetről, szüntelenül hálat adok értetek, amikor megemlékezem rólatok imádságaimban; és kérem, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és kinyilatkoztatás Szellemét, hogy megismerjétek Őt; és világosítsa meg szellemi szemeteket, hogy meglássátok, milyen reménységre hívott el minket, milyen gazdag az Ő örökségének dicsősége a szentek között, és milyen mérhetetlenül nagy az Ő hatalma rajtunk, hívőkön. Minthogy hatalmának ezzel az erejével munkálkodik a Krisztusban, miután feltámasztotta Őt a halálból és jobbjára ültette a mennyekben, feljebb minden méltóságnál és hatalmasságnál, minden erőnél és uralomnál, sőt, minden névénél is, amelyet segítségül hívnak, nemcsak ebben a világban, hanem az eljövendőben is. »Az Ő lábai alá vetett mindent«, és tette Őt mindenek felett való fővé a Gyülekezetben, amely az Ő Teste, és teljessége annak, aki teljessé tesz mindent mindenekben” (Ef 1,15-23).

Ezekben a versekben Pál apostol imádságát olvassuk. Hallott az efézusiak Úr Jézusba vetett hitéről, és a szentek iránt való szeretetéről, és most mintegy kényszerítve érzi magát arra, hogy szüntelenül hálat adjon értük, és kérje, „hogy a mi Urunk Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg nekik a bölcsesség és kinyilatkoztatás Szellemét, hogy megismerjék az Úr Jézus Krisztus Istent, a dicsőség Atyját, és hogy megvilágosodjanak szellemi szemük, és meglássák, hogy...” és ezután az apostol megnevez három dolgot, amelyben az Atya szeretete megmutatkozik.

Szeretném kihangsúlyozni, hogy Istent itt az Ige „a mi Urunk Jézus Krisztus Atyjának” nevezi. Ez azt jelenti, hogy az Urat itt mint az ember Jézus Krisztust mutatja be. Ahogyan már láttuk, a gyülekezet kősziklán épült, az élő Istennek Fián, azaz az Úr Jézuson, mint Isten öröktől fogva való Fián. Ez az Ő tiszte a Gyülekezet alapítását illetően, de a Gyülekezettel való kapcsolatában Ő az Isten Fia, aki emberré lett. Mi csak mint Emberrel lehettünk egygé vele.

A János 14-ben más összefüggésben is azt látjuk, hogy kapcsolatban vagyunk az Úr Jézussal. Ennek még nincs köze a Gyülekezethez, mert János evangéliumában nem találkozunk a gyülekezettel. A 20. versben ezt olvassuk: „Azon a napon... – azaz, amikor már eljött a Szent Szellem, tehát ami most is van – megtudjátok, hogy én az Atyámban vagyok.” Ebből látjuk, hogy az Úr Jézus tökéletesen egy az Atyával –

nemcsak az Atya van benne, hanem Ő is az Atyában van, a Fiúisten tökéletesen egy az Atyaistennel.

De azután az Úr hozzáteszi: „...ti énbennem, én pedig tibennetek”. Ez azt jelenti, hogy mi is teljesen egyek vagyunk vele. Nemcsak Ő van bennünk, hanem mi is benne vagyunk. Teljesen egyek vagyunk az Ember Jézus Krisztussal, aki ugyanakkor Isten örökkévaló Fia, és mint ilyen, egy az Atyaistennel. Teremtény soha nem lehet része az Isten-ségnek. Ez lehetetlen lenne. De azt hiszem, senki nem juthatna közelebb hozzá, mint ahogy mi vagyunk: egyek vagyunk vele, ahogyan Ő egy az Atyával. És így a Gyülekezet, Krisztus menyasszonya, kapcsolatban van Krisztussal mint emberrel, az Isten Fiával, aki emberré lett, nem pedig mint örökkévaló Istennel. Ez az Ember az örökkévaló Isten, és ezt soha nem szabad elfelejtenünk. De amikor az Efézus 1. Krisztus és a Gyülekezet kapcsolatáról beszél, akkor úgy látjuk Krisztust, mint embert, még ha Ő ugyanakkor örökkévaló Isten is. A János 14-ben egyéneként vagyunk vele kapcsolatban, mert elfogadtuk Őt mint életünket: az Efézus 1-ben látjuk vele való tökéletes kapcsolatunkat mindenben, amit Ő Istentől kapott mint ember.

Pál azért imádkozik, hogy az efézusiak ismerjék meg, milyen jó az Isten, és milyen nagy a szeretete. De hogyan ismerem meg, hogy valaki milyen igazából? Csak akkor, ha megmutatja magát nekem. Kiváltképpen ez az eset Istennel. Isten, aki megközelíthetetlen világosságban lakozik (1Tim 6,16), csak az Ő kijelentése által ismerhető meg. Még ha nem is lankék megközelíthetetlen fényben, teremtményei akkor is csak úgy ismerhetnék meg, ha kijelenti magát nekik. Itt az Ige elmondja, hogyan jelentette ki magát, hogy megismerhessük Őt. Először: „hogy meglássátok, milyen reménységre hívott el minket”. Ezt olvassuk az Efézus 1,3-6-ban: „Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden szellemi áldásával a Krisztusban. Mert Őbenne kiválasztott minket magának, már a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben. Előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által, akarata és tetszése szerint, hogy magasztaljuk az Ő dicsőséges kegyelmét, amellyel megajándékozott minket szeretett Fiában.”

Ez az a reménység, amelyre elhívott minket. Hát nem csodálatos ez az elhívás, amellyel Isten megáldott minket minden szellemi áldással a mennyben, hogy kiválasztott minket a világ alapjainak felvettése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben, és hogy fiaivá fogadott minket? Ez azt jelenti, hogy Isten gondolt ránk a

világmindenség keletkezése előtt, és azt akarta, hogy olyanok legyünk, amilyen Ő, „szentek és feddhetetlenek”. A világ alapjainak felvettése előtt már az volt az akarata, hogy majdan a fiai legyünk, és részesüljünk a mennyeknek minden áldásában. Még mielőtt embert teremtett volna, Isten már meghozta ezt a döntést „akarata és tetszése szerint, hogy magasztaljuk dicsőséges kegyelmét”. Nem mintha kényszerítve lett volna erre bármily módon, hanem szabad akaratából. Milyen nagyszerű kijelentés ez, hogy az Isten szeretet! Milyen jó az Isten!

Nem akarok túl sokat mondani ezekről az igeversekről, mert ez túlságosan messze vinne a témánktól. Csak röviden tárgyalom őket. Szenteknek és feddhetetleneknek kell lennünk az Ő színe előtt. Ez azt jelenti, hogy olyanokká kell lennünk, akik megjelenhetnek Isten színe előtt, ahogy a Kolossé 1,12 mondja, alkalmasak arra, „hogy a szentek örökségében, a világosságban részesüljünk”. A következőkben azt olvassuk, hogy Isten átvitt minket „szeretett Fiának országába”. Isten világosság és szeretet, és elhatározta, hogy minket magához méltóvá tesz. Hogy legyünk szentek és feddhetetlenek Őelőtte szeretetben, és ez alkalmassá tesz minket az előtte való megjelenésre.

De nem akarta, hogy szolgálak vagy rabszolgák legyünk, mint az angyalok, akik szolgáló szellemek. Azt akarta, hogy gyermekei legyünk, de nem olyanok, mint a kisgyermek, akiknek parancsolgatnak, hogy tedd ezt és tedd azt. Azt akarta, hogy legyünk fiak, akiknek jogaik vannak Isten előtt, akikkel az Atya megbeszéli szándékait és terveit. Azt olvassuk a Róma 8,29-ben, hogy Isten „akiket eleve kiválasztott, azokról eleve el is rendelte, hogy hasonlókká legyenek Fia képéhez, hogy Ő legyen az elsősülött sok testvér között.”

Hogy mi az osztályrészünk, azt a következő szavakkal írja le az Ige: „(az Atya) megáldott minket mennyei világának minden szellemi áldásával a Krisztusban”. Csodálatos megállapítás ez – a mennyei világ minden áldásáról szól. Gondoljuk csak végig! Nincs a mennynek egyetlen áldása, amit Isten ne adna nekünk. A mennyei áldásoknak nemcsak egy részét adja, hanem mindazt, ami a mennyben van. Sokkal többet kaptunk Istentől, mint az angyalok. Akármilyen boldogok is az angyalok, ők mégiscsak szolgálak, és vannak dolgok a mennyben, amelyeknek – mivel nem számukra vannak ott – nem is tudnak örülni.

Milyen áldásokat kaptunk? Ha Isten Igéje azt mondja, hogy Isten megáldott minket mennyei világának minden szellemi áldásával, ez azt jelenti, hogy ugyanazt az osztályrészt adta nekünk, amit az Úr Jézusnak, mert Ő is részesül minden szellemi áldásban. Ami a mennyben jó, ked-

ves és dicsőséges, az mind az Ővé, az Isten Fiáé. És most azt olvassuk itt, hogy Ő nekünk adta mindazt, amit Fiának is adott, mindazt, ami a mennyben van. Milyen jó, milyen kegyelmes Isten, hogy mindezt nekünk, kicsiny teremtményeinek adta, jóllehet tudta, hogy bűnössé lettünk.

De föl kell tennünk a kérdést: Hogyan lehetséges ez? Az embert Isten azért teremtette, hogy a földön éljen. A Zsoltár 115,16 ezt mondja: „Az egek az Úr egei, de a földet az embereknek adta.” Nem is tudjuk elhagyni a földet. Ha megpróbáljuk enélkül, hogy megtennénk a szükséges óvintézkedéseket, meghalunk. Hogyan adhat nekünk Isten helyet a mennyben? Hogyan tehet minket, embereket Fiához hasonlóvá? Hogyan tehet minket „szentté és feddhetlenné” szeretetben, hogy fiak legyünk? Hogyan részesülhetünk azokban a mennyei áldásokban, amelyeket eddig csak az Atya, a Fiú és a Szent Szellem ismert? Olyan kérdés ez, amelyre felelnünk kell, és amelyre később visszatérünk. Most csak utalok rá, hogy ezek azok az áldások, amelyeket az Atya adott nekünk.

Másodszor, azt olvassuk az Efézus 1,18-ban: „...milyen gazdag az Ő örökségének dicsősége a szentek között”. Ez az, amit az Efézus 1,10-13-ban olvasunk: „...az idők teljességének arról a rendjéről” – az „idők teljessége” azt mondja, hogy itt a földről van szó, mert a mennyben, az örökkévalóságban megszűnik az idő – „hogy a Krisztusban egybefoglal mindeneket, azt is, ami a mennyben, azt is, ami a földön van”. És aztán valami csodálatos dolog következik. Miután Isten bejelentette, hogy Krisztusban egybefoglal mindent, hogy Ő uralkodjék mindenek felett, hozzáteszi: „Öbenne lettünk örökösivé is, mivel eleve elrendeltünk erre annak kijelentett végzése szerint, aki mindent saját akarata és elhatározása szerint cselekszik, hogy dicsőségének magasztalására legyünk.” Hogyan lehetséges ez?

A kulcsot a 8. zsoltárban találjuk meg. Mint tudjuk, a Zsoltár 2-ben Isten azt mondja az Úr Jézusról: „Én fiam vagy te, ma nemzetelek téged” és „Én kentem fel az én királyomat a Sionon, szentségemnek hegyén”. De a föld királyai és Izráel uralkodói elvetették az Úr Jézust, és ennek eredményeképpen, még ha az egekben nevetnek is rajtuk, ennek ellenére a világ elveti Őt, és Krisztusnak szenvednie kell.

A Zsoltár 3-7-ben Izráel hívő maradékának szenvedéséről olvasunk, mivel ezek kapcsolatban vannak a megvetett Krisztussal.

De ezután következik a 8. zsoltár, amely elmondja nekünk, hogy még ha az Úr Jézust el is vetették mint Izráel királyát, Isten új tisztséget ad neki, az Ember Fiának tisztségét, és ez már nemcsak Izráelre vonatkozik. Jézus még mindig Izráel királya, de mint az Ember Fia, az Úr

Jézus már kapcsolatban van minden emberrel, úgyhogy mint Ember Fia uralkodhat az egész világmindenség felett. „Micsoda a halandó – mondom –, hogy törödsz vele, és az emberfia, hogy gondod van rá? Kevéssel tetted őt kisebbé Istennél, dicsőséggel és méltósággal koronáztad meg. Úrrá tetted kezed alkotásán, mindent a lába alá vetetted, a juhokat és marhákat mind, még a mezei vadakat is, az ég madarait és a tenger halait, amelyek a tenger ösvényein járnak.”

Ezt a zsoltárt háromszor idézi az Újszövetség, mindannyiszor az Úr Jézusra alkalmazva. Idézem ezeket a részeket erkölcsi sorrendjükben. A Zsidók 2,8 azt írja, hogy *minden* az Úr lába alá vettetett, és ez a „minden” azt jelenti, hogy nemcsak a föld, hanem a menny is.

Az 1Korintus 15,27-ben ezt olvassuk: „...Amikor pedig azt mondja, hogy minden alá van vetve, nyilvánvaló, hogy annak kivételével, aki neki alávetett mindent.” Az Atya, aki mindent Jézus lába alá vetett, nyilván nincs az Úr alá vetve. Menny és föld, emberek, angyalok, az egész teremtett világ, minden az Ő lábai alatt lesz, kivéve az Atyát, aki neki adott mindent. Mint embernek Fia, azaz mint ember, az Úr uralkodni fog minden felett.

A harmadik az Efézus 1,22: „Az Ő lábai alá vetett mindent, és Őt tette mindenek felett való fővé a Gyülekezetben.”

Továbbá az Efézus 19. versben: „És milyen mérhetetlenül nagy az Ő hatalma rajtunk, hívőkön. Minthogy hatalmának ezzel az erejével munkálkodik...” Mi ez? A 2,5-ben azt olvassuk: „Isten ...minket is, akik halottak voltunk a vétkek miatt, életre keltett a Krisztussal együtt – kegyelemből van üdvösségetek –, és vele együtt feltámasztott és a mennyekbe vitte Krisztus Jézusért”. Hogyan tehette meg ezt Isten? Hogyan tudott Isten feltámasztani olyan embereket, mint amilyenek mi vagyunk, halottak bűneinkben, és hogyan helyezhetett el a mennyekbe vitte Krisztus Jézusért?”

Ez a harmadik kérdés, amelyet azonnal követ a válasz. Ha a feleleten gondolkodunk, megérthetjük az Efézus 3,9-et: „...hogy legyen világossá mindenki előtt, mi ama titok megvalósításának a rendje, amely el volt rejtve öröktől fogva Istenben, mindenek teremtőjében; és hogy ismertté legyen most a Gyülekezet által a mennyi fejedelemségek és hatalmasságok előtt az Isten sokféle bölcsessége. Ez felel meg örök végzésének, amelyet megvalósított Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.”

Ez az ige azt közli velünk, hogy ez a terv kapcsolatban van a gyülekezet megalapításával, és azzal a hellyel, amelyet a gyülekezet el fog foglalni. Mindazon áldásokból, amelyeket Isten a gyülekezetnek ad, az

angyalok is megtanulják, milyen bölcs az Isten. Az angyalok Isten színe előtt élnek évezredek, sőt évmilliók óta. Örömujjongásban törtek ki, amikor Isten megteremtette a földet (Jób 38,7), de nem ismerték maradéktalanul Isten bölcsességét. Isten bölcsességét csak a Gyülekezetben ismerheték fel teljesen, és abban, amit Isten a Gyülekezetnek ad. Az Efézus 1-ben olvashattuk, hogyan vitte végbe ezt Isten. Ki ne ámulna el e szavak olvastán: „...milyen mérhetetlenül nagy az Ő hatalma rajtunk, hívőkön. Minthogy hatalmának ezzel az erejével munkálkodik a Krisztusban, miután feltámasztotta Őt a halálból, és jobbára ültette a mennyekben?”

Isten ezt mondja: „Akarod tudni, hogyan viszem véghez tervemet, és hogyan árasztom el a gyülekezetet áldással? Nézz Krisztusra! Ugyanaz az erő, amely oly hathatósan munkálkodott benne, amikor feltámasztotta Őt a halálból –, munkálkodik benned is. Az az erő, amely feltámasztotta Őt a halálból, és ültette hatalmának jobbára, és vetett mindenedet az Ő lábai alá, téged is feltámaszt a halálból.” A 2. fejezet elmondja nekünk, hogy minket, akik halottak voltunk bűneinkben és vétkeinkben, feltámasztott és együtt ültetett a mennybe a Krisztus Jézussal.

A 20–22. versekben olvashatjuk, mi az Úr Jézus Krisztus helye: „Jobbára ültette a mennyekben, feljebb minden hatalmasságnál és méltóságnál, minden erőnél és uralomnál, sőt, minden névnel is, amelyet segítségül hívnak, nemcsak ebben a világban, hanem az eljövendőben is. Az Ő lábai alá vetett mindent.” Nos, ez az, amit már láttunk az 1Korintus 15-ben: minden az Úr alá vettetett, kivéve az Atyát.

Azután olvashatunk egy csodálatos igazságról: „...és Őt tette mindenek felett való fővé a gyülekezetben, amely az Ő teste, és teljessége annak, aki teljessé tesz mindent mindenekben”. Íme, a probléma megoldása. Krisztus a gyülekezet feje, és a gyülekezet Krisztus teste. Ily módon viszi véghez Isten minden szándékát. Krisztus fog uralkodni az egész világmindenség felett. Mindent az Ő hatalma alá vet Isten. De vajon alá veti az Ő testét is? Nos, ha valamely király vagy uralkodó uralkodik egy ország felett, képtelenség azt állítani, hogy a feje uralkodik, de a teste nem.

Ha Krisztust úgy látjuk magunk előtt, mint a menyasszony vőlegényét, akkor még mondhatunk efféle. Angliának királynője van, de annak férje nem király. A férjnek nincs meg az a hatalma, mint feleségének. Az Efézus 5-ben a férj és feleség képében akarja kiábrázolni a Szent Szellem számunkra a Krisztus és a gyülekezet között levő szeretet kapcsolatát. De amikor a gyülekezet helyéről és kiváltságairól van szó, a Szent Szellem másfajta képet használ fel ennek kiábrázolá-

sára: a fej és test képét. Látjuk, hogy ez megoldja a problémát. Ha Krisztus uralkodik mindenképp felett, akkor az Ő teste is uralkodik. Ha Krisztus részesül minden mennyei áldásban, akkor a gyülekezet is részesül, hiszen az Ő teste. Ha Krisztus az Isten Fia, akkor a Gyülekezetnek is osztoznia kell vele ebben a kiváltságban. Részesülhet-e a mi fejünk, Krisztus olyasvalamiben, amiben a test ne osztozna vele? Krisztus, a mi fejünk, teljesen egy a testével, a Gyülekezettel, úgyhogy még a legcsekélyebb szakadás is elképzelhetetlen. Ha a fejem akárcsak egy milliméterrel, vagy egy ezredmilliméterrel is elválk a testemtől, akkor én többé nem vagyok emberi lény: halott vagyok. Nem lehet még a legcsekélyebb rés sem a kettő között. Ezzel a képpel ábrázolja ki Isten szerető tervét, amelynek mi is – noha romlottak és bűnösök vagyunk – részét képezzük, amennyiben részesülünk az Úr Jézusnak adott áldásokban, minden szellemi áldásban a mennyekben.

Nem csodálatos tény ez? Megmutatja, milyen helyet foglal el a Gyülekezet az Isten szívében. Az előző fejezetben láttuk az Úr Jézusnak a Gyülekezet iránt érzett szeretetét. Most pedig elének tárul az Atya szeretete, a mi Urunk Jézus Krisztus Istenének a szeretete. Isten megengedi nekünk, hogy egy pillantást vessünk tulajdon szívébe. Úgy döntött, hogy a Gyülekezetnek részesülnie kell mindabból, amit az Úr Jézus kapott, mindazokból a kincsekből, amelyeket Krisztusnak adott, azaz élvezhetünk minden szellemi kincset, hogy mi is uralkodhassunk a világmindenség felett vele együtt. Még az angyalok is alá vettek. Amikor olvassuk a Jelenések 4. és 5. fejezetét, látjuk mindennek csodálatos eredményét.

Isten Igéjének első fejezetétől kezdve látjuk, hogy a teremtésnek bizonyos rendje van. A Jób 38,7 elmondja, hogy Isten fiai, az angyalok, örömeikben törtek ki, amikor az Úr a földet teremtette, tehát ők már előzőleg is ott voltak. A Kolossé 1,16-ban olvassuk, hogy az Úr teremtette az uralmakat, fejedelemségeket és hatalmasságokat (az angyalok különböző kategóriáit) a mennyben. Az Ószövetségben gyakran látjuk, hogy amikor Isten üzenetet akart küldeni az embernek, angyalokat használt fel küldöncnek. A Cselekedetek 7,38-ban István azt mondja, hogy Isten a törvényt angyal által adta. Angyalok voltak, akik egy-egy emberhez eljöttek Isten nevében, akik végrehajtották az ítéletet egy-egy emberen, akik őrizték Isten kertjének kapuját, hogy az ember oda vissza ne térhessen, és angyalok hajtották végre Isten akaratát.

A Jelenések 4-ben látjuk, ahogy Isten trónusán ül, mint a föld Teremtője (ahogy azt a szívárványból is látjuk). Körül van véve élőlé-

nyekkel, amelyek az Ézsaiás 6 szeráfjainak és az Ezékiel 1. és 10. kériubjainak a vonásait viselik magukon. Nincs itt más említés az angyalokról. A királyi szék középen van, azt veszi körül a négy élőlény, majd következik egy külső kör, amelyben 24 trónuson huszonnégy vén ül. (Ezek a vének az Ó- és Újszövetség megdicsőült szentjeit ábrázolják, a gyülekezet elragadtatása után.) A teremtésben az angyaloké a legmagasabb tisztség; az ember fölött állnak, szoros kapcsolatban Istennel. A 2Mózes 25-ben két kériubot látunk a szövetség ládája fölött. Az Ezékiel 1,26-ban a kériubok a királyi székhöz kapcsolódnak. A szentek szentjében valójában a királyi szék részét képezik.

De a Jelenések 5-ben, ahol az Úr Jézust nem mint Teremtőt, hanem mint Megváltót látjuk, „Bárányt... mint akit megölték”, teljesen más a rend. Ott van a királyi szék, és körülötte a négy élőlény, de ezek már nem angyalokat ábrázolnak ki. A 11. versben olvassuk, hogy az angyalok külön csoportot képeznek a királyi szék körül. A négy élőlény csatlakozik a 24 vénhez: mindegyik kezében hárfa van, és tömjénnel teli aranycsésze. Ettől a pillanattól fogva egyesültek, és a 24 vén most már közvetlen kapcsolatban van a királyi székkal. Az angyalok a külső körben helyezkednek el. Az Úr által elvégzett váltságmú következtében az ember a trónus mellé került, a lehető legkiváltságosabb helyzetbe.

Hát nem csodálatos, hogy Isten a kedvünkért megváltoztatta a teremtés rendjét? A Kolossé 1-ből megtudjuk, hogy az Úr Jézus minde- nek Teremtője, és amikor eljött a földre, Ő volt az elsőszülött minden teremtmény közül. Így kellett lennie. Amikor az Úr Jézus eljött a földre, lehetett-e angyalok alá vetve, akár csecsemőként is? Lehetett-e az angyalok alá vetve Ő, aki a mindenséget teremtette? Egy kevés időre kisebbé tétetett a Zsidó 2,9 szerint, de egyébként nem! Ha a Teremtő eljön teremtményeihez, övé kell hogy legyen a legfőbb tisztség. Képzeljük csak el, hogy ha egy csoport üzletember találkozik Londonban, és hirtelen megjelenik köztük a miniszterelnök. Hát nem őt illeti meg a legfőbb hely az ülésen, jóllehet ő maga nem üzletember? Nem is lehet ez másként. És ha a Teremtő megalázza magát, emberré lesz, akkor Őt illeti meg a legfőbb hely. A Kolossé 1,15 elmondja, hogy „Ő az elsőszülött minden teremtmény közt”. Mikor eljött a földre, mint ember feljebb való volt az angyaloknál.

És most, hogy elvégezte váltságmúját, mi egyek vagyunk vele. Ha Ő feljebb való az angyaloknál, mi is azok vagyunk. Uralkodhat-e fejem valami olyan testület felett, amelynek a testem is része? Ha van egy gyáram, elképzelhető-e, hogy a fejem az igazgató, miközben a testem

a munkások között dolgozik a földszinten? Ha Krisztus az elsőszülött minden teremtmény fölött, a Gyülekezet szükségképpen osztozik vele ebben, mivel az Ő teste.

Így az Efézus 1-ben is azt látjuk, hogy Krisztus mindenek feje, és mint ilyet, Isten adta Őt a Gyülekezetnek, „amely az Ő teste és teljessége annak, aki teljessé tesz mindent mindenekben”.

Gondolkozzunk el egy pillanatra ezeken a verseken. Krisztus mindenek feje. Alá van vetve a menny és a föld, az angyalok és az emberiség, minden, az Atyát kivéve. Mint mindenek fejének, Isten neki adta a Gyülekezetet, „amely az Ő Teste”, és azután így folytatódik a vers: „Mert tetszett az egész Teljességnek, hogy benne lakjék”. Meg tudjuk ezt érteni? Ő az, aki mindeneket betölt, és mégis azt mondja Isten róla, hogy nem teljes a Gyülekezet nélkül. A Gyülekezet „az Ő Teljessége, aki mindent betölt mindenekkel. Látjuk a dicsőség Urát, aki elvégezte váltságművét a kereszten, aki teremtette a mennyet és földet, aki létrehívott mindent hatalma szavával. Emberré lett. De mint ember is Ő tart fenn mindeneket hatalma szavával, és minden az Ő lába alá vette. Ő tölt be mindent mindenekkel.

És mégis azt olvassuk, hogy nem teljes a Gyülekezet nélkül. Vajon a fej teljes lehet-e önmagában? Vajon a fej már egy egész ember lenne? Nem, ahhoz, hogy teljes legyen, testre van szüksége. Ezért olvassuk itt ezeket a csodálatos szavakat, hogy a Gyülekezet szükséges ahhoz, hogy Krisztus teljes ember legyen, „hogy az egész Teljesség benne lakjék”. Álmodott-e valaha is valaki erről? Micsoda bölcsesség! Emberi gondolkodás soha nem is merészelt ilyen helyet képzelni (melengetni) magának.

De elolvastuk-e gondosan ezt az igeszakaszt? Nem azt mondja, hogy Isten a Gyülekezetet Krisztusnak adta. Azt hiszem, ezt megérténénk, még ha álmélkodnánk is azon, hogy Isten minket eléggé jónak tart ahhoz, hogy ajándékul adjon Fiának. Ha önmagunkra nézünk, nyilván megkérdezhetjük, hogyan gondolta Isten, hogy mi megfelelő ajándék lennénk szeretett Fia számára, akié a menny és a föld, és a menny minden gazdagsága. Mindenesetre ezt olvassuk a János 17,6-ban: „A tieid voltok, és nekem adtad őket”. Csodálatos dolog elgondolkozni azon, hogy az Atya oly nagyra értékeli minket, hogy méltónak tart arra, hogy ajándékul adjon szeretett Fiának.

De az Efézus 1 továbbmegy még ennél is. Nem azt olvassuk benne, hogy az Atya ajándékul adta a Gyülekezetet az Úr Jézusnak, hanem éppen ennek fordítottját. Azt olvassuk, hogy Isten az Úr Jézust adta

ajándékképpen a Gyülekezetnek. „...megajándékozott minket szeretett Fiában.” Értjük ezt? Isten azt akarja, hogy tudjuk, mit jelent számára a gyülekezet. Ezt csak akkor tudhatjuk meg, ha arra gondolunk, mit jelent Krisztus Isten számára. És a teljességnek tetszett, hogy az ember Krisztus Jézusban lakozzék, hogy mindeneket megbékéltessen általa Istennel. Hogyan vitte ezt végbe az embernek Fia? Földi élete során megdicsőítette Istent azáltal, hogy mindig azt cselekedte, ami neki kedves (Jn 8,29). Halálában felajánlotta szeplőtelen önmagát Istennek az örökkévaló Szellem által (Zsid 9,14), és így töltötte be Isten akaratát. Ezért Isten feltámasztotta a halálból, és jobbjára emelte, hogy feljebb való legyen minden teremtménynél. Azután ezt a dicsőséges Személyt, szeretetének és gyönyörűségének tárgyát odaadta, hogy a Gyülekezet feje legyen. Itt látjuk Isten szeretetének teljes kibontakozását, és annak maradéktalan kijelentését. Isten minket szentté és szeplőtelenné kívánt tenni Önmaga előtt szeretetben. Fiakká akart tenni bennünket, és nekünk akarta adni valamennyi szellemi áldását. Ezt csak egyetlen módon tehette – úgy, hogy egygő tesz bennünket az Úr Jézussal. Hogy bizonyossá lehessen abban, hogy mindent elnyerjünk, és élvezzük gazdagságát, Krisztust adta nekünk a Gyülekezet fejéül.

Itt látjuk, mennyire szereti Isten a Gyülekezetet. Ad-e ez nekünk csak halvány benyomást arról, mily nagy kiváltságot jelent számunkra, hogy a Gyülekezet tagjai lehetünk, annak a Gyülekezetnek tagjai, amely oly értékes Isten szemében? Az Atyának a Gyülekezet iránt érzett szeretete oly erős volt, hogy Fiát adta, hogy a Gyülekezet feje legyen. A Gyülekezet Krisztus Teste. Egyetlen Test, amely tökéletesen egy Ővele.

De ez nem minden. A Gyülekezet szükséges ahhoz, hogy teljessé tegye az Úr Jézus dicsőségét: „Teljessége annak, aki teljessé tesz mindent mindenekben”. Láttuk, hogyan vágyakozott az Úr Jézus a Gyülekezet után. Oly igen szerette, hogy kész volt eladni mindenét, hogy az övé lehessen. Magunk elé tudjuk képzelni a kereskedőt a Máté 13-ból, aki mindenét eladta, hogy megvehesse azt az egy drágagyöngyöt? El tudjuk képzelni, hogy boldog lehetett volna a nélkül a gyöngy nélkül? Semmiképpen! És az Úr Jézus, aki kész volt odaadni mindenét, és szolgává tenni magát, hogy övé lehessen a Gyülekezet: vajon megelégedett lehetne a Gyülekezet nélkül? Semmiképpen nem. Nemcsak hogy meghalt a kereszten, hogy megszerezze a Gyülekezet számára a váltságot, hanem a mennyben is a Gyülekezet érdekében munkálkodik, hogy megtisztítsa azt. És várja a pillanatot, amikor majd a Gyülekezetet maga elé állíthatja dicsőségben. Az Úr nem lehetett igazán

boldog a Gyülekezet nélkül. Itt azonban azt látjuk, hogy élete nem is lehetett teljes a Gyülekezet nélkül. Ahogy a fej nem lehet teljes a test nélkül, úgy Jézus Krisztus életét is a Gyülekezet teszi teljessé.

Talán most már értjük, hogyan tekint Isten a Gyülekezetre. Természetes, hogy részesülünk személyes, egyéni áldásokban is Istentől. A római katolikus egyház tagadja a személyes áldások létezését, és azt állítja, hogy valamennyi áldás csak az egyházon át érkezik, amelyen kívül nincs üdvösség. Ez ellentmond Isten Igéjének. Minden bűnösnek személyesen meg kell térnie, és ennek semmi köze a Gyülekezethez. Isten elé kell járulnia tulajdon bűneivel, hinnie kell az Úr Jézusban, el kell fogadnia az evangéliumot a maga számára, és békességet kell találnia Istennel. Személyes kapcsolatba kell kerülnie Istennel és az Úr Jézussal. Mindezek személyhez kapcsolódó áldások.

A protestantizmus a másik szélsőségbe esik, azt állítván, hogy minden áldás személyes, és a gyülekezet úgy alakul, hogy hasonló gondolkodású emberek találkoznak. Ha pedig valakinek nem felel meg ez a közösség, az elmegy másfelé. De ez is ellentétes Isten Igéjének tanításával.

Isten Igéjében azt találjuk, hogy vannak személyhez kötött áldások, de vannak olyan áldások is, amelyeket csak mint a Gyülekezet tagjai élvezhetünk. Egyénileg nem, csakis közösségben. A Gyülekezet Krisztus Teste, és Krisztus menyasszonya, és részesül minden szellemi áldásban a mennyei helyeken Őbenne. Részesül az áldásokban, de csak mint a Gyülekezet tagja.

És ez nemcsak földi életünkre érvényes. Ezeknek a verseknek nemcsak a földi életre nézve van mondanivalójuk. Ha az Isten tervei szerint való Gyülekezetet nézzük, akkor látjuk, hogy az csak addig a pillanatig lesz a földön, amíg az Úr vissza nem jön, és fel nem támasztja mindazokat, akik benne haltak meg, és akkor teljessé teszi a Gyülekezetet. Ez lesz az a pillanat, amikor az Úr magához veszi a Gyülekezetet a dicsőségbe, hogy mindörökké vele legyen.

Sokan azt állítják, hogy a Gyülekezet csak földi élete során Krisztus Teste. A csodálatos az, hogy ez a kép akkor is érvényes lesz, amikor már vele leszünk a dicsőségében. Hiszen csak úgy uralkodhatunk mindenek felett, ha egyesülünk Krisztussal, mint az Ő teste. Az Efézus 1. fejezete a jövővel foglalkozik, amikor majd elragadtatunk a földről. Akkor majd egyé leszünk az Úrral, de nem mint egyes személyiségek, hanem mint Gyülekezet. Az ezeréves birodalomban vele uralkodunk majd, amikor majd annyira egyé leszünk vele, hogy szükségszerűen

részesülünk mindabban, ami az övé. Ami a feje, annak a test is örvendezik. Mily csodálatos gondolat. Mindörökké egyek leszünk vele.

Igaz, hogy Isten Igéje olykor más módon is beszél a gyülekezetről, és ez csak annak földi életére vonatkozik. Olvasunk a Gyülekezetről annak földi körülményeivel kapcsolatban, de ez nem azonos azzal, amiről az Efézus 1-ben olvasunk.

Azt olvassuk az 1Korintus 12,13-ban, hogyan lett a Gyülekezet Krisztus Teste: „Hiszen egy Szellem által mi is mindnyájan egy testté kereszteltettünk, akár zsidók, akár görögök, akár rabszolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Szellemmel itattattunk meg.” Krisztus Teste a Szent Szellemmel való keresztség által jött létre. A Szent Szellem az az erő, amely egyesíti a hívőket egymással és Krisztussal. Pünkösd napján egybegyűjtötte a hívőket, akik egy testté kereszteltettek, és egyé lettek a megdicsőült Krisztussal. Ez volt a test megalapítása. Keresztelő János megjövendölte, hogy a Messiás majd Szent Szellemmel és tüllel fog keresztelni. Az Apostolok Cselekedeteiben olvassuk, hogy röviddel az Úr Jézus mennybe való visszatérése előtt Jézus Krisztus „megparancsolta nekik (ti. a tanítványoknak): Ne távozzatok el Jeruzsálemből, hanem várjátok meg az Atya ígését, amelyről hallottatok tőlem, hogy János vízzel keresztelt, ti pedig nemsokára Szent Szellemmel kereszteltettek meg” (Csel 14-5).

Az Úr tehát azt mondta nekik, hogy nemsokára Szent Szellemmel kereszteltetnek meg, továbbá, hogy addig várakozzanak Jeruzsálemben. A Cselekedetek 2-ben olvassuk, hogy a Szent Szellem alá száll a mennyből, és a tanítványokkal lakozik. Ezután már mindössze kétszer olvashatunk a Szent Szellemmel való keresztségről. A Cselekedetek 11-ben, amikor Pétert felszólítja Isten, hogy keresztelje meg vízzel Kornéliust és házanépét, akkor ezt mondja: „Amikor pedig elkezdtem beszélni, leszállt rájuk a Szent Szellem, ahogyan ránk is leszállt kezdetben. Akkor eszembe jutott az Úr szava, aki így szólt: János vízzel keresztelt, de ti Szent Szellemmel fogtok megkereszteltetni. Ha tehát ugyanazt az ajándékot adta nekik is az Isten, mint nekünk, akik hitünk az Úr Jézus Krisztusban, akkor ki vagyok én, hogy akadályozzam az Istent?” (Csel 11,15-17). Látjuk tehát, hogy amikor pünkösd után első alkalommal említi az Írás a Szent Szellemet, emlékeztet bennünket egyúttal a pünkösdre is. Cézarában Péter megértette a pünkösd teljes jelentőségét. Pünkösd nem ismétlődik meg többé.

Az egyetlen másik igehely az 1Korintus 12,13. Ebből látjuk, hogy a Szent Szellemmel való keresztség pünkösdkor történt, és soha újra nem

történhet meg. Hangsúlyoznom kell ezt, mivel az utóbbi években tévitanítók jöttek elő, akik azt állítják, hogy mindenkinek meg kell keresztkednie a Szent Szellemmel. A versek mutatják, hogy a Szent Szellemmel való keresztség azért történt, hogy életre hívja a Gyülekezetet azzal, hogy egységbe foglalja azokat, akik hitre jutottak. A János 11,52 elmondja, hogy az Úr nemcsak Izráel népéért halt meg, hanem azért is, hogy egybegyűjtse Isten szétszóródott gyermekeit. Ez az, ami pünkösdkor történt. Miután Krisztus meghalt, feltámadott és megdicsőült, alászállt a Szent Szellem, ahogy a János 7,39-ben olvassuk: „...még nem adatott a Szellem, mivel Jézus még nem dicsőült meg”. A Gyülekezet a Szent Szellem által való keresztség nyomán alakult meg. A Szent Szellem alászállt az egyes hívőkre, akik összegyülekeztek, és egy testté keresztelte őket. Ettől a pillanattól fogva kapcsolatba kerültek a megdicsőült Krisztussal. A Szent Szellemmel való keresztség soha többé nem ismétlődött meg, és nem is történhet meg soha többé.

Ha valaki megtér és hisz az evangéliumban, elnyeri az üdvösséget, és békességre talál Istennel, akkor személyében elnyeri a Szent Szellemet. A Szent Szellem szállást vesz benne, és így élő tagja lesz a testnek, és ugyanakkor Krisztusnak, de Isten Igéje ezt nem nevezi a Szent Szellem keresztségének. Hadd világítsam meg ezt egy példával. Megalakítanak egy ezredet, és nevet is adnak neki. Ha tíz évvel később egy fiatal csatlakozik az ezredhez, akkor része lesz annak anélkül, hogy az ezredet újjá kellene alakítani. Ugyanígy vagyunk Isten Gyülekezetével is.

De mint már említettem, vannak Isten Igéjének olyan szakaszai is, amelyek Krisztus Testének jelenlegi földi állapotáról beszélnek. Hát nem ámulatra méltó, mennyire tökéletes Isten Igéje? Nincs benne egyetlen ellentmondás sem, tökéletes harmónia van benne, az Igék kiegészítik és magyarázzák egymást. Gyakran halljuk, hogy a Gyülekezet tökéletlen, még nem teljes. Sok keresztyén már meghalt, mások pedig még nem tértek meg. Ilyen állításokkal akarják érvényteleníteni Isten Igéjének gyakorlati igazságait és intéseit.

Isten Igéje a földi Gyülekezetet mindig tökéletesnek, teljesnek tekint. Krisztus Teste soha nincs „kezdetleges” állapotban. Ha ez igaz lenne, akkor Krisztus Teste torz lenne egészen az elragadtatás pillanatáig. De Krisztus Teste nem nyomorék, hanem tökéletes, és tökéletes is marad, mert Krisztus soha nem lehet olyasminek a feje, ami tökéletlen.

De hogyan lehetséges ez, amikor oly sokan halottak már azok közül, akik a testhez tartoztak? Ha gondosan elolvassuk, Isten Igéje megadja a választ. Nem kételkedem afelől, hogy számos hívő, ha megkérdéznék,

hol lakozik a Szent Szellem, azt felelné: a szívemben, vagy: a lelkemben. Pedig Isten Igéje ezt nem mondja. Az 1Korintus 6,19-ben ezt olvassuk: „Vagy nem tudjátok, hogy testetek, amit Istentől kaptatok, a bennetek lévő Szent Szellem temploma?”

A *testem* a Szent Szellem temploma, és a benne lakozó Szent Szellem az, ami engem a Krisztus Testének tagjává tesz, összeköt engem minden igaz hívővel és a dicsőségben élő Krisztussal. Könnyű megérteni a dolog logikáját: ha a hívő meghal, teste meghal; a test meghalhat, de a lélek vagy szellem nem; mivel a test a Szent Szellem temploma, ha a hívő teste meghal, többé nem tagja a testnek. Olyan ez, mint mondjuk egy 2500 főből álló ezred. 18 hónapos szolgálat után a legtöbbször hazaküldik, és újoncok foglalják el helyüket. Az ezred teljes, noha sokan már nincsenek benne. Akik már kitöltötték szolgálati idejüket, azok nincsenek az ezredben, de még mindig megvannak mint tartalékosok. Ha háború tör ki, behívják őket újra.

Hasonlóképpen Krisztus Teste is mindig azokból az igaz hívőkből áll, akik bármely megadott időpontban a földön élnek. A következő tíz percben is meghal majd néhány hívő, ugyanakkor mások megtérnek ez idő alatt. A test azonban mindig teljes. Hogy a példa szavaival éljek, azok, akik meghaltak, képezik a „tartalékot”, akik várnak arra, hogy behívják őket. Mikor az Úr Jézus visszatér majd, ezeknek testei feltámadnak, és attól a pillanattól fogva újra Krisztus Testének tagjai lesznek. És akkor a test tökéletesen egész lesz majd, csak más módon. Valamennyi hívő együtt lesz majd, aki a pünkösdtől fogva az elragadtatásig valaha is a földön élt, és együtt is marad mindörökké. Mégis, a földi test soha nem mondható csonkának. Teljes, ahogyan az Efézus 4,15-16-ban olvassuk: „...az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől Óhoz, aki a Fej, a Krisztus. Az egész test pedig az Ó hatására egybeilleszkedve és összefogva a különböző kapcsolatok segítségével, és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben.” A test szorosan összeálló szerkezet, így tehát a test maradtalan egészet képez a földön. A Kolossé 2,19-ben olvassuk: „...Ő tartja össze az egész testet inak és ízületek segítségével, és az Ó általa növekszik az Isten szerinti növekedéssel”.

Isten Igéjének jó néhány részében olvashatunk Krisztus Testéről, kivált a Róma 12-ben, az 1Korintus 12-ben, az Efézus 1-ben és a Kolossé 2-ben. Ezen igeszakaszok mindegyike más és más módon beszél Krisztusról és a Gyülekezetről. Az Efézus 1-ben látjuk, hogy a test a

Fejhez tartozik. Figyelmünket a testre és annak dicsőségére irányítja, amely Krisztusnak ajándékuul adatott, hogy Ő legyen annak Feje. A Kolossé 1 és 2-ben a hangsúly a Főn van és annak dicsőségén. A Róma 12 elmondja, hogy minden egyes tag kapcsolatban van minden taggal. Egymás tagjai vagyunk. Élő összeköttetés van egyik és másik kezem között, sőt a kezem és lábam között is. „Sokan egy test vagyunk a Krisztusban” (Róm 12,5). Az 1Korintus 12-ben szintén azt látjuk, hogy a test tagjai vagyunk. Kezem éppúgy a testemnek tagja, mint a szemem. Ez a fejezet arról szól, hogy minden egyes tag kapcsolatban van az egész testtel.

Ismétlem: a Róma 12-ben látjuk, hogy a hívők egymásnak tagjai. Csak együtt végezhetjük a ránk osztott feladatot. Szemem nem lehet meg a lábam nélkül. A testnek pedig arra van szüksége, hogy mindkettő megfelelően működjék. A Szent Szellem, aki mindannyiunkban lakozik, összefűz bennünket egymással. A Róma 12 tehát azt hangsúlyozza, hogy Krisztus Testének tagjai egymásnak is tagjai.

Másfelől az 1Korintus 12 elmondja, hogy mint kezek és lábak, nem vagyunk egymástól elszigeteltek. Részét képezzük az egy testnek, amely tagok ezreiből formálódott. Ez az Ige tehát arról beszél, hogy az egész testtel kapcsolatban vagyunk, nem pedig arról, hogy mint egyének, kapcsolatunk van egymással.

A Kolossé levél bemutatja Fejünket a maga dicsőségében, hogy megmutassa, milyen csodálatos Feje van az egy Testnek.

Az Efézusi levél viszont megmutatja a Test dicsőségét. Isten meg akarja mutatni nekünk, milyen csodálatos ez a Test, és milyen kiváltságot jelent a gyülekezethez való tartozás.

E témával kapcsolatban gyakran felteszik a kérdést, miért adott Isten nekünk oly sok olyan áldást, amelyet az ószövetségi hívők soha nem fognak elnyerni. Jobbak lennénk, mint Ábrahám, Dávid vagy Illés volt? Hűségesebbek lennénk, mint Keresztelő János? Azt olvassuk, hogy Keresztelő János legnagyobb volt az asszonytól születettek között, és mégis, aki a mennyek országában a legkisebb, az is nagyobb nála (Mt 11,11). Miért dicsőségesebb a helyzetünk, mint az ezeréves birodalom hívőie, akik majd jóval kevesebbet fognak vétkezni, mert a Sátán nem lesz ott, hogy kísértse őket? Akármilyen boldogok is lesznek itt a földön és az örökkévalóságban, soha nem egyesülnek majd az Úr Jézussal. Nem fognak részesülni mindabban, ami a Krisztusé. Miért nem? Isten Igéje megadja a választ erre is. Ha a Golgotára tekintünk, ott látjuk az Úr Jézust, az Atya szeretett Fiát függeni a kereszten. Hall-

juk, amint kiált: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?” – és nem kap választ. Isten nem felelt neki, mert akkor az Úr Jézus hordozta a bűneimet, és bűnné lett értem. Tehát el kellett hogy hordozza az ítéletet. Az arra járók gúnyolták: „Hadd lássuk, eljön-e Illés, hogy megmentse?” (Mt 27,49); „Bízott az Istenben, szabadítsa meg most, ha akarja”. Mikor Isten elhagyta Fiát, ezek a gúnyolódók meg voltak győződve arról, hogy igazuk van. Azt gondolták, hogy Isten az ő oldalukon van. A keresztre feszített ember Istenhez kiáltott. Azt állította, hogy Isten mindig meghallgatja Őt. És most meg voltak győződve, hogy Isten az ő oldalukon van, Jézus ellen.

Mi természetesen tudjuk, hogy nem így volt. De a világ szemében így látszott. Tudjuk, hogy amit kiáltoztak, az a 22. és 69. zsoltárban foglalt jövendölés beteljesedése volt. Isten bebizonyította volna, hogy nincs igazuk. De mi történt volna, ha abban a pillanatban választott volna az Úrnak? Ellenségei azonnal megsemmisültek volna, és a világ elpusztult volna. Isten azonnali ítélettel sújtotta volna ellenségeit, viszont Ő meg akart minket menteni.

Isten elküldhette volna Fiát a kereszthalála után egy hónappal is, hogy kezdje el uralkodását. Akkor minden térd meghajolt volna előtte, és minden nyelv hirdette volna, hogy Ő Úr. Mindenki meglátta volna, hogy Isten az Ő oldalán van, nem pedig a gúnyolódó zsidók és rómaiak oldalán.

De mi tudjuk, hogy Isten miért várt akkor, és miért vár még most is. Azt akarja, hogy sokan üdvözljenek, és elnyerjék ezt a csodálatos tisztséget és ezeket a csodálatos áldásokat. A világ még mindig gúnyolja Őt. De mi tudjuk, hogy mi az igazság. Hamarosan eljön a nap, amikor minden térd meghajlik előtte, azoké is, akik meggyilkolták Őt (Jel 1,7). Heródesnek, Pilátusnak, Annásnak, Kajafásnak, a katonáknak, akik megverték, nos, mindezeknek meg kell majd jelenniük a nagy fehér trónus előtt, hogy elvegyék ítéletüket.

Az Úr kereszthalála és földre való visszatérése közti időszakban Isten azt akarja, hogy itt a földön hangozzék a tanúságtétel arról, hogy Ő az Úr Jézus oldalán áll. Mivel Isten mindenké fölé helyezte az Úr Jézust, és mindent az Ő lábai alá vetett, azt akarja, hogy a világ meglássa ennek jelét. Az Ő akarata, hogy egy napon majd minden térd meghajoljon előtte, és minden nyelv vallást tegyen róla mint Uráról. És pontosan ez az a tanúságtétel, amit a gyülekezetnek a jelen időben tennie kell.

Ez az, amiért a Gyülekezetet Isten itt hagyta a földön. De miért adja mindazoknak, akik hisznek az Úr Jézusban, ezt a csodálatos tisztséget

most? Azért, mert ők elfogadták az Urat akkor is, amikor a világ megvetette Őt, amikor nem volt hely számára a földön. Pál apostol elmondja nekünk a Róma 8,17-ben, hogy együtt fogunk majd uralkodni vele, mert együtt is szenvedtünk. Osztozunk vele a megvetettségben, de így osztozni fogunk vele a dicsőségben is. Ha igazán belekeresztelkedtünk az Ő halálába, és el is temettünk vele, ha azonosítottuk magunkat vele a halálban és megvetettségben, akkor osztozni fogunk vele eljövendő dicsőségében is. Hát nem csodálatos, hogy nem az ószövetségi hívők osztoznak majd vele mindezekben az áldásokban, nem is az ezeréves birodalom hívői, hanem azok a hívők, akik az Úr halála és visszatérése közötti időkben éltek?!

Kétlem, hogy bárki is akadhatna, aki dicsekedhetné azzal, hogy valamilyen jó cselekedetért fogadhata el hitben az Úr Jézust. Ellenkezőleg: mindnyájan Istennek tartozunk hálával azért, hogy alkalmat adott nekünk arra, hogy megalázzuk magunkat az Úr előtt, és így megmeneküljünk az eljövendő ítélettől. Mindannyian hálát adunk majd Istennek, hogy megnyitotta szemünket elveszett állapotunk meglátására, és hogy kegyelmesen megadta, hogy elfogadjuk az Úr Jézust mint Megváltónkat. Amikor valaki Istenhez fordul, és megvallja előtte bűneit, Isten azt mondja neki: „Ez az első igazán jó dolog, amelyet valaha is hallottam rólad. Most az igazat mondod. Most egyetérték veled. Ez az első jó cselekedeted. Elfogadod Fiamat, noha a körülöttem levő világ megvetette Őt. Ezért most jutalmat kapsz tőlem. Osztozol majd mindabban, amit neki adtam.” Ezért kerülhetünk ilyen dicsőséges helyzetbe, ezért részesülhetünk mindazokban az áldásokban, amelyekben az ószövetségi hívők nem részesülnek.

Isten azt akarja, hogy e világban tanúságot tegyünk arról, hogy az Ő Fia: Úr. Mikor megszületett, a világ mindössze egy jászlat adott neki bölcső gyanánt. Mikor felnövekedett, nem volt hová fejét lehajtania. Életét pedig a keresztfán függve végezte, ég és föld között. Az emberek ezt mondták: Nem vagy kívánatos ezen a földön. Te magad mondtad, hogy nem e világból való vagy. Nem akarjuk, hogy Te légy a királyunk.” Keresztre szögezték.

De Isten azt akarja, hogy már most elismerjék Őt a földön. Isten mindent a lába alá vetett, mennyet és földet, az egész világmindenséget, de még nem kezdte el uralkodását, amely szükségképpen ítélettel kezdődik. Isten azt akarja, hogy előzőleg hangozzék itt a földön a róla szóló tanúságtétel. Még ha ez a világ meg is vetette Őt, neki a földön kell lennie. Itt is van a gyülekezet által. Krisztus ott van, ahol az Ő

teste van. Az Efézus 2-ben látjuk a dolog másik oldalát: Krisztus a mennyekben van, és mi is ott vagyunk vele. Ott vagyok, ahol az én fejem van. Ha megállok a nyitott ablaknál és kidugom a fejemet, elmondhatom, hogy kívül vagyok, mert a fejem immár nincs a házban. Ugyanakkor azonban azt is mondhatom, hogy a házban vagyok, mert a testem belül van. Azt is mondhatjuk, hogy a gyülekezet a mennyben van, mert a Feje ott van, de azt is mondhatjuk, hogy itt van a földön, mert mint test itt van. Ez az a tanúságtétel, amiért Isten eggyé tette a Gyülekezetet Krisztussal.

Ugyanakkor számításba kell vennünk, hogy Isten akarata, hogy Krisztus igényjoga láthatóvá váljék a földön az Ő testében. A földön minden ember fel kell ismerje a Gyülekezet láttán, hogy Isten Krisztus oldalán áll, és látnia kell dicsőségét és jogait. Ez most csak a gyülekezet által lehetséges. Ez nagy felelősséget jelent, de nyilvánvaló, ha már egyszer ilyen nagy kiváltságot kapott a Gyülekezet. Szükséges, hogy Isten gyakorta emlékeztessen arra, hogy a nekünk adatott tiszttség és áldások szerint éljük mindennapi életünket. Az Úr ezt várja tőlünk. Krisztus jelen van a földön az Ő testében. Mi vagyunk Krisztus teste, és a világnak látnia kell a bennünk levő Krisztust. Azt olvassuk a 2Korintus 3,2-3-ban egy másik vonatkozásban, hogy mi Krisztus levele vagyunk. A világ láthatja bennünk Krisztust, ha keresztyén módon viselkedünk.

Ha a hívők összegyülekeznek mint Krisztus teste, akkor nyilvánvaló, hogy ott csak Krisztusé lehet a hatalom. Ő a testnek nem csupán Ura, hanem Feje. Ura lehet mindegyikünknek külön-külön személy szerint, a gyülekezetnek azonban Feje. A test valamennyi funkcióját a fej irányítja az idegrendszeren keresztül. Ha a hívők összegyülekeznek, összejövételükön meg kell látszódnia annak, hogy a mennyben levő dicsőséges Fejük vezérli őket, akivel kapcsolatban vannak. „Az egész test pedig az Ő hatására egybeilleszkedve és összefogva, a különféle kapcsolatok segítségével, és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben” (Ef 4,16). Ilyennek szeretné látni az Úr a földön a Gyülekezetet.

Ha ezzel a témával foglalkozunk, csodálkozunk kell nyomorúságos állapotunkon, nem is szólva arról, hogy gyakran szellemileg éhezünk. Hát nem borzalmas, hogy Istennek oly sok alultáplált gyermeke van, hogy oly sok az olyan hívő, aki nem kap valóságos táplálékot Isten Igéjéből, noha Isten oly csodálatosan elrendezett mindent? Vajon

nem abból származik ez, hogy képtelenek vagyunk gyakorlatilag is érvényesíteni azt a tényt, hogy Krisztus a Fejünk?

Olvassuk el még egyszer ezeket a szavakat: „Az egész Test pedig az Ő hatására egybeilleszkedve”. – Vajon egybeilleszkedik-e Krisztus Teste a földön? Igen, a Krisztusban. Egybeilleszt minket a Szent Szellem. De érvényesül-e a gyakorlatban is ez az igazság és „a különféle kapcsolatok segítségével” ez is gyakorlattá vált? – Úgy viselkedem-e, mint Krisztus Testének tagja, és betöltöm-e azt a feladatot, amelyet az Úr nekem adott? Tudjuk, hogy nem. És mégis, a Gyülekezet közösségi élete olyan kell legyen, hogy gondoskodjék „ön maga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben”.

Milyen nagy kár, hogy oly keveset látunk abból, amit Krisztusban kaptunk, hogy egyek vagyunk vele! Ha ezt figyelembe vennénk, milyen csodálatosak lennének az eredmények az időben és az örökkévalóságban! Mily csodálatos bizonyosságot tudnánk tenni az Úr Jézusról! Mennyire kielégülne Isten szíve vágya, ha ez az egység láthatóvá válnék a földön! Ha szüntelenül tudatában lennénk annak, hogy minden igaz hívő a test tagja, és kapcsolatban van egymással a Szent Szellem által, ha mindent tőle várnánk, ha engednénk, hogy a Szent Szellem szabadon munkálkodjék bennünk – nos, akkor az áldások teljességét nyernénk tőle. Egyszeriben megszűnnék szellemi nyomorúságunk.

Ebben a fejezetben megláttunk valamit a magunk felelősségéből. Vigyük át a gyakorlatba mindazt, amit tanultunk, mind a személyes gyakorlati életünkben, mind pedig a közösségi bizonyoságtételünkben. Soha ne feledjük el, hogy Krisztus Teste vagyunk, és ennek a Testnek csodálatos áldásokat tud adni. Örvendezzünk ennek az igazságnak, és gyakoroljuk szívünket úgy, hogy egyre jobban megértsük mindezt. Törekedjünk arra, hogy az Úr iránti engedelmség szellemében valósítsuk meg azokat a kiváltságokat, amelyeket az Úr adott nekünk. Adjuk meg az Úr, hogy így legyen!

4. AZ ISTEN HÁZA

„Emlékezzetek tehát arra, hogy ti egykor pogányok voltatok, úgynevezett körülmetéletlenek a körülmetéltek szerint, akik viszont azért nevezik magukat így, mert testükön emberkéz által körül vannak metélve. Ti abban az időben Krisztus nélkül éltetek, Izrael közösségétől elkülönítve, és mint az ígért szövetségein kívül álló idegenek, reményesség nélkül és Isten nélkül éltetek a világban. Most pedig Krisztus Jézusban ti, akik egykor távol voltatok, közel kerültetek a Krisztus vére által. Mert Ő a mi békességünk, aki a két nemzetséget eggyé tette, és az Ő testében lebontotta az elválasztó falat, az ellenségeskedést, miután a tételes parancsolatokból álló törvényt érvénytelenné tette, hogy békességet szerezve, a kettőt egy új emberré teremtsen önmagában. Megbékéltette mindkettőt egy testben az Istennel, miután a kereszttel megölte az ellenségeskedést önmagában, és eljött és »békességet hirdetett nektek« a távoliaknak, és békességet a közelieknek. Mert általa van szabad utunk mindkettőnknek egy Szellemben az Atyához. Ezért tehát nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek. Mert ráépítették az apostolok és próféták alapjára, a sarokkő pedig maga Jézus Krisztus, akiben az egész épület egybeilleszkedik, és szent templommá növekszik az Úrban, és akiben ti is együtt épültök az Isten hajlékává a Szellem által” (Ef 2,11-22).

A második fejezetben láttuk, milyen fontos a Gyülekezet az Úr Jézus számára. „Krisztus is szerette a Gyülekezetet, és önmagát adta érte” (Ef 5,25). Nemcsak hogy mindenét eladta, hogy az övé lehessen: hanem Önmagát adta, rabszolgává tette Önmagát, hogy az övé lehessen. Végiggondoltuk-e már valaha is, milyen nagy volt szeretete?

A harmadik fejezetben láttuk, milyen értékes a Gyülekezet az Atya szemében, hiszen az Úr Jézust adta érte, mert ez volt az egyetlen lehetőség arra, hogy a Gyülekezeté legyen mindaz, amit az Atya neki szándékozott adni.

Láttuk az áldásokat, amelyeket kaptunk. Mindent megkaptunk, ami az Övé volt. Minden szellemi áldást a mennyekben. Isten gyermekeivé lettünk, szentek és feddhetetlenek előtte szeretetben, azaz teljesen azonosultunk vele: fény és szeretet lettünk.

Abban az igeszakaszban, amit épp most olvastunk, látjuk, hogy mit jelent a Gyülekezet a Szent Szellem számára. Még ha nem is olvastuk szó szerint azt, hogy a Szent Szellem szereti a gyülekezetet, azt azonban láttuk, hogy mit tett érte, mit tesz érte, most és mit fog tenni érte, és ebből kitűnik, milyen végtelenül drága számára a Gyülekezet. Ez újra csak azt mutatja, mily nagy kiváltság a gyülekezet tagjának lenni.

A 11. verstől kezdve arról olvasunk, hogy mi az evangélium. Az Úr Jézus kereszten elvégzett áldozata – attól fogva, hogy az Úr fölment a dicsőségbe, és elküldte a földre a Szent Szellemet – közel hozott minket Istenhez. Előzőleg pogányok voltunk, „úgynevezett körülmetéletlenek a körülmetéltek szerint, akik viszont azért nevezik magukat így, mert testükön emberkéz által körül vannak metélve”. A zsidók „körülmetéletleneknek” nevezték a pogányokat, mégpedig teljes joggal, mert Ábrahámától kezdve egészen az Úr haláláig csak ők voltak az egyetlen nép, amely élő kapcsolatban volt Istennel. A többi nép „Isten nélkül” élt a világban. Miután minden ember bálványimádóvá lett (lásd 1Móz 11 és Józ 24,2), Isten kiválasztott egyetlen embert, és létrehozott a maga számára egy népet, hogy az különleges kapcsolatban legyen vele. Ígéretet adott Ábrahámnak és utódainak, amely szerint mindazok, akik nem izráeliták, „az ígéret szövetségén kívül álló idegenek”.

De amint látjuk, az Úr Jézus halála által minden megváltozott. Mi abban az időben „Krisztus nélkül éltünk, Izráel közösségétől elkülönítve, és mint az ígéret szövetségén kívül álló idegenek, reménység nélkül és Isten nélkül éltünk a világban”. Ez volt tehát mindannyiunk állapota, mielőtt megismertük az Úr Jézust. Ma is ilyen állapotban vannak mindazok, akik még nem járultak az Úr Jézushoz bűneikkel és vétkeikkel, hogy bocsánatot nyerjenek. Nincs reménységük, és Isten nélkül vannak e világban. Milyen borzalmas ez! Hadd figyelmeztessem minden olyan olvasómat, aki még nem fordult Istenhez és nem vallotta meg neki bűneit. A kereszten minden megváltozott. A bűnös lehet, hogy távol van Istentől, de új lehetőségek tárulnak eléje. Mielőtt Jézus meghalt volna a kereszten, csak úgy lehetett közelíteni Istenhez, hogy az illető zsidóvá lett, mert Izráel volt Isten népe, és Isten háza Jeruzsálemben állt.

Most azonban Pál apostol a Szent Szellemtől indítva megírhatja a pogányok közül való hívőknek, hogy „ti, akik egykor »távol« voltatok, »közel« kerültetek a Krisztus vére által”. Krisztus vére hozott Istennel kapcsolatba. Vére által közel hozta mindazokat, akik hitben elfogadták Őt, azzal, hogy vérevel eltörölte bűneiket. Isten most már Őbenne lát bennünket. „Mert Ő a mi békességünk, aki a két nemzetséget egyé tette, és az Ő testében lebontotta az elválasztó falat, az ellenségeskedést, miután a tételes parancsolatokból álló törvényt érvénytelenné tette, hogy békességet szerezve a kettőt egy új emberré teremse önmagában.”

Ha ketten járulnak Isten elé, és az egyik izráelita, a másik pedig nemzetekbeli, ha mindketten elveszett, kárhozatra méltó bűnösnek tekintik magukat, és tudják, hogy csak Isten végtelen irgalmából üdvö-

zülhetnek – nos, akkor hogyan is lehetne ellenségeskedés a kettő között? Mindketten felismerték, hogy mindent egyedül Isten kegyelmének köszönhetnek. Mindketten reménytelenül elveszettek voltak. Nem lehet tehát ellenségeskedés köztük, nem lehet választófal sem. A választófal leomlott. Mindketten kárhozatra méltók voltak, mindketten megváltattak, úgyhogy az Úr Jézus „békességet szerezve, a kettőt egy új emberré teremthette önmagában”, és „megbékéltette mindkettőt egy testben az Istennel, miután a kereszten által megölte az ellenségeskedést önmagában”.

Azután valami csodálatos dolgot olvasunk: „és eljött, és békességet hirdetett nektek, a távoliaknak, és békességet a közelieknek”. Krisztus békességet hirdetett. Kiknek? „Nektek, a távoliaknak”, tehát nekünk, pogányoknak, és „a közelieknek”, tehát a zsidóknak.

Még csodálatosabb ez, ha megnézzük, mikor hirdette az Úr ezt a békességet. Ebben az igeszakaszban a Szent Szellem nem az Úr Jézus földi életéről beszél. Földi élete során az Úr csak Izráelnek hirdette az Igét, nem pedig a pogányoknak. Mikor kiküldte tanítványait, akár a tizenkettőt, akár a hetvenet, kifejezetten megtiltotta nekik, hogy akár a pogányokhoz, akár a samaritánusokhoz menjenek. Csak a zsidóknak volt szabad prédikálniuk. Földi élete során az Úr Jézus nem hirdetett békességet a távolvalóknak, de még a közelvalóknak sem. Ez az igeszakasz csakis azzal foglalkozik, amit az Úr a kereszten való áldozata után hirdetett. Nem lehet itt szó arról a negyven napról sem, amely feltámadása és mennybemenetele közé esett (Csel 1,3). Ez idő alatt csak azoknak jelentette ki magát, akik földi életében már hittek benne. (Kivéve talán az Úr vér szerinti testvéreit. Az 1Korintus 15,7-ben olvassuk, hogy az Úr megjelent Jakabnak, és a Cselekedetek 1,14-ben, hogy az Úr fivérei hívők voltak, de az Ige az első alkalommal mondja ezt róluk. A János 7,5-ben azt olvassuk, hogy nem hittek benne. Lehetséges, hogy az Úr feltámadása után megjelent fivéreinek, és ez vezetett megtérésükhöz.)

Tehát itt nem lehet szó a mennybemenetel előtti negyven napról, csakis arról az időszakról, amikor az Úr már megdicsőült az Isten jobbán van. Csodálatos, hogy az Úr a mennyből békességet hirdet. Ennek magyarázatát az 1Péter 1,12 adja meg: „...nektek szolgálnak azokkal, amikről most az evangélium hirdetói prédikálnak nektek a mennyből küldött Szent Szellem által, és amikbe angyalok vágnak betekinteni”, vagy az 1Péter 3,19 (ez a sokszor félreértett igehely): „a Szellem... így ment el a börtönben lévő Szellemekekhez is, és prédikált” nekik. A mennyből prédikált Nőé napjainkban is, mint ahogyan ma prédikálja az evangéliumot szolgáló által a földön, ahogy a 2Korintus

5,20 világosan megállapítja: „...Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk, Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel.”

Hadd forduljak most azokhoz az olvasóimhoz, akik még nem ismerik az Úr Jézust. Kérlek titeket az Ő nevében: „Béküljete meg Istennel”. Fogadjátok el Megváltótoknak az Úr Jézust, és üdvözültök. Az Ő képviselőjeként írom ezt nektek. Az Úr Jézus szól rajtam keresztül. Az én szavaim az Ő szavai, ahogy ezt látjuk az Efézus 2,17-ben. Az Úr a mennyből szolgálai által szól hozzánk, hirdetvén az evangéliumot a bűnösöknek a Szent Szellem ereje által, hogy üdvözülhessenek.

Közülünk mindazok, akik ismerik az Úr Jézust, hallottuk az Ő üzenetét, és lelkiismeretünk Isten világosságába került. Felismertük kárhozatra méltó voltunkat, és elfogadtuk Őt. A békeesség jó híre, amelyet prédikált, szívünk mélyéig hatolt, és most békeességünk van Istennel (Róm 5,1). Minden elrendeződött köztünk és Isten közt. Többé nem vagyunk Isten nélkül való és reménység nélkül való. Az előző fejezetben láttuk, hogy megkaptunk minden mennyei áldást Krisztusban, többé nem vagyunk reménység nélkül: hiszen már elnyertünk mindent.

Most már Istennel élünk a világban, mint a gyülekezet tagjai, amelyet Isten olyannyira szeret, amelyet az Úr Jézus olyannyira szeret, és amelyben a Szent Szellem él mindaddig, amíg fel nem vitetünk a dicsőségbe. Ha majd ott leszünk a dicsőségben, Isten akkor is a gyülekezetben fog élni. Ezt tartalmazzák ezek a szavak.

„Mert általa van szabad utunk mindkettőnknek egy Szellemben az Atyához”, nemcsak Istenhez, hanem az Atyához. Isten Atyánknak jelentette ki magát. Az előző fejezetben láttuk, hogy át kell formálódnunk az Ő Fiának képére. Kijelölt minket a fiúvá fogadásra, hogy úgy ismerjük meg Őt, a mindenható Istent, mint Atyánkat, és úgy közeledhessünk hozzá, mint gyermekei.

„Ezért tehát nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek.” Csodálatos szó a „szent”, még ha különösen is hangzik némely hívő fülének. Sokan úgy vélik, hogy a szentek különleges emberek egy kicsiny választott csoportját képezik. Isten Igéje azonban azt tanítja, hogy sok millió szent van. A „szent” a görög „hagiosz” szóból származik, és Istennel minden gyermeke „szent és feddhetetlen Őelőtte szeretetben” (Ef 1,4). Közülünk mindazok, akik az Úr Jézushoz fordultak bűneik megvallására, szentek. Az Újszövetségben gyakran találkozunk a hívők ilyen megszólításával, hogy „szentek”.

Milyen drága dolog ez! Polgártársai vagyunk a szenteknek. Minden hívő, legyen az holland, orosz vagy angol, ugyanazzal a polgárjoggal ren-

delkezik – mi mindnyájan mennyei polgárok vagyunk. „Nekünk pedig a mennyben van polgárjogunk, ahonnan az Úr Jézus Krisztust is várjuk üdvözítőül” (Fil 3,20).

Azután azt olvassuk, hogy „Háza népe vagyunk Istennek”. Azaz Istennel egy házban élünk. Valami hasonlót olvasunk a János 14,23-ban: „Ha valaki szeret engem, és megtartja az én Igémet, azt az én Atyám is szeretni fogja, és elmegyünk hozzá és szállást készítünk magunknak nála”. Az Atya és a Fiú azt akarja, hogy személy szerint mindannyiunkkal együtt éljen. Eljönnek hozzánk és házaikban lakoznak, ha szeretjük az Urat, és megtartjuk szavát.

De itt valami más van. A Gyülekezethez kapcsolódik, mégpedig nemcsak itt a földön, hanem az örökkévalóságban. Mi már Isten háza népe vagyunk itt a földön is. Mindazok, akik az Isten Gyülekezetének tagjai, Isten háza népéhez tartoznak, már most és mindörökké. „Mert ráépítetek az apostolok és a próféták alapjára, a sarokkő pedig maga Jézus Krisztus, akiben az egész épület egybeilleszkedik és szent templommá növekszik az Úrban.”

Ez emlékeztet minket a Máté 16-ra. Ott azt mondja az Úr: „Ezen a sziklán” – Önmagán, az élő Isten Fián – „építem fel az én Gyülekezetemet”. Az Efézusi levélben épülő ház képe van előttünk. Az emberi test növekszik, de nem mondhatjuk el róla, hogy épül. Magának az Úrnak kell építenie ezt a házat, amelyben Péternek kell lennie az egyik kőnek. Az első levélben elmondja Péter, hogyan építi az Úr ezt a házat. „Járuljatok hozzá, mint élő kőhöz, amelyet az emberek ugyan megvetettek, amely azonban Isten előtt kiválasztott és drága; ti magatok is mint élő kövek épüljete fel szellemi házzá, szent papsággá” (1Pt 2,4-5).

A Máté 16 elmondja, mi az alap: maga az Úr Jézus, mint Isten Fia, a kőszikla, úgyhogy a pokol kapui sem vesznek erőt a Gyülekezeten. Ez az épület örökkévaló ház, amelyet nem bánthat az idő vagy a halál. Először az Úr megformálja a köveket. Azt mondta Péternek: „Te Péter vagy”, azaz kődarab, és ezt mondja mindannyiunknak. Természetünktől fogva nem vagyunk kövek. Az 1Mózes 3,19 azt mondja: „Por vagy és vissza fogsz térni a porba.” De ha hittel az élő kőhöz járulunk, Krisztushoz, az élő Isten Fiához, Ő nekünk adja tulajdon természetét. Mindazok, akik hisznek az Úr Jézusban, örök életet nyernek. „Ő az igaz Isten és az örök élet.” Ezt erősíti meg a Kolossé 3,3-4: „...a ti életetek el van rejtve a Krisztussal együtt az Istennel. Mikor Krisztus, a mi életünk, megjelenik, akkor vele együtt ti is megjelentek dicsőségben”.

Krisztus a kőszikla. Ha ez a szikla enyém, mint az én életem, akkor én is kősziklává lettem, mert a szikla nekem ajándékozta a maga ter-

mészetét. Így mindazok, akik az Úrhoz járultak és újjászülettek, porból kösziklává lettek. Krisztus pedig fogja ezeket az élő köveket, és felhasználja őket a szellemi ház építésére. Im már több, mint 1900 éve dolgozik ezen, és folytatja ezt mindaddig, amíg a templom készen lesz. Ha a kegyelmi időben az utolsó bűnös is megtér és hisz a megváltás evangéliumában, akkor lesz majd készen a ház, és vitetik fel a mennybe, hogy ott Isten lakóhelyévé legyen.

Hát nem csodálatos kiváltság, hogy nemcsak élő kövek (kődarabok) vagyunk, hanem a sziklára épültünk, a Krisztusra? A köszikla az alap, az apostolok és próféták alapja. Jézus Krisztus maga a szegeletkő, és mi reá épülünk, kő a kőre, míg az egész épület készen nem lesz.

Azután majd Isten háza felvitetik a dicsőségbe. A Jelenések 21-ben olvasunk erről a templomról. „És a szent várost, az Új Jeruzsálemet is láttam, amint alászáll a mennyből az Istentől, felkészítve mint egy menyasszony, aki férje számára van felékesítve. Hallottam, hogy egy hatalmas hang szól a trónus felől: „Íme, az Isten sátora az emberekkel van...” (Jel 21,2-3).

A szent sátor, Isten lakóhelye az emberekkel van, és ebben az értelemben Isten házanépe vagyunk. Mi vagyunk az a ház, amelyben Isten örökké élni fog. Isten mindegyik gyermeke egy-egy kődarab ebben a házban. Meg tudunk-e érteni már valamennyit abból a csodából, hogy a Gyülekezet Isten Gyülekezete, „amelyet tulajdon vérével szerzett” (Csel 20,28).

Megkérdezhetjük, hogy várnunk kell-e az elragadtatásig ahhoz, hogy Isten lakóhelyévé legyünk. Az Efézus 2,21 elmondja, hogy az Isten temploma „növekszik”. Naponta új meg új kő épül bele, és amikor már a legutolsó bűnös is elfogadta az Úr Jézust hitben, akkor az építmény készen lesz arra, hogy felragadtassék a dicsőségbe. Legutóbbi fejezetünkben láttuk, hogy Isten gondolatai szerint a Gyülekezet, mint Krisztus Teste addig nem lesz teljes. Krisztus Testének tagjai élő kövek az Isten házában. De azt jelentené ez, hogy még nem vagyunk Isten lakóhelye, és nem is leszünk Isten házanépévé mindaddig, amíg az Úr eljön, hogy magához vegye a gyülekezetet? Ha ez így lenne, akkor csak félig kész építmény lennénk, amely nem alkalmas arra, hogy bárki is lakjék benne. A 21. versből mintha erre lehetne következtetni. De azután elolvassuk a 22. verset: „...akiben ti is együtt épültök az Isten hajlékává a Szellem által”. Ugyanígy áll a helyzet Krisztus Testével. Bizonyos értelemben még nincsen készen, de semmiképpen nem tekinthető hiányosnak.

Mindig egy a mennyben lévő megdicsőült Úrral. Isten háza tehát teljes egésznek tekintendő mindenkor. Azok a hívők, akik a földön élnek, Isten lakóhelyét képezik a Szellem által.

Az 1Korintus 3,16 megállapítja: „Nem tudjátok, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Szelleme bennetek lakik?” Az 1Korintus 3 a hívőkről mint közösségről beszél, amely teljes egész. Az 1Korintus 6 viszont egyénileg beszél a hívőkről: „Vagy nem tudjátok, hogy testetek, amit Istentől kaptatok, a bennetek lévő Szent Szellem temploma, és ezért nem a magatokéi vagytok?” (1Kor 6,19). Minden egyes hívő teste a Szent Szellem temploma. Abban a pillanatban, amelyben megértettem és elfogadtam a teljes evangéliumot, és békességet találtam Istennel a Szent Szellem által, a Szent Szellem lakozást vett bennem. Pünkösdtől az elragadtatásig a Szent Szellem lakozik minden egyes hívőben. Természetesen pünkösdtől is munkálkodott a földön. Az 1Mózes 1,2-ben már olvashatunk Isten Szellemeiről. Elmondhatjuk, hogy mindazt, amit Isten tett, a Szent Szellem által tette.

Ha gondosan tanulmányozzuk Isten Igéjét, látjuk, hogy az Atya készíti a terveket, amelyeket a Fiú visz véghez a Szent Szellem ereje által. Joggal mondhatjuk, hogy ebben a világban mindazt, ami igazán jó, a Szent Szellem viszi véghez. Nincs bűnös, aki felismerhetné bűnös állapotát, és újjászülethetne, hacsak nem a Szent Szellem munkálkodik benne. Hogy elfogadhassa hitben az Úr Jézust, a bűnösnek szüksége van a Szent Szellem erejére. Az 1Korintus 12,3-ban még azt is olvashatjuk: „senki sem mondhatja: »Jézus Úr«, csakis a Szent Szellem által”. Ez nem jelenti azt, hogy valamilyen érzélem van benne az Úr iránt. Bármely hitetlen ember is mondhatja: „Uram Jézus”, de őszintén, szívből csak a Szent Szellem erejével tudja mondani. A démonok felismerték, hogy Jézus az Istennek Szentje, de képtelenek voltak uruknak vallani Őt. Nem voltak hajlandók elfogadni az Úr Jézus tekintélyét. Így azután Isten Igéje joggal mondja, hogy minden jó a Szent Szellem által van.

Az újjászületés a Szent Szellem által történik. „...ha valaki nem születik víztől és Szellemtől...” – mondja az Úr Jézus a János 3,5-ben. Ez azonban valami egészen más, mint a Szent Szellem bennünk lakozása, amellyel először a Cselekedetek 2-ben találkozunk, amely arról tudósít, hogy a Szent Szellem eljött a mennyből. Nem ez volt az első alkalom, hogy a Szellem eljött a földre, mert már korábban is leszállt az Úrra, mint galamb. Isten Krisztus személyében volt a földön. „Az Ige testté lett, közöttünk lakozott” (Jn 1,14). De pünkösdtől volt az első alkalom, amikor a Szent Szellem azért jött a földre, hogy a hívőkben lakozzék.

Az 1Korintus 12,12-13-ban azt olvassuk, hogy a Szent Szellem azért jött a földre, hogy a hívőket egymással és Krisztussal egyesítse. „Mert ahogyan a test egy, bár sok tagja van, de a test valamennyi tagja, noha

sokan vannak, mégis egy test, ugyanúgy a Krisztus is. Hiszen egy Szellem által mi is mindnyájan egy testté kereszteltettünk, akár zsidók, akár görögök..." A Szent Szellem a szétszóródott hívőket egy testté keresztelte, úgyhogy attól a pillanattól fogva a mennyben levő megdicsőült Úr testét alkották, mint akik itt a földön élnek, de nem a földből valók.

Így tehát a Szent Szellem Isten az, aki egymással összekapcsolja a hívőket, és ha a Szent Szellem Isten az egybekapcsoló lánc, mennyire elválaszthatatlanul egybe vagyok kapcsolva minden más hívővel. Ugyanakkor a Szent Szellem egybekötött minden hívőt Krisztussal, mind egyénileg, mind együtt. S ha a Szent Szellem Isten a kötél, mennyire elválaszthatatlanul Krisztushoz van kötve a Gyülekezet! A Fő, Krisztus soha nem választható le Testétől, a Gyülekezettől.

A Szent Szellem építi a hívőket, mint élő köveket egy házzá, amelyben lakik. Csodálatos tény ez! A Szent Szellem 4000 éven át munkálkodott a földön úgy, hogy nem lakozott itt, de most elküldte a földre az Atya és a Fiú. Miért? Nem azért, hogy megtérésre bírja a bűnösöket, mert azt azelőtt is megtehetette. Azért jött, hogy megalkossa a Gyülekezetet, hogy egy testté keresztelje őket, és egyetlen házzá építse őket. Itt akart lakozni. Ha valaki a földön akar lakni, házra van szüksége. Így a Gyülekezet Isten házává lett a Szellem által. „Nem tudjátok, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Szelleme bennetek lakik?” (1Kor 3,16).

Nagy dolog tudnom, hogy a Szent Szellem Isten él a testemben, és hogy a testem a Szent Szellem temploma. Milyen nagy hatással van ez mindennapi életemre, ha mindig emlékszem erre! Ha mindig szívemben hordozom ennek igazságát, akkor képtelen vagyok testemet bűnös célok szolgálatába adni. Mert vajon lehet-e a Szent Szellem templomát arra használni, hogy vele bűnt kövessünk el és szégyent hozzunk Istenre? Ezért az 1Korintus 6-ban, miután kijelentette az Ige, hogy a Szent Szellem él a testünkben, erőteljesen kárhoztatja az erkölcstelenséget: „Vagy nem tudjátok, hogy a ti testetek a Krisztus tagja? Most tehát azok, akik a Krisztus tagjai, parázna nő tagjaivá legyenek? Szó sem lehet róla! Vagy nem tudjátok, hogy aki parázna nővel egyesül, egy testté lesz vele? Mert – amint az Írás mondja – „lesznek ketten egy testté». Aki pedig az Úrral egyesül, egy Szellem Ővele. Kerüljétek a paráznaságot! Minden más bűn, amit elkövet az ember, kívül van a testén, de aki paráználkodik, a saját teste ellen vétkezik. Vagy nem tudjátok, hogy testetek, amit Istentől kaptatok, a bennetek levő Szent Szellem temploma, és ezért nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg, dicsőítétek tehát Istent testetekben!” (1Kor 6,15-20). Cso-

dálatos kiváltság, hogy testem a Szent Szellem temploma. Ezt tudván, egész életemet úgy irányíthatom, hogy testem valóban a Szent Szellem eszközévé lehessen, és általa dicsőíthessem az Urat.

De mostani témánk nem a testünk, mint a Szent Szellem temploma, hanem a Gyülekezet, mint a Szent Szellem temploma. A Szent Szellem nemcsak az egyes hívőkben él, hanem a Gyülekezetben mint egészben is. Összeköt valamennyi hívőt egymással. Helyes az az állításunk, hogy az Úr építi a Gyülekezetet, de ezt a Szent Szellem ereje által végzi. Ez a ház, amelyet az Úr épít, a Szent Szellem lakóhelye.

Ő vezeti célhoz a Gyülekezetet a pusztaságon keresztül. Ennek illusztrációját találjuk az 1Mózes 24-ben, ahol azt olvassuk, hogy Ábrahám szolgája Mezopotámiába megy, hogy feleséget találjon gazdája fiának. Keresi azt a leányt, aki mindenben Izsákhhoz illő feleség lesz. Feldíszíti őt Izsák gazdag ékszereivel, s azután a pusztaságon keresztül Izsákhhoz vezeti, hogy menyasszonya legyen. Ugyanígy száll alá a Szent Szellem a mennyből, hogy megalkossa a Gyülekezetet, és azután átvezesse ezen a világon.

A Galata 5,17-ben olvassuk: „Mert a test kívánsága a Szellem ellen tör, a Szellem pedig a test ellen; ezek viaskodnak egymással, hogy ne azt tegyétek, amit szeretnétek.” Ez magától értetődő. Ha Isten él bennem, hogyan is tehetném az életemmel azt, amit akarok? Formálhatok-e önállóan terveket, és azután felhasználhatom-e a bennem élő Szent Szellemet arra, hogy végrehajtsa azt? Semmiképpen nem! Ha a Szent Szellem él bennem, Ő kell, hogy életem ura legyen. Használja testemet az Ő akarata szerint. A Galata 5,17 nem azt mondja, hogy ez csak azt a célt szolgálja, hogy távol tartson a gonosz cselekedettől, hanem azt is, hogy „ne azt tegyétek, amit szeretnétek”. Ha Isten él bennem, akkor az Ő akaratának kell megvalósulnia, nem pedig az enyémenek.

A mi témánk azonban a Gyülekezet, mint a Szent Szellem temploma. Lehetséges-e az, hogy ha a Szent Szellem él a gyülekezetben, akkor bármely személy magának igényelhetné a legfőbb tekintélyt? Igaz, hogy Krisztus a feje a Testnek, a Gyülekezetnek. De a Szent Szellem csodálatos kegyelméből magát a mennyei megdicsőült Úr szolgálatába állította. A János 15,26-ban az Úr azt mondja: „Amikor eljön a Pártfogó, akit én küldök nektek az Atyától, az igazság Szelleme, aki az Atyától származik, az tesz majd bizonyosságot én rólam.” Majd a János 16,13-14-ben: „...nem önmagától szól, hanem azokat mondja, amiket hall ...az enyémből merít és azt jelenti ki nektek”. Megalázta magát, és csak az Úr Jézust akarja dicsőíteni, mint ahogyan a Fiú itt a földön nem akart mást, mint dicsőíteni

az Atyát. Ha a Szent Szellem él a Gyülekezetben, és a gyülekezet engedi, hogy Övé legyen a hatalom, akkor ott megdicsőítették az Úr Jézus.

Ha a Szent Szellem Isten él a Gyülekezetben, hogyan is igényelheti bárki emberfia, hogy övé legyen a hatalom? Ki merészné elragadni Istentől az irányítást? Ha egy testvér szolgál a gyülekezetben, akkor ezt csupán úgy teheti, mint aki eszköz a Szent Szellem kezében.

Ha Krisztus a Test feje, akkor annak a gyülekezetnek semmi fogyatékosága nem lehet mindaddig, amíg a test egészséges. Mielőtt visszatért volna az atyai házba, így szólt az Úr: „Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön” (Mt 28,18). Ezt a hatalmat Isten adta neki, ezért ha engedjük, hogy szabadon munkálkodjék a gyülekezetben, mindazt megkapjuk, amire csak szükségünk van. Ő szeretettel és bölcsen gondoskodik mindarról, ami nekünk szükséges, ahogyan az Efézus 4,16-ban olvassuk: „Az egész Test pedig az Ő hatására egybeilleszkedve és összefogva, a különféle kapcsok segítségével, és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben.”

Így vagyunk anyagi testünkkel is: amíg egészséges, addig minden rendben van. Ha jól táplálkozunk, minden testrészünk normálisan működik. Nem vesszük észre, hogy van szívünk vagy gyomrunk. De ha megbetegszik bármely testrészünk, minden megváltozik. Ha valamely testrészünkben nincs normális vérkeringés, az a testrész el is halhat. Ha agyunk utasításait a testünk nem hajtja végre, akkor minden zűrzavaros lesz. A test csak akkor szenved, ha beteg.

Ha mindnyájan úgy viselnénk magunkat, ahogy az Krisztus testéhez illik, és közösségünk lenne egymással, akkor a test egészséges lenne. Nem mondhatja a szemünk a fülünknek: nincs szükségem reád, sem a száj nem tud meglenni az orr nélkül. Ha mindnyájan vállalnánk a magunk felelősségét a testünkért, de kiváltképpen a Főért, akkor soha, semmiben nem látnánk szükségletet. Minden egyes tag megkapná a szellemi táplálékot, amelyre szüksége van. Krisztus Teste növekedne, és egészséges állapotából meglátszódnék, hogy Krisztus Teste a földön. Mindenki felismerné Krisztust az Ő testében.

Szellemi szegénységünk annak következménye, hogy testünk beteg, mert nem hajtjuk végre Fejünk akaratát. Szívünk üressé és hideggé vált. Testünk nem működik úgy, ahogyan kellene, mert a tagok próbálnak egymástól függetlenül élni, mivel egyes tagok még azt sem tudják, hogy ők a Krisztus Testének tagjai.

Ha a Szent Szellem Isten él a gyülekezetben, és ha a gyülekezet engedi, hogy szabadon munkálkodjék, láthat-e szükségletet a gyülekezet bármiben is? Lehet-e alultáplált? És mi gátolhatná szolgálatát, ha egyszer Isten ott korlátlan szabadságban munkálkodik? Isten ne tudna kezeskedni a ház egészséges növekedéséről? Bizony, tudna, ha mi nem támasztanánk akadályokat, és teljesen számításba vennénk az Ő erejét.

Kérdezzük meg magunkat: ha a Szent Szellem Isten él a gyülekezetben, mondhatja egy – vagy akár százezer – ember: „Mi döntjük el, hogyan folyjék az élet Isten házában. Mi döntjük el, kivel lesz közösségünk, és ki fogja végezni ott a szolgálatot?” A Szent Szellem csak akkor áldhat meg bennünket, ha megadjuk neki az Őt megillető helyet, és végrehajtjuk kívánságait.

Ez a gondolat szabályozza az Úr Jézussal való kapcsolatomat, aki szeretett engem, és önmagát adta értem, és a Szent Szellemmel való kapcsolatomat, aki munkálta megtérésemet. A Szent Szellem adott erőt ahhoz, hogy elfogadjam az Úr Jézust. Ő pecsételt el engem, Ő kent fel engem, hogy megérthessem Isten Igéjét (1Jn 2,27), és hogy Istenhez tartozzam, és ne legyek többé a Sátán rabszolgája. A Szent Szellem él bennem, hogy elvezessen e világon át az Atya házába.

Ha ez a gondolat tölti meg szívemet, akkor nem érem be azzal, hogy térden állva megköszönöm neki mindazt, amit értem tett. Megértem kívánságát, hogy ne csak személyes életem vezére legyen, hanem a gyülekezet életének vezére is. Nyilván csakis neki van joga arra, hogy irányítsa a gyülekezeti összejöveteleket. De ugyanúgy nyilvánvaló, hogy ha nem adjuk meg neki az Őt megillető helyet, amikor összegyülekezünk, akkor az nagy kárunkra van. Egyedül Isten ismeri igazán személyes szükségünket.

Egyfelől a Gyülekezet, mint Krisztus Teste már egyesült mennyei Fejével, jóllehet testünk még a földön él. Már most részesülünk minden mennyei áldásban.

Másfelől Krisztus Testében itt a földön él. Mikor megszületett, jászolba fektették. Földi élete során nem volt hová fejét lehajtsa. Mikor meghalt, felemeltetett a földről. Isten azonban azt akarja, hogy helye legyen a földön mindaddig, amíg mindent a lába alá nem vet. Ezért teste a földön van, és Krisztus ebben a testben él. Mi vele vagyunk a mennyben, Ő pedig itt van a földön testében.

Isten teremtette a mennyet és a földet. Eljött az Édenkertbe, hogy közössége legyen Ádámval. De Ádám hamarosan hitetlenné vált Istenel szemben, és a Sátánnak engedelmeskedett. Ádám a Sátán rabszol-

gájává tette mind önmagát, mind örökségét, és bár Isten teljes hatalmat adott Ádámnak a föld felett, azt átengedte a Sátánnak. Az ember elvette Istent, és így a Sátán lett e világ ura. Még Táré, Ábrahám apja is – aki pedig Sém törzséből való volt, amelyet Isten a magáénak mondott – idegen isteneket szolgált (Józs 24,2). A Sátán nemcsak ura, hanem istene is lett az embernek. Az Úr a Sátánt e világ fejedelmének nevezi a János 12,31-ben. A 2Korintus 4,4 pedig e világ istenének nevezi. A János 12,31 a „kozmosz” görög szót használja, ami a világmindenséget jelenti, mindazt ami csak teremtett. A Sátán e világmindenség fejedelme. De a 2Korintus 4,4-ben az „aion” szót olvassuk, amelyet így is fordíthatunk: „világkorszak”. Ez a világ szellemi jellegével kapcsolatos. Ez a „világ” Nabukodonozorral kezdődött, és jellege maradéktalanul a keresztnél tárult fel. A Sátán egyesítette az egész világot – a politikai világot (Róma), a vallásos világot (Izrael), a tudomány és művészet világot (görögök) – Krisztus ellen. Az egész emberiség készséggel alávetette magát a Sátánnak Krisztus megfeszítésére. Nemcsak elvetették Istent, hanem úgy döntöttek, hogy a Sátánt imádják istenükként. A Sátán marad a világ ura, istene, mindaddig, amíg az Úr visszatér, hogy megalapítsa királyságát, és a Sátánt a mélybe vesse.

De Isten nem mond le a föld feletti igényjogáról. Visszaküldi az Urat a földre, hogy elpusztítsa a gonoszt, és uralkodjék Isten nevében mindaddig, amíg ellenségeit mind a lába alá nem veti (1Kor 15,25). Végül majd az Úr Jézus átadja az uralmat az Atyának, hogy Isten legyen minden mindenkiben (1Kor 15,24,28). Elkövetkezik az az örökké tartó állapot, amikor Isten az emberekkel lakozik (Jel 21,3). Nem lesz többé szükség közbenjáróra, mert a bűn eltöröltetik, és Isten ellenségei mindnyájan megsemmisülnek. Ami gonosz volt, az mind egy helyre, a tűz tavába vettetik, úgyhogy az egész világmindenség teljes harmóniában lesz Istennel. Beteljesedik a Kolossé 1,19-20: „Mert tetszett az egész teljességnek, hogy benne lakják, és hogy általa békéltessen meg önmagával mindent a földön és a mennyben, úgy, hogy békességet szerzett a keresztfán kiontott vére által.”

Isten még nem küldte vissza Fiát. Tudjuk ennek az okát a 2Péter 3,9-ből: „(az Úr) türelmes hozzátok, mert nem azt akarja, hogy némelek elvessenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen”. Ezért tartja vissza még az ítéletet. Még vannak, akiknek ezután kell megtérniük. Mert sokan vannak még, akik megvetik Istent, saját akaratak szerint élnek, és a Sátánt szolgálják. A Sátán még mindig uralkodik az emberek felett – mindaddig, amíg Isten ezt megengedi. Jobb esetéből látjuk, hogy

végző soron a Sátán is csupán eszköz Isten kezében. Isten őt is a maga céljainak megvalósítására használja. A Sátán cselekedeteit saját gonosz szíve indítására teszi, de semmit nem tehet Isten akarata ellen. A Zakariás 6-ban látjuk, hogy a földi uralkodókat jelképező lovaknak látszólag teljes cselekvési szabadságuk van, valójában azonban csak egy irányban tudnak futni, mert mindkét oldalról érchegek korlátozzák őket. Még ha úgy is gondolják, hogy tetszésük szerint arra mennek, amerre akarnak, végző soron Isten határozza meg útjukat. Látszatra a Sátán uralkodik a világ fölött, de a színpalak mögött Isten viszi véghez terveit.

Isten azt akarja, hogy legyen róla bizonyágtétel a földön. Azt akarja, hogy a világ lássa: nem mondott le jogairól, és elvárja, hogy mindenki Őt szolgálja. Ezért van Istennek háza ezen a földön. Még ha a világ el is vetette Őt, azért van lakóhelye a földön, ahol Ő az Úr. Ez az a hely, ahol nyugalmat talál, ahogy a Zsoltár 132,14-ben olvassuk: „Ez lesz lakóhelyem örökre, itt fogok lakni, mert így kívánom”, mert Isten csak ott lakozik, ahol megnyugodhat, és csak ott nyugodhat meg, ahol elismerik, hogy Ő az Úr, ahol elismerik hatalmát. Így a Szent Szellem Isten a földön az Ő házában él, ezáltal tesz tanúságot a világnak, hogy Ő Isten, és hogy minden teremtmény vesse alá magát neki, mint Teremtőnek.

Mily nagy kiváltság, hogy Isten bennünk lakozik! Isten háznépe vagyunk most és mindörökké. Ez végtelenül nagy áldást jelent számunkra, de csak addig, amíg engedjük, hogy a Szent Szellem uralkodjék felettünk és vezessen bennünket.

Látjuk felelősségünket azzal a ténnyel kapcsolatban, hogy a gyülekezet Isten háza, az a ház, amelyben Isten lakozik. Krisztus Testében a világnak meg kellene látnia magát Krisztust. A gyülekezet által kellene e világnak megtanulnia, milyen az embernek Krisztussal való helyes kapcsolata, ahogyan majd akkor lesz, amikor minden térd meghajol Krisztus előtt, és megvallja, hogy Ő Úr.

Tehát a gyülekezet kell, hogy megtanítsa a világot a teremtménynek Istennel szemben való helyes viselkedésére: hogy az ember legyen engedelmes Isten iránt, és legyen mindig kész arra, hogy neki szolgáljon. Az 5Mózes 6,5 mondja: „Szeresd azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből.” Szolgáljunk kellene Istent mindabból, amink csak van: eszközök kellene hogy legyünk az Ő kezében. Az 1Tesszalonika 1,9-ben azt olvassuk, hogy a tesszalonikabeliek elfordultak bálványaiktól, „hogy az élő és igaz Istennek szolgáljanak”. Ezt jól látták a pogányok a viselkedésükből.

Isten azt akarja elérni megtérésünkkel, hogy Őt szolgáljuk. Isten házában, amelyben a Szent Szellem él, meg kell hogy látszódjék ez. Milyen csodálatos kiváltság! Jogunk van rá, hogy bizonyosságot tegyünk a hitetleneknek, a világnak, sőt még a Sátánnak és démonainak is, hogy vannak emberek, akik önként alávetik akaratukat Istennek, és boldogan követik vezetését. Ezt kell tennünk túlradó örömmel, hogy a világ felismerje, milyen nagy öröm szolgálni az Úr Jézust és Istent, és hogy egyedül ez az az út, amely igaz boldogsághoz vezet. Ahogy Ágoston mondta egyszer, hogy az ember csak úgy találhat békességet, ha békességre jut Istennel. Ez legyen a gyülekezetnek, mint Isten házában a bizonyoságtétele, a benne levő rend által, amelyből mindenki láthatja, hogy a gyülekezet aláveti magát a Szent Szellem hatalmának.

De mit látunk a gyakorlatban? Vajon a hívők, az épület élő kövei alávetik-e magukat a Szent Szellem vezetésének, hogy minden úgy történjék, ahogy kellene? Isten Igéje megadja erre a választ.

A Gyülekezet, Krisztus Teste, csakis igaz hívőkből állhat. A Testnek nem lehetnek halott tagjai; csak élő tagokból állhat, amelyek kapcsolatban vannak a Test többi részével és a fővel. Krisztus Teste csak igazi hívőkből áll, vagyis olyan emberekből, akik megtértek, újjászülettek, és akikben a Szent Szellem él. Egyetlen névleges keresztyén, aki csupán szájával tesz vallást, nem lehet az Úr Testének tagja.

De a ház esetében más lehet a helyzet. A házat csak jó kövekből szabadna építeni. Nem kétlem, hogy az építők azt állítják, hogy csak jó köveket használnak. Másfelől viszont nincs módomban ellenőrizni, hogy egy bizonyos falba nem került-e egy vagy két rossz kő. Azért a ház ház marad, akármennyi rossz kő is épült bele. Isten földi háza nem azért Isten háza, mert csupa jó kő van benne, hanem azért mert Isten lakozik benne.

Isten földi háza nem az a ház, amelyet az Úr Jézus épít, nem az a templom, amely csak akkor lesz készen, amikor az utolsó kő is helyére kerül, és felvitetik a mennybe: ez a ház nem foglalhat magában névleges keresztyéneket, mert az Úr nem használ rossz köveket háza építésénél.

Másfelől megtörténhet, hogy hitetlenek is megtalálják az utat Isten földi házába, amelyben a Szent Szellem lakozik. A gyülekezetben lehetnek „rossz kövek” is, gondatlanság vagy hűtlenség következtében. Ennek ellenére Isten háza marad, mert Isten lakozik benne.

Erről olvasunk az 1Korintus 3-ban. Bizonyos tagok hűtlensége következtében – akik nem ismerték el a Szent Szellem egyedüli tekintélyét – megromlott az Isten háza. „Mert mi Isten munkatársai vagyunk,

ti pedig Isten szántóföldje, Isten épülete vagytok. Az Istentől nekem adatott kegyelem szerint, mint bölcs építőmester, alapot vetettem, de más épít rá. Vigyázzon azonban mindenki, hogyan épít rá. Mert más alapot senki nem vehet a meglévőn kívül, amely a Jézus Krisztus. Azt pedig, hogy ki mit épít erre az alapra: aranyat, ezüstöt, drágakövet, fát, szénát, szalmát, az a nap fogja világossá tenni, mivel tűzben jelenik meg, és akkor mindenkinek a munkája nyilvánvalóvá lesz, és hogy kinek mit ér a munkája, azt a tűz fogja megpróbálni” (1Kor 3,9-13).

Isten Igéjében az arany mindig az isteni dicsőség és igazság képe, a hangsúly a dicsőségen van. Ha aranyat használnak fel, akkor a köveknek nagyon jóknak kell lenni. Ez az, amit az evangélium termel ki az evangélistákon keresztül, mert ők azok, akiket Krisztus a kövek összegyűjtésére használ. Az evangélista hirdeti az evangéliumot, és ha az evangéliumot elfogadja valaki, ha a bűnös megtér és hisz az Úr Jézusban, akkor új kő épül be Isten házába. Ha az evangélium, amely ezt az élő követ formálja, Isten dicsőségéről és igazságáról szól, akkor nyilvánvaló, hogy ez a kő alkalmas az Isten házába való beépülésre.

Az ezüst azt az árat jelképezi, amit Isten fizetett megváltásunkért, ahogy azt olyan fejezetekből láthatjuk, mint a 2Mózes 30, amelyből kiderül, hogy egy léleknek az Isten ítélete alól való megváltásért ezüstöt kellett fizetnie. Ha az evangélista azt hirdeti, hogy mindenki rá van utalva a megváltásra, és ez csak úgy lehetséges, hogy az Úr Jézus lefizette értünk a nagy árat, azzal, hogy áldozatul adta magát értünk, akkor nyilvánvaló, hogy élő kövekből épít, amelyek beleillenek Isten házába.

A drágakövek arról beszélnek, hogyan tükröződik Isten dicsősége az emberben. A Jelenések 4,3-ban Isten dicsőségét a jáspis- és szárdiuszko jelképezi. Az az ember, aki visszatükrözi Isten dicsőségét, nyilván igazi hívő, aki isteni természetet nyert. Az ilyen „kő” nyilván alkalmas az Isten házába való beépítésre.

De a fa, a széna és a szalma olyan dolgok, amelyek ezen a földön nőnek. A fa alkalmas lehet bizonyos dolgokra, de nem tart örökké. A széna táplálhatja az állatokat, de nem alkalmas házépítésre. A szalma pedig majdnem teljesen haszontalan. „Hogy kinek mit ér a munkája, azt a tűz fogja kipróbálni”. A fa, a széna és a szalma mind megégnék a tűzben. Isten Igéjében a tűz mindig Isten szentségének a jelképe, amellyel Isten megvizsgál mindent, hogy lássa: méltó-e hozzá. Nos, ez utóbbiak nem állják meg a helyüket, mint építőkövek. Az emberekre mindig az a jellemző, hogy milyen evangéliumra „tértek meg”.

Egyszer elmentem egy barátom édesanyjának a temetésére. A barátom volt a családban az egyetlen hívő. Se apja, se anyja nem hittek semmi-ben. Mindketten jó emberek voltak, de egyikük sem volt templomban már évek óta. Barátom azt akarta, hogy én végezzem a temetési szer-tartást, de az apja nem egyezett bele. Azt akarta, hogy az a lelkész végezze a szolgálatot, aki feleségét látogatta, amíg az beteg volt. A temetés után mindnyájan együtt voltunk, és a lelkész megkérdezte barátom apját, hogy jó asszony volt-e a felesége. Ő azt felelte: igen. Azután megkérdezte a gyermekeket, hogy jó anyjuk volt-e. Ők is azt felelték: igen. „Nos – mondta a lelkész –, akkor egyenesen a mennybe ment. A mennyben mindenkinek Istent kell szolgálnia, és ő felkészült erre, hiszen egész életében titeket szolgált.”

Ennek a lelkésznek az evangéliuma így szólt: ha elvégzed köteles-ségedet itt a földön, akkor a mennybe jutsz. Ebből látjuk, milyen kö-vekből építkezett ez a lelkész. Azt tanította, hogy a mennyben a helyünket jó földi étellel tudjuk megszerezni. Mivel azonban Isten azt mondja, hogy az ember szívének minden gondolata szüntelenül csak gonosz (1Móz 6,5), az ilyen „kövek” nem állják ki a tűzpróbát. A lelkész a maga módján készítette el a köveket, és építette be azokat Isten házába.

Ezután az 1Korintus 3 elmondja, hogy mi az eredmény az építke-zőkre nézve. „Ha valakinek a munkája, amelyet ráépített, megmarad – azaz, ha valaki híven hirdette az evangéliumot, és jó köveket épített be a házba –, jutalmat fog kapni. De ha valakinek a munkája megég – azaz, ha valaki torz evangéliumot hirdet – kárt vall, ő maga megmenekül ugyan, de úgy, mint aki tűzön ment át.” Üres kézzel megy a mennybe, nem nyer jutalmat, mert munkája haszontalan volt, még ha ő maga Isten gyermeke volt is.

De azután olvasunk egy harmadik csoportról: „Nem tudjátok, hogy ti Isten temploma vagytok, és Isten Szelleme bennetek lakik? Ha valaki az Isten templomát megrontja, azt megrontja Isten.” A Szent Szellemről ihletett apostol azt írja, hogy vannak, akik megrontják az Isten temp-lomát. Isten megrontja az ilyen embereket. Aki magát az alapot rontja meg, amelyről Pál azt írja a 11. versben: „Mert más alapot senki sem vethet a meglévőön kívül, amely a Jézus Krisztus”, aki tagadja, hogy az Úr Jézus Isten Fia és ugyanakkor igaz ember, azt megrontja Isten. Az ilyen ember nem Isten gyermeke, és a pokolba jut.

Íme, az építkezés eredménye és a ház jellege. A ház igazi jellegét erőzíti meg az 1Timóteus 3,14-15: „Ezeket pedig abban a reményben írom neked, hogy hamarosan eljutok hozzád. Ha pedig késnék, ezek-

ből tudd meg, hogy hogyan kell forgolódnod az Isten házában, amely az élő Isten gyülekezete, az igazság oszlopa és erős alapja.” Ebből látjuk, hogy magunktól nem tudjuk, hogyan kell viselnünk magunkat Isten házában; Isten Igéjéből kell megtanulnunk azt.

Pálnak Timóteushoz írt második leveléből megtudjuk, hogy mi lett Isten házából. Tudjuk, hogy Pál ezt a levelet röviddel halála előtt írta. „Mert én nemsokára feláldoztatom, és elérkezett az én elköltöztetésem ideje” (2Tim 4,6). Megharcoltam a jó harcot. „Futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam, végezetre eltétem nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem az Úr, az igaz Bíró ama napon, de nemcsak énnekem, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az Ő megjelené-sét” (7–8. v.). Ugyanebben a levélben kénytelen megírni: „...az Ázsiában lévőek mind elfordultak tőlem” (1,15). „...Démász elhagyott engem, mi-vel ehhez a világhoz ragaszkodott, és Tesszalonikába ment, Kreszcensz pedig Galáciába, Titusz meg Dalmáciába. Egyedül Lukács van velem” (4,10-11). „Első védekezésem alkalmával senki nem volt mellettem, min-denki elhagyott” (4,16). Íme, a nagy apostol rendelt sorsa: egyedül ma-radt. Meg kellett jelennie a császár előtt, és tudta, hogy ki fogják végezni. Kik voltak ezek az „Ázsiában lévőek”? Efézusiak voltak, akik sírtak, amikor megtudták, hogy Pált soha többé nem látják viszont (Csel 20), akiket „szenteknek és a Krisztus Jézusban hívőknek” nevez az apostol (Ef 1,1). Köztük voltak a kolossébeliek is, akik befogadták Pál igehir-detését és szerették őt. Ezek is elhagyták, szívük kihűlt. Hívők marad-tak, de nem voltak hajlandók Pált követni a szenvedés útján. Mintha ezt mondták volna: „Ne légy olyan fanatikus, Pál. Igazán fölösleges, hogy mindentől elszakadva tégy bizonyosságot az Úrról. Próbáld meg mérsékelni magadat, és kerülni a bajt. Nem tudunk veled tartani, aki ilyen szélsőséges vagy, és ennek következtében börtönbe kerülsz.”

Azután eljött az idő, amikor a Szent Szellem fel tudta használni Pált arra, hogy beszéljen az utolsó időkről, és Isten házában állapotáról ezekben az utolsó időkben. Megtapasztalta az ilyen irányú fejlődés kezdeteit már saját körülményei közt is, és a Szent Szellem által megvilágosított szelleme világosan látta a végső kifejeletet is. A Szent Szellemről ihletve megírhatta, mi lesz az Isten házából, és hogy hogyan viseljük magunkat ezekben az utolsó napokban. Júdás szintén ír az utolsó időkről, hogy azok bekövetkezte meglepetésként ne érjen ben-nünket. Isten ismeri a fejleményeket elejétől végéig, és utasításokat ad arra nézve, hogyan viseljük magunkat.

A 2Timóteus 2,18-ban Pál megemlíti két személyt, „akik az igazság kérdésében eltévelyedtek, amikor azt mondják, hogy a feltámadás már megtörtént, és ezzel feldúlják egyeseknek a hitét”. Amikor a „hit”-ről olvasunk, névelővel, akkor a Szentírásban mindig a keresztyén tanítás egészét kell értenünk. Névelő nélkül a „hit” a bennem levő szellemi energiát jelenti, amelynél fogva hinni tudok valamiben. De amit hiszek (a „hit” névelővel), az mindig az Isten által kijelentett igazság. Pál azt írja: „A hitet megtartottam”, azaz a teljes keresztyén tanítást. Nem mondott le annak egyetlen részletéről sem. Itt azonban Pál olyan emberekről ír, akik egyesek hitét feldúlták. Két ilyen személy volt, s ezek azt tanították, hogy a feltámadás már megtörtént. Voltak, akik ezt elhitték, következésképpen ezek hite megromlott. Ezek már nem az Ige egészséges tanítására hallgattak.

De azután így folytatja: „Az Isten által vetett szilárd alap azonban megáll, amelynek pecsétje ez: ismeri az Úr az övéit, és hagyja el a gonoszt mindenki, aki az Úr nevét vallja”. Íme, két nagy alapelv. Gyakran megkérdezik tőlem, hogy ez vagy az a személy újjászületett-e, vagy sem. A Cselekedetek 8-ból megtudjuk, hogy még az Úrhoz oly közel álló két apostol, Péter és János sem vették észre, hogy Simon mágus nem tért meg valójában. Ez az ember soha nem volt igazi hívő. Csak értelmével fogadta el a keresztyéniséget. Ezzel nem akarom azt mondani, hogy becsstelen volt. Magát keresztyénnek tekintette, de lelkiismeretét nem világította át Isten fénye, és nem nyert új életet. Lám, még Péter és János apostolok is tévedtek. Ha figyeltek volna akkor az Úr szavára, hallhatták volna figyelmeztetését.

Mivel az építkezők gondatlanok voltak, és rossz köveket építettek be a házba, olyan embereket, akik nem születtek újjá, ezért az apostol képtelen volt felismerni, hogy valóban keresztyének voltak-e mindazok, akik magukat annak vallották. Ezért fontos az alapelv: „Ismeri az Úr az övéit” (2Tim 2,19). Még ha mi nem is tudjuk, hogy ki az, aki valóban újjászületett, az Úr tudja. Mikor Illés azt hitte, hogy ő az egyetlen, aki Istenhez hűséges maradt Izraelben, az Úr azt mondta neki: „Meghagyok Izraelben hétezer embert: minden térdet, amely nem hajolt meg a Baál előtt” (1Kir 19,18). Az Úr ismerte őket, még ha Illés semmit nem tudott is felőlük. Ugyanígy vagyunk ezzel mi is. Nem mindig tudjuk megítélni, ki az igazán hívő, és ki nem az.

Feltételezem, hogy Angliában a lakosságnak legalább kétharmada egyházhoz tartozó ember. Körülbelül ez az arány Hollandiában is. De ezek nem mind igazi hívők. Röviddel ezelőtt olvastam, hogy az anglikán egyházban a megkeresztelt gyermekeknek nem egészen 10%-a konfirmál és

konfirmáltaknak mintegy 10%-a látogatja csupán rendszeresen a gyülekezeti összejöveteleket. A megkereszteltnek több, mint 99%-a alig-alig jár templomba. Ez mutatja, hogy milyen kevés igazi hívő van Angliában, mert aki valóban Isten gyermeke, az rendszeresen hallgatni akarja Isten Igéjét.

De ki merné megnevezni egy városban azokat, akik újjászülettek? Nem mi döntjük el azt. Az Úr az, aki ismeri az övéit.

Az alapelvük az: „Hagyja el a gonoszt mindenki, aki az Úr nevét vallja!” – ezt kell alkalmaznunk a gyakorlatban. Ha valaki keresztyénnek mondja magát, Isten a hitvallása szerint ítéli meg, és azt mondja neki: „Nos, akkor viselkedjél keresztyénhez illően.” Mindenki, aki Jézust Urának mondja, hagyja el a gonoszt. Tartsa távol magát mindattól, ami ellene van az Úrnak és a Szent Szellemnek. Ha Jézus valóban az én Uram, akkor tudnom kell, hogy mi a jó és mi a rossz. Jó az, ha azt teszem, amit Ő mond, ha Őt szolgálom, és ha engedem, hogy Ő vezessen; Ő az én Uram. Mivel én csupán teremtménye vagyok, és a Szent Szellem Isten él a gyülekezetben, ezért elvárja tőlem, hogy engedelmes eszköze legyek az Ő akarata végrehajtásában.

Azután az apostol folytatja Isten házának az ember házával való összehasonlítását: „Egy nagy házban pedig nemcsak arany- és ezüst-edények vannak, hanem fa- és cserépedények is, amazokat megbecsülik, emezek pedig közönséges használatra valók.” Ez normális helyzet egy nagy házban. Nemcsak aranytárgyak vannak benne – a legtöbb ember házában nem is igen vannak aranytárgyak – és nemcsak ezüsttárgyak. A házi eszközök egymástól különböznek, egyeseket megbecsülnek, mások közönséges használatra valók. Vannak virágvázák, ezeket az asztalra teszik. Más edények szemétyűjtők, és ezek nélkül nem lehetünk meg, de ezeket elrejtjük egy sarokban vagy az udvarban. Mindegyiknek megvan a maga helye a házaikban.

De hát nem komoly dolog az, hogy Isten házát a mi házunkhoz hasonlítsa az Ige? Hogy vannak Isten házában olyan tárgyak, amelyeket szemétyűjtőül használnak? Vajon normális állapot ez Isten házában? Isten földi házának amaz edényei, amelyek közönséges használatra valók, vajon megtalálják-e útjukat a mennybe?

A Jelenések 21,24-ben olvasunk az új ég, új föld gyülekezetéről: „...a népek az Ő világosságában fognak járni, és a föld királyai oda viszik be dicsőségüket. Kapuit nem zárják be nappal, éjszaka pedig nem lesz. A népek oda viszik dicsőségüket és tiszteletüket. Tisztátalanok pedig nem jutnak be oda, sem olyanok, akik utálatosságot vagy hazugságot cselekszenek.”

Gyakran hallok olyan emberekről, akiknek nagy kastélyuk van, amelynek azonban csak néhány szobáját lakják. A többi szoba olyan szennyes, elhanyagolt, hogy soha senki nem megy be ezekbe a szobákba. A tulajdonosnak egész kastélya van, de annak csak egy része alkalmas arra, hogy benne lakjék.

Nos, ez a helyzet ma nálunk is. „Ha tehát valaki megtisztítja magát ezektől – a közönséges használatra való edényektől –, megbecsült, megszentelt edény lesz, az Úrnak is hasznos, és minden jó cselekedetre alkalmas.”

A romlás a hűtlenségünk következménye. Névleges keresztényeket engedünk be a házba, és megtűrünk olyan dolgokat is, amelyek szégyent hoznak a Szent Szellemre, aki benne lakozik. Követnünk kell tehát az Úr utasításait: meg kell tisztítanunk magunkat a közönséges használatra való edényektől azzal, hogy elszakadunk tőlük. A 19. versből megtudjuk, hogy itt azokról van szó, akik nem törődnek Isten és a Szent Szellem jogaival a házban. Aki azonban engedelmes Istennek, az megbecsült edény.

Gondoljátok, hogy megtürnék olyasmit a házamban, amit utálok? Ha nem vagyok ura a házamnak, és utálatos dolgok kerülnek be, akkor ez kedvem szerint való lenne? Mindnyájan láthatjuk, hogy szégyen lenne, ha megtürnék bármit is a házamban, ami tökéletesen ellenkezik gondolataimmal és érzéseimmel. De hát nem ez a helyzet az Isten házával?

Isten háza fel van építve. A Szent Szellem Isten jött a földre, hogy felépítse azt. Ő az, aki benne él. De olyan dolgok lopóztak be a házba, amelyek ellentétesek az Ő gondolatával. Vannak benne olyan emberek, akik nem hajlandók elfogadni az Ő tekintélyét. Olyan intézkedések történtek benne, amelyeket Ő nem hagyott jóvá. Mindenki azt csinálta, ami jólesett neki. Lehetséges még az is, hogy teológiai professzor legyen egy olyan ember, aki tagadja, hogy az Úr Jézus az Isten Fia. Kétségbe lehet vonni Jézus csodálatos születését és testi feltámadását. – Rudolf Bultmann (teológiai tanár) azt állította, hogy az Úr csupán tanaiban támadt fel. Értjük, micsoda szégyen és gonosz dolog, hogy ilyesmi is megtörténhet az Isten házában?

Azután itt a felelősségünk kérdése: ha nem törődünk a Szent Szellem jogaival, és a Szellem nem irányíthatja a gyülekezetet, ahogy Ő akarja, akkor Isten Igéje szerint csak egy tennivalónk lehet: el kell különülnünk. Nem hagyhatjuk el Isten házát, nem lehetünk mohamedáná vagy zsidóvá, mert akkor mindörökké elvesznénk. Benn kell maradnunk a házban, de hogy újra az előbbi hasonlattal éljünk: be kell

mennünk azokba a szobákba, amelyek tiszták, amelyekben a Szent Szellem Isten vezérel minket úgy, ahogyan Ő akarja. El kell mennünk azokból a szobákból, amelyekben szégyent hoznak az Úr Jézusra. „Ha tehát valaki megtisztítja magát ezektől, megbecsült, megszentelt edény lesz, az Úrnak is hasznos, és minden jó cselekedetre alkalmas.”

De nem elég elkülönülnünk. A „farizeus” szó azt jelenti: elkülönült. A farizeusok maguk adták maguknak ezt a nevet, mert nem keveredtek a zsidó köznéppel. Mi azonban tudjuk, kik voltak. Az Úr Jézus legfőbb ellenségeinek nevezi őket. Az elkülönülés oka gyakran a képmutatás és büszkeség, amikor az ember különbnek tartja magát azoknál, akiktől elkülönítette magát. Felismerhető ez a lelkület maguknak a farizeusoknak szavaiból: „De ez a sokaság, amely nem ismeri a törvényt, átkozott” (Jn 7,49).

Az elkülönülés ne legyen csupán külsőleges: belső, szívből fakadó elkülönülésnek kell lennie. Ez szentség: belső elkülönülés az Úr Jézus számára.

„Az ifjúkori kívánságokat pedig kerüld! Törekedj viszont az igazságra!” Törekedj! – Milyen csodálatos, hogy Isten Igéje nem mondja, hogy érzük el ezt a célt; ha így lenne, senki nem volna képes elkülönülni. Mindnyájan ismerjük tulajdon gyöngeségünket, hogy gyakran eltévelyedünk (Jak 3,2). 2Timóteus 2,22 a magatartásunkra utal. Ha ilyen a belső magatartásom, akkor bizonyára meg fogom kísérelni, hogy azt a gyakorlatba is átvigyem. Ha ez nem látható rajtam, akkor senki nem fogja azt mondani rólam, hogy az igazságra törekszem. Hozzáállásomnak láthatóvá kell válnia a külső viselkedésem.

Az egyenesség mint magatartás azt jelenti, hogy felismerjük az Úr Jézusban Fejünket, aki maga köré gyűjti népét, és engedjük, hogy a Szent Szellem érvényesítse jogait, és felhasználjon minket akarata szerint, az általa rendelt célra, mert az Isten házában csak Istennek van joga, az embernek soha.

„Törekedj... a hitre”, azaz az Úr Jézussal való belső közösségre, „a szeretetre” – Isten lényének kiábrázolására – „a békességre azokkal együtt, akik tiszta szívből hívják segítségül az Urat”. Uralkodjék békesség mindazok között, akik ugyanazon az úton járnak, akik elkülönülnek a „közönséges használatra való edényektől”, és akik együtt törekszenek az igazságra, a hitre, a szeretetre és a békességre azokkal együtt, akik tiszta szívből hívják segítségül az Urat”.

Gyakran halljuk, hogy nem lehet belelátni az ember szívébe, márpedig itt az Ige arra szólít fel, hogy ítéljük meg a szíveket. Egyesüljünk

azokkal, akik tiszta szívből hívják segítségül az Urat, azokkal, akik nemcsak külsőleg különültek el, hanem meg is tisztították szívüket az-
zal, hogy megítélték önmagukat. Ezt az utat jelölte ki az Úr számunkra Igéjében, ezekre a mostani időkre, amelyekben Isten háza felvette egy nagy ház alakját, amelyben együtt vannak a megbecsült edények a közönséges használatra való edényekkel, mindaddig, amíg az Úr vissza nem jön. Akkor majd valamennyi élő kőből felépül az Efézus 2,21-ben leírt templom, és felvitetik a dicsőségbe, hogy mindörökre Isten lakóhelye legyen. A hamis kövek pedig lent hagyatnak a földön, ítéletre.

A Jelenések 17-ben látjuk, hogy Babilon, a nagy parázna, a névleges, bálványimádó egyház lerontatik a Római Birodalom által. Az igazi hívők kivétnak belőle (és a többi felekezetekből is), és felvitetnek a mennybe. Ezek az élő Isten gyülekezetéhez tartoznak. De valamennyi névleges keresztyént megítéli majd Isten.

Mindnyájunkat, akik elfogadtuk az Úr Jézust – tartozunk akár a római katolikus egyházhoz, vagy a protestáns egyházhoz, vagy akár az elkülönülés útját járjuk – Isten végtelen kegyelme és irgalma felviszi a maga dicsőségébe. Felvitetünk, hogy találkozzunk az Úrral a levegő-
égben, és azután mindörökre vele együtt legyünk az atyai házban. Milyen dicső lesz majd ott! Nem lesz bűn, sem igazságtalanság, sem emberi gyöngeség! Minden tökéletes összhangban lesz majd az Isten és az Úr Jézus dicsőségével. A Jelenések 5,9-ben a 24 vén, akik így énekelnek: „méltó vagy arra, hogy átvedd a könyvet és feltörd annak pecsétjeit, mert megöleltél, és véreddel vásároltad meg őket Istennek, minden törzsből és nyelvből, minden nemzetből és népből” – jelképezik a hívők összességét. A Bárány dicsősége olyan érzéseket kelt bennünk, amelyet ki sem tudnak fejezni. A 24 vén leteszi koronáját annak lábához, aki elvégezte a golgotai váltság művét, amely által megváltatunk, és elnyertük mindezt a sok áldást Istentől.

Ha végiggondoljuk Isten végtelen kegyelmét, azt, hogy mit jelent a gyülekezet az Úr számára, és azt, hogy leszállt a Szent Szellem, hogy megalkossa a gyülekezetet, és elvezesse a földi pusztaságon át a dicsőségbe, hogy ott mindörökre Isten háza lehessen, akkor tudjuk igazán értékelni azt a kiváltságot, hogy élő kövek lehetünk ebben a házban. Akkor támad fel bennünk igazán a kívánság, hogy megfeleljünk ennek a kiváltságunknak, elismerjük az Úr Jézusnak és a Szent Szellemnek a jogát életünk vezetésére, és örvendezzünk Isten irántunk való szeretetének. Bárcsak ez lenne mindnyájunk szíve vágya!

5. A TEST FEJE

„Ezért tehát, attól a naptól fogva, amelyen ezt meghallottuk, szüntelenül imádkozunk és könyörgünk értetek, hogy tökéletesen ismerjétek meg az Ő akaratát minden szellemi bölcsesség és belátás révén, hogy élhesetek az Úrhoz méltóan, teljes mértékben az Ő tetszésére, és teremjétek gyümölcsöt mindenfajta jó cselekedettel, és növekedjétek az Isten ismeretében. Erősödjétek meg minden erővel az Ő dicsőségének nagysága szerint a teljes állhatatosságra és az örömmel viselt hosszútűrésre. Adjatok hálát az Atyának, aki alkalmassá tett titeket arra, hogy a szentek örökségében, a világosságban részesüljétek. Ő szabadított meg minket a sötétség hatalmából, és Ő vitt át minket szeretett Fiának országába, akiben van megváltásunk és bűneink bocsánata. Ő a láthatatlan Isten képe, az elsőszülött minden teremtmény közül. Mert benne teremtett minden a mennyben és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár trónusok, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; minden általa és reá nézve teremtett. Ő előbb volt mindennél, és minden Őbenne áll fenn. Ő a feje a testnek, az egyháznak is, a kezdet, az elsőszülött a halottak közül, hogy minden tekintetben Ő legyen az első. Mert tetszett az egész Teljességnek, hogy benne lakják, és hogy általa békéltessen meg önmagával mindent a földön és a mennyben, úgy, hogy békességet szerzett a keresztfán kiontott vére által. Titeket is, akik egykor Istentől elidegenedtek és ellenséges gondolkodásúak voltatok gonosz cselekedeteitek miatt, most viszont megbékéltetett emberi testében halála által, hogy mint szenteket, hibátlanokat és feddhetetleneket állítson majd színe elé” (Kol 1,9-22).

Pál efézusiakhoz írt levelében látjuk azokat a csodálatos áldásokat, amelyeket a Gyülekezet kapott. A Kolossé levél első fejezetében látjuk ezeknek az áldásoknak a forrását. Ez a fejezet bemutatja a Testnek a Fejét. Az apostol ezzel az imádsággal kezdi: „könyörgünk értetek, hogy tökéletesen ismerjétek meg az Ő akaratát minden szellemi bölcsesség és belátás révén, hogy élhesetek az Úrhoz méltóan”, azaz összhangban a test Fejével. Az efézusiakat arra intette Pál, hogy járjanak elhivatásukhoz méltóan. Ez a kettő ugyanazt jelenti. Mikor az Ige arra szólít fel bennünket, hogy járjunk a Krisztus testéhez méltóan, akkor ez azt is jelenti, hogy járjunk az Úrhoz méltóan, aki a test Feje. A 12. és 13. versben látjuk az áldásokat, amelyeket kaptunk: Isten alkalmassá tesz minket, hogy a szentek örökségében, a világosságban részesüljünk. Isten színe előtt élhetünk. Az Isten világosság, és nincsen benne semmi sötétség (1Jn 1,5). Alkalmassá tettünk, hogy a szentek öröksé-

gében, a világosságban részesülünk. Erre hívott el minket a mi Atyánk. De ez nem minden. A 13. vers folytatja azzal, hogy Isten átvitt minket az Ő szeretett Fiának országába. A sötétség hatalmában voltunk, most azonban átvitt minket abba az országba, amelyben a szeretet uralkodik. Nem állítom, hogy a legnagyobb áldás az, hogy ebben az országban lehetünk, de itt azt olvassuk, hogy ez az Ő szeretett Fiának országa. Ez azt jelenti, hogy szeretetkapcsolatba kerültünk az Ő szeretett Fiával. Ha mármost ilyen kapcsolatba kerültünk a Fiúval, felmerül a kérdés: ki a testnek a Feje? Ezt magyarázza meg a következő néhány vers. Az első, amit megtudunk: „akiben van megváltásunk és bűneink bocsánata”. Ez az, ami által kapcsolatba kerültünk vele. Megváltattunk korábbi állapotunkból. Rabszolgái voltunk a Sátánnak, a bűnnek, a világnak, de a Fiú mindezekről megszabadított minket. Megszabadított bűneinktől, megbocsátott, és nem fenyeget már az ítélet.

Ki az, aki számunkra megszerezte ezt a nagy szabadulást? Azt olvassuk róla: „Ő a láthatatlan Isten képe”. Az 1Timóteus 6,16-ban olvassuk, hogy Isten hozzáférhetetlen világosságban lakik. A János 1,18 pedig megmondja nekünk, hogy „Istent soha senki nem látta; az elsőszülött Fiú, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki Őt”. A János 14,9-ben az Úr maga mondja: „Aki engem lát, látja az Atyát”. A Kolossé 1,19-ben azt olvassuk, hogy „tetszett az egész Teljességnek, hogy benne lakjék”, úgyhogy benne Isten volt látható, nemcsak a Fiú Isten, hanem az Atya Isten és a Szent Szellem Isten is. Ő a láthatatlan Isten képe. Aki Őt látta, látta az Istent.

De Ő nemcsak Isten volt. Ember is volt, és mint ember, Ő volt az elsőszülött minden teremtmény közül. A következő vers azt is elmondja, miért: „mert benne teremtett minden”. Mivel Ő volt a Teremtő, Ő volt az elsőszülött minden teremtmény közül, de amikor emberré lett, elfoglalta helyét a teremtmények között. Ő maga nem lett teremtmény. Az Úr soha nem volt teremtmény, de elfoglalta helyét a teremtmények közt, és valóban emberi volt. Ez az Ember tehát Isten volt, és mert Isten volt, a teremtésben a legmagasabb helyet foglalta el, mint ember. Mikor kicsiny csecsemőként megszületett, Ő volt az elsőszülött minden teremtmény között. Az „elsőszülött”-ség nem időrendiséget jelent, hanem kiválóságot. A legfontosabb helyet töltötte be az egész teremtett világban. Megváltozott a teremtett világ rendje: az angyalok mindig az emberek fölött álltak, de most eljött az az Ember, aki az angyalok fölött áll. Az angyalok azért jöttek, hogy neki szolgáljanak, mert Ő volt a Teremtő. A 16. vers elmondja, hogy „minden általa és reá nézve terem-

tetett”. „Általa” – ez azt jelenti: az Ő hatalma által. Mit teremtett? Mindent a mennyben és a földön, mind a láthatókat, mind a láthatatlanokat. A János 1,3 mondja: „minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött”. De a Kolossé 1,16 még azt is mondja, hogy „minden általa és reá nézve teremtett”. A görög „által” kifejezés itt mást jelent. Azt jelenti, hogy Ő Önmaga által végezte, és Önmaga számára teremtett mindent. Önmaga által, azaz a maga ereje által, Önmagának. Ha van némi fogalmunk a teremtett világ nagyságáról, ebből fogalmat alkothatunk magunknak arról is, hogy milyen nagy a Teremtő. „Hit által értjük meg, hogy a világokat Isten szava alkotta, úgy, hogy a nem láthatókból állt elő a látható” (Zsid 11,3).

Vessünk egy pillantást a látható teremtett világra. Milyen csodálatos. A föld átmérője hozzávetőleg 12 és félezer kilométer. A nap mintegy 1.300.000-szer nagyobb a földnél, és vannak csillagok, amelyek 36.000.000-szor nagyobbak, mint a nap. Milyen nagy lehet a Teremtő! És milyen nagy lehet a csillagok száma? Vannak csillagászok, akiknek számítása szerint minden egyes emberre több, mint egymillió csillag jut. És mennyi csillag lehet, amelyeket még leghatalmasabb teleszkópjainkkal sem tudunk észlelni! Az Úr szólt egy szót, és előállott az egész világmindenség. Ő az az Ember, aki a testnek a Feje, a gyülekezet Feje. Ő az Isten Fia, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.

A 17. vers ezt mondja: „Ő előbb volt mindennél, és minden Őbenne áll fenn.” Ez nem csupán azt jelenti, hogy Ő létezett a teremtés előtt is. „Hatalma szavával hordozza a mindenséget.” (Zsid 1,3) Bármi történet is bárhol a teremtett világban, az az Ő kezében van. Ő igazgat mindent. Milyen nagy is Ő! Azt olvassuk Isten Igéjében, hogy Ő vezérli a hívek életét. Milyen nagy lehet Ő, ha törődni tud egy időben milliányi hívő sorsával! De ugyanezt teszi a hitetlenekkel is. Sőt, még az állatokra is van gondja. Isten Igéje azt tanítja, hogy megadja az állatoknak az eledelüket. Ő visel gondot az atmoszférára. A világmindenségben minden az Ő felügyelete alatt van. Milyen nagy is lehet Ő! És ez a hatalmas Isten emberré lett. Eljött a földre, hogy kijelentse: Isten szeretet és világosság. Ő, aki emberré lett, a Teremtő Isten volt, az elsőszülött minden teremtmény közt.

Azután látjuk, mivé lett, mint ember. „Ő a Feje a testnek, a gyülekezetnek is, Ő a kezdet, az elsőszülött a halottak közül, hogy minden tekintetben Ő legyen az első.” Itt a második alkalommal találkozunk az „elsőszülött” szóval, azért, hogy lássuk, mit tett mint ember. Az 1Korintus 15,21-ben olvassuk: „Mert ember által van a halál, ember által

van a halottak feltámadása is." Látjuk hozzánk való viszonyulását. Krisztus szerette a gyülekezetet, és önmagát adta érte (Ef 5,25). Ezt látjuk itt. A 2Korintus 5,10 azt mondja, hogy nekünk mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt. Minden embernek meg kell jelennie a Bíró előtt (Isten a Bíró), és számot kell adnia önmagáról. Nincs egyetlen ember sem, aki jót cselekednék (Róm 3,12), tehát mindenki kiérdemelte a helyét a tűz tavában, de eljött az Úr, és elvégezte a megváltás művét, hogy mindazok, akik elfogadják Őt, részesüljenek a váltságmű áldásaiban. Itt látjuk, hogyan keletkezett a gyülekezet. Természetesen az 1Korintus 12,13 is igaz. A gyülekezet a Szent Szellem keresztsége által jött létre. A János 11 elmondja, hogy az Úr Jézus halálán alapul; Neki meg kellett halnia, hogy összegyűjtse Isten szétszóródott gyermekeit (52. v.). A kereszten elvégzett váltság a gyülekezet alapja, és az Úr, aki meghalt és feltámadt, a gyülekezet Feje, az elsőszülött a halottak közül. Ezt megtaláljuk az Efézus 1-ben is. Hogyan cselekedte Ő ezt? Hogy érhetett el Isten ilyen eredményt Krisztus váltságművéből? A választ a 19. verstől kezdve találjuk meg. Tetszett az Istenség egész teljességének, hogy benne lakozzék (Kol 2,9). Ez így igaz most is. Nem csupán testté lételeének idejére szólt, hanem érvényes az egész örökkévalóságra. Az Atya, a Fiú és a Szent Szellem három személy, de egy Isten. Nem választhatók el egymástól olyan értelemben, hogy függetlenek lennének egymástól. Jóllehet olykor azt látjuk, hogy bizonyos körülmények között az Istenség egyik vagy másik személye előtérbe kerül, de soha nem különül el a többitől. Az 1Péter 1,19 Krisztusról mint szeplőtelen Barányról beszél, aki a világ teremtése előtt kiválasztatott. A Titus 1,2 beszél az örök élet reménységéről, amelyet Isten, aki nem hazudhat, megígért öröktől fogva. A János 3-ban olvasunk, hogy Isten odaadta Fiát, és ez az Isten Fia az, aki szeretett engem, és önmagát adta értem. A Zsidók 9,14-ben azt olvassuk, hogy „Krisztus... örökkévaló Szellem által önmagát áldozta fel ártatlanul az Istennek.” Aki az Úr Jézust látta, az Istent látta. Tehát nemcsak a Fiú Istent, hanem az egész Istenséget. Tetszett az Istenségnek, hogy benne lakozzék, és mindeneket megbékéltessen általa önmagával. Ugyanazokról olvasunk a Kolossé 1,16-ban, amik a mennyben és földön vannak, a láthatók és láthatatlanok. Tudjuk, hogy mindezek távol vannak Istentől. A Sátán bukása által a mennyek beszennyeződtek. Ádám elbukott, és a föld is megromlott. Minden a Sátán uralma alá került tehát. A János 12,31-ben az Úr Jézus a Sátánt e világ fejedelmének nevezi. A 2Korintus 4,4-ben az Ige e világ istenének mondja. De tetszett az Istenség teljességének,

hogy mindeneket kiengeszteljen önmagával az Úr Jézus vére által. Ő békességet szerzett az Ő keresztiének vére által, és ezen az alapon mindaz, amit csak teremtett, megbékél majd Istennel. Ez a megbékélés még nem történt meg. A Róma 5,10-ben olvassuk, hogy az emberek Isten ellenségei, és a 2Korintus 5,20-ban Isten kér minden embert, hogy béküljön meg vele. De nemcsak az emberek ellenségei Istennek. Tudjuk, hogy a Sátán Isten legfőbb ellensége, és markában tartja az egész teremtett világot. Lássuk pl. a keresztest. Fából készült. A fa nem vétkezett, de az ember arra használta fel, hogy Krisztust felfeszítse rá. A vasszögek szintén nem vétettek senkinek, mégis arra használták fel őket, hogy velük átfúrják az Úr kezét és lábát. Ebből látjuk, hogy minden teremtmény ellenséges Istennel szemben. Isten akarata volt, hogy megbékítsen mindent Önmagával, hogy minden tökéletes összhangba kerüljön vele. Hogyan lehet ezt megtenni? A Jelenések 5. adja meg a választ: az, aki a királyi széken ül, könyvet tart a kezében. A Jeremiás 32 megmondja, mit jelent ez. Ez volt az az okmány, amely megállapítja, kinek van joga birtokába venni az örökséget. Halljuk, amint az angyal hangosan kiált: „Ki méltó arra, hogy felnyissa a könyvet, és feltörje pecsétjét?” (2. v.). Senki sem volt méltó rá. Megértjük, miért sírt János.

Minden úgy marad tehát, ahogy volt? Mindörökké nyög és sóhajt az a teremtett világ? Az Úr Jézus soha nem kap mást ebből a világból, mint keresztest és sírt? Mindörökre káromoltatik Isten neve? És látjuk, ki az Egyetlen, aki méltó, hogy felnyissa a könyvet, az Egyetlen, aki békességet szerzett az Ő keresztiének vére által, békességet Isten és a teremtett világ közt. Nem úgy értem ezt, hogy már most is békeség uralkodik a földön. De a Kolossé 1,21. versben ezt olvassuk: „Titeket is, akik egykor Istentől elidegenedtek, és ellenséges gondolkodásúak voltatok gonosz cselekedeteitek miatt, most viszont megbékéltetett emberi testében halála által, hogy mint szenteket, hibátlanokat és feddhetetleneket állítson majd színe elé.” Immár semmi nem áll Isten és miközénk.

Azt már láttuk, hogy alkalmassá tettünk, hogy osztozzunk a világgal élő szentek örökségében, és átvitettünk az Ő szeretett Fiának országába. Nincs már semmi, ami megakadályozná, hogy Isten színe elé járuljunk, és az Istenhez való kapcsolatunkat a szeretet jellemzi. Krisztus testének tagjai vagyunk. Ő a Teremtő, akiben az Istenség egész teljessége lakozik, és Ő a testnek a Feje is. Immár minden rendben van közte és köztünk, Isten és mi köztünk. A világgal még nem ez a helyzet. Egy napon azonban az egész teremtett világ felsza-

badul. A János 1,29-ben Keresztelő János így kiált: „Íme, az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűneit.” Ez az idő még nem jött el. A bűn még mindig itt van a világban. De eljön az idő, amikor a bűnnek még a nyoma is eltöröltetik a világból. A Jelenések 5-ben látjuk, hogy a Bárány, aki megöletett, birtokba vesz mindent. Birtokba veszi ezt a földet is. Mindenekelőtt a mélységbe taszítja a Sátánt, hogy ne kísértesse a földön lakókat. És amikor eljön a vég, a pokolba veti a Sátánt, démonaival együtt, és valamennyi ellenségét, akik nem tértek meg. Akkor majd eljön az új ég és új föld, amelyben a bűnnek nyoma sem lesz. Isten az emberek közt lakozik majd. Minden tökéletes összhangban lesz Istennel, az Úr Jézus kereszten elvégzett áldozata által.

Így látjuk, kicsoda is valójában az Úr Jézus. Mint Isten, Ő a mennynek és földnek teremtője, aki hatalma szavával fenntartja a mindenséget. Minden az Ő lába alá vettetik, mert Ő az az Ember, aki feltámadt a halálból. Már akkor is elsősülött volt minden teremtmény közt, amikor eljött a földre, de az Efézus 1-ben látjuk, hogy elvégzett váltságművéért mindenek fölé helyeztetik. Egyedül az Atya nem vettetik alája, ahogyan az 1Korintus 15-ben olvassuk. Váltságműve által a menny és föld megbékél Istennel, és váltságműve által mi máris megbékéltünk Istennel. Ez a csodálatos személy a testnek a Feje. Milyen csodálatos is a Gyülekezet Feje! Milyen csodálatosak a gyülekezet által elnyert áldások! Milyen nagy kiváltságot is jelent, hogy az Ő testének tagjai lehetünk!

6. A TEST ÉPÜLÉSE

„Kérlek tehát titeket én, aki fogoly vagyok az Úrért: éljetez méltón ahhoz az elhivatáshoz, amellyel elhívattatok, teljes aláztatossággal, szelídséggel és türelemmel; viseljétek el egymást szeretettel, igyekezzetek megtartani a Szellem egységét a békesség kötelékével. Egy a test, egy a Szellem, aminthogy egy reménységgel kaptatok elhívást is: egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség, egy az Istene és Atyja mindeneknek; Ő van mindenek felett, és mindenek által és mindenekben. A kegyelem pedig mindegyikünknek a Krisztus ajándékának mértéke szerint adatott. Ezért mondja az Írás: Felment a magasságba, foglyokat vitt magával, ajándékot adott az embereknek. Az pedig hogy felment, mi mást jelent, mint azt, hogy le is szállt erre a földre. Aki leszállt, az fel is ment, feljebb minden égnél, hogy betöltse a mindenséget, és Ő adott némelyeket apostolokul, másokat prófétákul, ismét másokat evangélistákul vagy pásztorokul és tanítókul, hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, a Krisztus testének építésére, míg eljutunk mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőttkorra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra, hogy többé ne legyünk kiskorúak, akik mindenféle tanítás szelében ide-oda hányódnak és sodródnak az emberek csalásától, tévútra csábító ravaszságától, hanem az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől Óhoz, aki a Fej, a Krisztus. Az egész Test pedig az Ő hatására egybeilleszkedve és összefogva, a különféle kapcsok segítségével, és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben” (Ef 4,1-16).

A Kolossé 1-ben már láttuk, hogy kicsoda a Testnek a Feje. Milyen csodálatos személy! Mint ember, Ő az elsősülött a teremtmények közt, és a Gyülekezettel való kapcsolatában Ő az elsősülött a halottak közül. Ha a Testnek a Feje ilyen csodálatos személy, teljességgel bizonyosak lehetünk a ránk váró áldásokban, de azt is láthatjuk, milyen fontos az, hogy úgy éljünk, ahogy az Ő szentséges személyéhez méltó. Mind a két gondolat ki van fejezve az előbbi igeszakaszban. A Kolossé 1,10 int bennünket, hogy járjunk az Úrhoz méltóan. Az Efézus 4,1-ben pedig ezt olvassuk: „Kérlek tehát titeket... éljetez méltón ahhoz az elhivatáshoz, amellyel elhívattatok.”

Mindkét Ige ugyanazt jelenti, mert arra hívtunk el, hogy a test tagjai legyünk. Mert nem kell-é a testnek összhangban lennie a fővel? Ahogy a 13. versben olvassuk: „...míg eljutunk mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőttkorra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra”. Ha a Fejünk olyan dicsőséges, a testnek

alkalmazkodnia kell hozzá, és ehhez mindazt elnyertük, ami szükséges. Ez az előttünk levő igeszakasz tanítása. Mi vagyunk a felelősek azért, hogy mindezt a gyakorlatban is bemutassuk.

Az 1. fejezetben látjuk, hogy az egész gyülekezet Krisztus teste, és az marad mindörökké. A 2. fejezet 21. versében azt látjuk, hogy a gyülekezet Isten háza az örökkévalóságban, és a 2. fejezet 22. versében azt, hogy az Isten lakóhelye a Szellem által. Mindezt már most el lehet mondani a gyülekezetéről. Amivé majd az örökkévalóságban válunk, amikor tökéletes harmóniában leszünk a testnek a Fejével, az kellene hogy legyen már a mostani állapotunk is a földön. A mennyben lévő megdicsőült Úr bizonyágtevői kellene hogy legyünk. Az Ige arra szólít fel, hogy éljünk méltóan ahhoz az elhíváshoz, amelyre elhivatunk, azaz megegyezve azzal, amivé leszünk majd a dicsőségben. A 2. versben azt olvassuk, hogy jellemünk meg kellene, hogy feleljen az Úr Jézus jellemének. A 3. versben pedig: „igyekszetek megtartani a Szellem egységét a békeesség kötelékével”. Ez természetesen földi életünk idejére vonatkozik. Az örökkévalóságban nem kell egységre törekednünk, mert akkor minden tökéletes lesz, olyan, amilyennek Isten akarja; ennek semmi nem árthat majd. De itt a földön az egységet támadja a Sátán és az óemberünk. A Szellem egysége olyan egység, amelyet a Szent Szellem teremtett, nem pedig az óemberünk. Övnünk kell a Szent Szellem munkáját, hogy a test befolyása meg ne rontsa.

Háromféle kapcsolatba kerültünk. „Egy a test, egy a Szellem, amint-hogy egy reménységre kaptatok elhívást is.” Ilyen a gyülekezet Isten szándéka szerint. Egy a test, amelyhez minden hívő tartozik, és tartozni is fog mindörökké. Egy a Szellem, a Szent Szellem Isten, és Ő egyesített minket Krisztussal, ahogy az 1Korintus 12-ben olvassuk. Ő köt egybe minden egyes hívőt Krisztussal, és Ő köti össze az egyes hívőket egymással. Mindnyájunk elhívásának ugyanaz a reménysége. Ez az első kapcsolat. Ez a kapcsolat mindörökké megmarad, de megvan már itt a földön is, és nekünk annak megfelelően kell élnünk.

Azután ezt olvassuk: „egy az Úr, egy a hit, egy a bemeztítés”. Ez a hitvalló keresztyénség egysége. Egy az Úr, és Ő úr mindenek felett, akik a Testhez tartoznak. Vannak mások is, akik úrnak nevezik Őt, de valójában Őt csak a Test minden tagja tartja Urának, mert csak övek az igaz hit, azaz az Újszövetségben kijelentett igazság. Egy a bemeztítés. Ez mutatja földön elfoglalt helyzetünket. Természetesen az egy hit szintén a földre vonatkozik. A mennyben nem lesznek már tanbeli különbségek, sem hazugságok. Maga a hit is megszűnik, mint olyan, mert

mindent a maga igaz valóságában értékelünk. Senkinek nem kell majd megmondani, hogy Jézus Úr, mert a dicsőségben a szenteket mind az önkéntes engedelmség jellemzi majd.

Szeretnék rámutatni, hogy az Írás soha nem nevezi Krisztust a Gyülekezet Urának. Ő Ura személyesen mindegyikünknek, de a Gyülekezetnek, mint Testnek Ő a Feje.

A bemeztítést is említi az Ige. Ez rendkívül fontos, mint tanúságtétel. A Róma 6-ból tudjuk, hogy belemerítettünk Krisztus halálába, és eltemettünk vele együtt a bemeztítésben. Ez a helyzetünk a földön, az elvetett Krisztussal kapcsolatban. Ez alapvető fontosságú a mindennapi életünkre nézve. A bemeztítés által eggyé lettünk a megfeszített Krisztussal, ami földi helyzetünket illeti. A mennyben többé nem lesz szükség, hogy eltemessünk a Krisztussal, hanem megdicsőülünk vele együtt. A bemeztítés a földi helyzetünkre és bizonyágtételünkre vonatkozik.

Először látjuk a Szent Szellemmel való kapcsolatunkat, az Úr Jézussal való kapcsolatunkat – nem mint Isten Fiával, hanem mint az ember Jézus Krisztussal – és az Efézus 4.6. versben az Atya Istennel való kapcsolatunkat. Általános kapcsolat ez: „egy az Isten, mindeneknek Atyja”; mi azonban sajátos módon élvezzük ezt a kapcsolatot. Ő a mi Atyánk, mi tőle születünk, és ez valóban elmondható minden igaz keresztyénről. Ezek a dolgok kell, hogy jellemezzék bizonyágtételünket. Ezt kell meggondolnunk, és erről kell nyilvánosan bizonyágot tennünk a világban.

A következő versek mutatják, milyen csodálatos az a mód, ahogyan az Úr képessé tesz minket, hogy mindezeket megcselekedhessük. Mindegyikünk kapott valamiféle kegyelmi ajándékot. 7. vers: „Mindegyikünknek adatott kegyelem a Krisztustól osztott ajándék mértéke szerint.” Mindegyikünknek megvan a maga helye a Krisztus Testében, és mindegyikünk pontosan azt kapta, ami kell ahhoz, hogy helyünket betölthessük. Kitől kaptuk ezt az ajándékot? A mennyben levő megdicsőült Úrtól. De előzőleg Ő a földön volt, és meghalt a kereszten, bűneinket magára vette, bűnné lett értünk, és mi tudjuk, hogy a bűn zsoldja a halál. Isten ítélete sújtotta, és Ő elvégezte a váltságművet irántunk való szeretetből. A kereszten az Úr Jézus leszámolt a halál urával; a Zsidók 2,15-ből tudjuk, hogy a Sátánnak van hatalma a halál felett. Az Úr leszámolt vele a kereszten és legyőzte. Ő, aki meghalt, fel is támadt. Az Atya dicsősége feltámasztotta, ahogyan a Róma 6,4-ből tudjuk, de a Róma 1,4 azt is mondja, hogy saját hatalma által támadt fel. Elvégezte a váltságművet, és megszabadított minket. Most ott van a mennyi dicsőségben, és mint megdicsőült Emberfia, ajándékokat ka-

pott az Atyától, amelyeket továbbad nekünk, úgy, hogy mi kijelenthesük Őt itt ahol a Sátán uralkodik, és küzdhetünk a Sátán ellen, hogy kiragadjunk embereket a kezéből. Csodálatos tény ez!

Önmagunkban gyöngé teremtények vagyunk. A Sátán rabszolgái voltunk. De most az Úr felszabadított minket, még ha a földön kell is élnünk, amely a Sátán alatt van. A Sátán ennek a világnak az istene, amelyben élünk. Mit tehetünk ellene? Nincs erőnk önmagunkban, de az Úr már kivívta a győzelmet, és ajándékokat ad nekünk, amelyek segítségével képesek lehetünk harcolni a Sátán ellen. Ki tudunk ragadni embereket a Sátán uralma alól, és képesek vagyunk folytatni a Gyülekezet építését itt a földön. Ez a Gyülekezet gyöngé „edényekből” áll, és a földön minden ellene van. A Sátán minden hatalmát összeszedi a Gyülekezet ellen, s a Gyülekezet mégis növekszik. Mindezen körülmények között az Úr szüntelenül megszenteli azt, úgyhogy egyre hasonlóbba válik hozzá. Abban a pillanatban, amikor az Úr visszatér majd, hogy magához vegye a Gyülekezetet, a Gyülekezet teljes harmóniában lesz Urával. Milyen nagyszerű kilátás!

Az Efézusi levél nem közöl részleteket ezekről az eseményekről.

Az Efézusi levél a mennyről szól nekünk. A Római és az 1Korintusi levél már jobb képet ad. Elmondják, hogyan kell viselnünk magunkat a földi „pusztaságban”. Igeszakaszunkban megtaláljuk azokat az eszközöket, amelyeket Isten adott nekünk, hogy általuk felkészüljünk a mennyei elhívásunkra.

„És Ő adott némelyeket apostolokul, másokat prófétákul, ismét másokat evangélistákul vagy pásztorokul és tanítókul, hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, a Krisztus Testének építésére” (Ef 4,11-12). Mindenünk megvan, hogy a Krisztus Testét építsük. Először az apostolokat és prófétákat nevezi meg az Ige. A 2. fejezetben látjuk, hogy ők képezik az alapot (Ef 2,20). Szolgálatuk az Ige által a miénk.

Vannak evangélistáink is. Ezek azok a szolgák, akiket az Úr megajándékozott azzal az adománnyal, hogy széjjel járjanak a világban, és megszabadítsák az embereket a Sátán rabszolgasága alól. Ők a megdiszósult Krisztus ajándékai a mennyből.

Miután az emberek megszabadultak a Sátán uralma alól, hittek az evangéliumnak, és Krisztus Testének tagjaivá lettek, szükségük van pásztorokra és tanítókra. Ezeknek a szolgálat a szenteknek „tökéletesbítése”.

De mit jelent a „szentek tökéletesbítése” kifejezés? Azt jelenti, hogy növekedvén, egyre közelebb jutunk Krisztushoz, és egyre hasonlósabbak leszünk hozzá. Ez itt a földön történik. Minden egyes hívőnek szüksége van rá, hogy épüljön a szolgálat végzésére, ami nem más,

mint Krisztus testének, mint egyetlen egésznek az építése. Nagyon fontos, hogy mindenki betöltse a maga helyét a Krisztus Testében, és elvégezze szolgálatát ezzel a hellyel kapcsolatban.

Itt látjuk a különbséget az 1Korintus 12-höz képest. A pásztorok és tanítók, akik adatnak a gyülekezetnek, úgy tűnik, mintha a Testen kívül lennének. Az 1Korintusban azonban úgy látjuk őket, mint akik a testnek tagjai, mint ahogy természetesen azok is, de itt mintha szolgálatuk a gyülekezeten kívül történnék. Mi a szolgálatuk? Hogy felkészítsék a szenteket a szolgálatra úgy, hogy elfoglalhassák helyüket a Testben, és végezzék a szolgálatukat, ki-ki a maga helyén. Ahogy már olvastuk is a 7. versben: „A kegyelem pedig mindegyikünknek a Krisztus ajándékának mértéke szerint adatott.”

Mikor lesz teljessé a felkészítés? A 13. vers adja meg rá a választ: „Míg eljutunk mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőttkorra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra.” Itt kapcsolatot látunk az 5. verssel: „Egy az Úr, egy a hit, egy a bemeztítés”. A keresztséget a 13. vers nem említi, mert amikor a Test tökéletes lesz, akkor már nem leszünk a földön. De mire kell felkészíteni a szenteket? Először is a hit egységére, az egy hitre, amelyről az 5. vers szól. Azután az Isten Fiának megismerésére, az „egy az Úr”-ra az 5. vers szerint. (Noha a 13. vers jóval tovább megy ennél.) Arról van szó, hogy elismerjük Úr-voltát, de ez csak akkor lehetséges, amikor majd meglátjuk Őt úgy, amint van. Az 1János 3,2-ben azt olvassuk, hogy meg fogjuk látni Őt úgy, amint van, ami bizonyítja majd azt, hogy olyanok leszünk, mint Ő. Csak akkor lesz a felkészítés folyamata befejezett.

Mi a hit egysége? A Testtel kapcsolatos igazság felismerése, amely igazság kijelentett, kiváltképpen az Újszövetségben. Ahol ezt az igazságot elismerik, ott megvan a hit egysége. Ez soha nem lehet teljes itt a földön.

A Cselekedetek 2-ben olvassuk, hogy 120 tanítvány gyülekezett egybe. Ők alkották a Krisztus Testét, de még nem ismerték a teljes igazságot. Akik közülük 50 év múlva is éltek, nyilván jóval többet tudtak a teljes igazságból. Ők atyák voltak a Krisztusban. De ez alatt az ötven év alatt sokan lettek hívőkké, talán éppen ennek az ötven évnek az utolsó napján is, és ezeknek igen kevés ismeretük volt. Ezek hitben gyermekek voltak. És így folytatódott ez az utolsó 2000 évben. Fialok megtértek, elfogadták az evangéliumot, és az Úr szellemi táplálékot ad nekik az idősebbek szolgálatá által, hogy felnyissa szemüket az Ő csodálatos gondolatainak meglátására. Amikor befejezték szellemi iskolájukat, magához veszi őket, és ez így megy nemzedékeken keresztül, egészen a legutolsó pilla-

natig, amikor majd a Krisztusban elhunytak feltámadnak, és mi elragadtatunk, hogy az Úrral találkozunk a levegőégben. Akkor mindnyájan eljutunk a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére. Elérkezünk az érett férfiúságra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra.

A 14. versben olvassuk, hogy többé nem leszünk hitben kiskorúak, „akik mindenféle tanítás szelében ide-oda hányódnak és sodródnak az emberek csalásától, tévútra csábító ravaszságától”. Ez a mi hivatásunk. Ez az, amit az Úr szemünk elé állít. Azt akarja, hogy tudjuk: milyen magasra emelkedtünk és mi a tanúságtételünk a földön.

Ezt akkor tudjuk majd megtenni, ha a gyakorlatba visszük át a 15. és 16. verseket: „...az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől Óhoz, aki a Fej, a Krisztus. Az egész Test pedig az Ó hatására egybeilleszkedve és összefogva – a különféle kapcsok segítségével, és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben”. Amikor majd a mennyben leszünk, nem kell többé beszélnünk a Test részeiről, mert minden egyes tag tökéletesen betölti a maga szerepét. Az egészséges gyermek hall beszélni arról, hogy van szíve, de nem tölti az idejét azzal, hogy ezen gondolkodjék. Azt is tudja, hogy van veséje, de nem érzi ezt. Amíg minden rész rendben működik, addig nem szükséges rájuk gondolnunk, csak akkor kezdünk velük foglalkozni, amikor a problémák elkezdődnek.

Ugyanígy megmondja az Ige, hogy a Test tagjainak itt a földön megvan a maguk működési területe. Minden tagnak megvan a maga helye a testben, és megvan a maga szolgálata, amit csak ő tud elvégezni. Ha ezt a szolgálatot elhanyagolja, az egész test szenved.

Az előttünk levő igeszakaszból megtudjuk, hogyan gondoskodik az Úr az Ó gyülekezetéről a pásztorokon és tanítókon keresztül, akik a próféták és apostolok által adott alapon, az Isten Igéjének alapján munkálkodnak, és mindezt azért, hogy felismerjük saját helyünket az egy Testen belül, és elvégezzük a számunkra kijelölt szolgálatot.

S ha valóban mindez így is lenne, milyen csodálatosak is lennének az összejöveteleink! Az Úr Jézus kiterjesztené ránk áldását, és a Szent Szellemnek semmi más tennivalója nem volna, mint hogy hirdesse az Isten dicsőségét. Túlságosan is jól ismerjük felelősségünket, és látjuk, hogy ez az eszményi állapot mily kevésbé lesz valósággá köztünk és bennünk. De az Efézusi levél nem ezzel foglalkozik. Az Efézusi levélben a mennyei állapotot látjuk, míg a Római és az 1Korintusi levél megmutatja helyünket a pusztaságban; ugyanezek a levelek megmutatják felelősségünket, és annak következményét, ha nem teljesítjük kötelességünket.

7. SOK TAG – EGY TEST

„A szellemi ajándékokra nézve pedig, testvéreim, nem szeretném, ha tudatlanok lennétek. Tudjátok, hogy amikor pogányok voltatok, ellenállhatatlanul vitt és sodort valami benneteket a néma bálványokhoz. Ezért tudotokra adom, hogy senki sem mondja: Jézus átkozott, aki Isten Szelleme által szól; és senki sem mondhatja: Jézus Úr, csakis a Szent Szellem által.

A kegyelmi ajándékok között ugyan különbségek vannak, de a Szellem ugyanaz. Különbségek vannak a szolgálatban is, de az Úr ugyanaz. Különbségek vannak az isteni erő megnyilvánulásaiban is, de Isten, aki mindezt véghezviszi mindenkiben, ugyanaz. A Szellem megnyilvánulása pedig mindenkinek azért adatik, hogy használjon vele. Mert némelyik a Szellem által a bölcsesség Igéjét kapta, a másik az ismeret Igéjét, ugyanazon Szellem által. Egyik ugyanattól a Szellemtől a hitet, a másik ugyanazon Szellem által a gyógyítások kegyelmi ajándékát. Van, aki az isteni erő munkáit, vagy a prófétálást kapta; van, aki a szellemek megkülönböztetését, a nyelveken való szólást, vagy pedig a nyelveken való szólás magyarázását kapta. De mindezt egy és ugyanaz a Szellem munkálja, aki úgy osztja szét kinek-kinek ajándékát, amint akarja.

Mert ahogyan a Test egy, bár sok tagja van, de a test valamennyi tagja, noha sokan vannak, mégis egy test, ugyanúgy a Krisztus is. Hiszen egy Szellem által mi is mindnyájan egy Testté kereszteltettünk, akár zsidók, akár görögök, akár rabszolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Szellemmel itattattunk meg” (1Kor 12,1-13).

Ezek az igeversék Krisztus Testéről szólnak, ahogyan azt a Szent Szellem megformálta, és ahogyan a Szent Szellem munkálkodik benne. Azt már láttuk, hogy Krisztus Teste minden tagjának megvan a maga sajátos helye, és így minden tagnak különböző szolgálata van. Az 1Korintus 12-ben azt látjuk, hogy ezt a szolgálatot csak a Szent Szellem ereje által végezhetjük el. Azt is látjuk, hogy a Szent Szellem munkálkodik ennek érdekében. Amíg a földön élünk, sok veszély fenyeget bennünket. Olyan világban élünk, amelynek istene és ura a Sátán. A Sátán pedig mindent elkövet, hogy a Gyülekezetet támadja. Megkísérel mindent szétrombolni, ami Istentől való, kiváltképpen mindazt, ami az Úr Jézust dicsóíti. Amikor a Szent Szellem munkája nyilvánvalóvá kezd lenni – amit az 1. versben látunk –, meg kell kérdeznünk magunkat, hogy ez valóban a Szent Szellem munkája-e. Az 1János 4,1 figyelmeztet bennünket, hogy jól vizsgáljuk meg a szellemeket, mivel a Sátán szün-

telenül megkísérli a rombolást a hívők közt, hogy gyalázatot hozzon Jézus Krisztus nevére.

A 3. vers: „Senki sem mondja: Jézus átkozott, aki Isten Szellemé által szól, és senki sem mondhatja: Jézus Úr, csakis a Szent Szellem által.” Azt gondolhatnók, hogy ez nyilvánvaló még egy kisgyermek számára is, és mégis szükség van erre a figyelmeztetésre még nagy gyülekezetben is, amely oly sok kegyelmi ajándékkal dicsekedhet. Ez jellemző a Szent Szellemre. Fenntartja az Úr Jézus hatalmát és Úr-voltát. A Sátán és démonai soha nem teszik ezt. Az evangéliumban a démonok Isten Fiának nevezik Őt. Még Isten Szentjének is nevezik, és tudják, hogy egy napon majd megítéli őket (Mt 8,29), de Úrnak soha nem nevezik Őt. Nem hajlandók elismerni uralmát. Egy napon majd kényszerítve lesznek térdet hajtani előtte, és megvallani, hogy Ő Úr (Fil 2,10-11). Addig azonban nem vallják Őt uruknak. Ez az ismertető jel arra nézve, hogy valami a Szent Szellemtől való, vagy pedig a démonoktól. Természetesen a legfontosabb, hogy az Őt megillető teljes címet használjuk: Úr Jézus Krisztus. De még ennél többről is szó van itt. El kell ismernünk felettünk való hatalmát. Valahányszor az Ő nevében gyülekezünk össze, akár az Ige hallgatására vagy a kenyér megtörésére, vagy valami más célból vagyunk együtt, fontos, hogy felismerjük az Úr legfelső tekintélyét. El kell ismernünk, hogy Ő a Feje a testnek, azaz Ővé a hatalom a Gyülekezet felett, és Ő dönti el mindazt, aminek az összejövetelen történnie kell.

A Szent Szellem munkájának másik jellemzője, hogy az Urat dicsőíti. Tudjuk a János 16-ból, hogy a Szent Szellem ezért jött el, hogy élénk tárja a mennyben levő Úr dicsőségét. Mindaz, amit cselekszik, az Úr megdicsőítése érdekében történik. Ez a második jel, amely segít döntünk abban, hogy valami a Szent Szellemtől való-e.

Számos hívő nem tartja lényegesnek, hogy „Jézust” vagy „Úr Jézust” mondunk. Egyszer megkértem egy fiatal hívőt, aki egyre csak „Jézust” mondott, hogy ugyan mondjon már „Úr Jézust”, mert szinte bántó számomra, hogy állandóan csak „Jézust” hallok tőle. Az illető azt felelte, hogy ostoba vagyok, mert egyáltalán nem számít, hogy ezt vagy azt mondja. Mivel azonban a Szent Szellem megteszi ezt a megkülönböztetést, bizonyos vagyok benne, hogy ezt a fiatal hívőt a gonosz szellem befolyásolta.

A korintusi első levél valahányszor Jézust mond, mindig hozzáteszi: Úr. Egyetlen egy kivétel van ez alól, amikor ezt olvassuk: „Jézus átkozott”.

Az Úr Jézus is átkozott lett, a törvény átka sújtotta, ahogy a Galata 3,13 megállapítja. Átkozott lett a zsidókból lett hívőkért, de átokká lett értünk is. Érettünk nem a törvény átkát hordozta, mivel mi soha nem voltunk a törvény alatt. De a Galata 3,13-ban azt olvassuk: „Átkozott, aki a fán függ”, és mi tudjuk, hogy értünk szegeztek a keresztfára. Elhordozta bűneinket a testében. Bűnné lett értünk, és ily módon átokká is lett értünk.

Tudjuk, hogy műve tökéletes volt. Átokká lett értünk, de ez soha többé nem fog megtörténni. Egy időre Isten ítélete alatt volt, de mihelyt váltságművét bevégezte, Isten feltámasztotta Őt a halálból. Maga mellé emelte a dicsőségbe. Mindent lába alá vetett, és soha többé nem sújtja Őt az átok. Hogyan is mondhatná valaki, hogy „Átkozott Jézus”, aki azt is elmondja, hogy „Az Isten Fia, aki szeretett engem, és önmagát adta értem”? Sajnos, a hívők olykor ostobán cselekszenek. Borzalmas dolgokat visznek véghez anélkül, hogy tudnák, mit cselekszenek. A Szent Szellem soha nem indíthatja őket ilyen megállapításra. Csak a gonosz szellemek indíthatják a hívőket arra, hogy tiszteletlen dolgokat mondjanak az Úrra. Mindnyájan megtapasztaltuk már, hogy a Sátán hogyan manipulálta a hívőket, hogy általuk vigye véghez terveit. Gonosz embereket támasztott, hogy gonosz dolgokat tanítsanak. Ezek nem lehettek a Szent Szellemtől valók, ahogy igénk is mondja. Mindaz, ami a Szent Szellemtől való, csak dicsőítheti az Úr Jézust.

Az 1Korintus 12 arra tanít minket, hogy minden hívő Krisztus Testének tagja, és mindegyiknek megvan a maga szolgálata a Testen belül. A tagok különböznek egymástól, és ezért, amikor a Szent Szellem használja őket, szolgálatuk különböző. Ha két hívő testvér különbözőképpen cselekszik, ez nem azt jelenti szükségképpen, hogy az egyikük rosszat cselekszik. Mindkettő meg kell, hogy győződjék arról, hogy amit tesz, azt az Úr dicsőítésére cselekszi. Ez lesz hasznos a gyülekezet részére. A 4. vers: „A kegyelmi ajándékok közt ugyan különbségek vannak, de a Szellem ugyanaz.” Ami jó a gyülekezetben, annak mind a Szent Szellemtől valónak kell lennie. Nem Ő adja az ajándékokat. Az Efézus 4 elmondja nekünk, hogy az Úr az, aki osztogatja a kegyelmi ajándékokat. De ezek a kegyelmi ajándékok csak úgy használhatóak helyesen, ha a Szent Szellem ad erőt hozzá, és a Szent Szellemnek kell nyilvánvalóvá lenni, ahol a kegyelmi ajándékot felhasználják.

Csodálatos az, amit itt látunk. A Szent Szellem az Isten, és a kegyelmi ajándékokat az Ő ereje által használjuk fel. „Különbségek vannak a szolgálatban, de az Úr ugyanaz.” Az Urat úgy látjuk itt, mint a

mennyben levő megdicsőült Embert. Tudjuk, hogy Úrnak nevezzük az Úr Jézust akkor is, amikor Isten Fiának nevezzük. A héber „Jahve” szó görög fordításban így hangzik: „Kyrios”, ami azt jelenti: Úr. A Cselekedetek 2. szerint Ő Úr, mint ember. Isten Úrrá és Krisztussá tette Őt. Mikor az Urat úgy látjuk, mint a Test Fejét, akkor úgy látjuk, mint az Ember Krisztus Jézust. Ezt látjuk az Efézusi levél 1. fejezetében. Itt azt olvassuk, hogy valahol csak szolgálatot végzünk a Szent Szellem vezetése alatt, akkor azt az Úrnak engedelmeskedve végezzük. A Szent Szellem Isten mindig az Ember Krisztus Jézusnak engedelmeskedik. Ez mutatja, mily nagyon megdicsőíti a Szent Szellem az Úr Jézust.

Természetesen, ami szellemi dolog, az csak Istentől jöhet. Ezt olvassuk a 6. versben: „Különbségek vannak az isteni erő megnyilvánulásaiban is, de Isten, aki véghezviszi mindezt mindenkiben, ugyanaz.” Ami szellemi, az mind Istentől való. Semmiféle emberi erőfeszítés önmagában nem képes szellemi dolgot kitermelni.

Így tehát három dolog van, amelyek jellemzőek kell, hogy legyenek mindarra, ami a hívőkben történik. Mindent a Szent Szellemnek kell végeznie, mert szellemi dolgok csak belőle származhatnak. Mindennek az Úr Jézus kell legyen az Ura, mert Ő a Gazdánk, és Ő határozza meg, hogy ki cselekedjék, és mit cselekedjék. Végül mindehhez a Szent Szellem adja az erőt, hogy minden az Úr Jézus dicsőségére történjék.

Itt látjuk, hogyan végzi ezt a Szent Szellem. Ez nem mond ellent annak, amit éppen most elmondtam. Ezt olvassuk a 11. versben: „De mindezt egy és ugyanaz a Szellem munkálja, aki úgy osztja szét kinek-kinek ajándékát, amint akarja.” De ha a Szent Szellem úgy cselekszik, ahogy csak akar, akkor hogyan engedelmeskedhet az Úr Jézusnak? Nos, a Szent Szellem már létezett, mielőtt a földre jött volna. Ő a Szent Szellem Isten, aki soha nem válik el az Úr Jézustól, mint az Isten Fiától. Eljött, hogy megdicsőítse az Urat. Mindent felhasznál, hogy erőt adjon nekünk az Úr jogainak érvényesítéséhez. A kettőt itt most egymás mellett látjuk. Látjuk, hogy a Szent Szellem szabadon használja fel azt, akit akar, és az Úr Jézus a Gazda, aki mindennek felett Úr. Az emberi logika számára ez ellentmondásnak látszhat, de ha megértjük, hogy kicsoda az Úr Jézus, és ha látjuk, hogy a Szent Szellem milyen helyet foglal el, hogy dicsőítse Őt, akkor megértjük, hogy mindez tökéletes összhangban van, és minden az Úr Jézus dicsőítésére való.

De hogyan dicsőül meg az Úr, mint a test Feje? Azáltal, hogy a test megkapja mindazt, amire szüksége van, és a testben minden az Ő akaratára szerint történik. Ennek eredménye a teljes, maradéktalan áldás.

Erről olvasunk a 7. versben: „A Szellem megnyilvánulása pedig mindenkinek azért adatik, hogy használjon vele.” Minden a test hasznára adatik. Amikor a gyülekezet majd a mennyben lesz, akkor nem lesz többé szükség arra, hogy a test tagjairól beszéljünk. Minden tag pontosan a maga helyén lesz. Nem lesz többé rendetlenség. A test tökéletesen funkcionál majd, és nem lesz többé szükség az egyes tagok megnevezésére. Miért foglalkoznék a gyomrommal, ha az tökéletesen egészséges? Eszembe sem jut a fülemre gondolni, ha jól hallok. Amíg nem kell szemüveget viselnem, nincs szükség a szememmel foglalkozni.

Nos, ehhez hasonló lesz majd az örökkévalóságban. De itt a földön bizony nevükön kell nevezni az egyes tagokat. Minden egyes hívőnek tudnia kell, hogyan tartozik a Testhez, mert el kell végeznie azt a szolgálatot, amely az ő helyéhez van kötve. Minden hívőnek megvan a maga szolgálata a gyülekezetben belül, és az egész gyülekezet jóléte függ ettől a szolgálattól. Ezt jelenti ez az igevers. Ha bármi olyasmiról van a gyülekezetben, ami nem válik a gyülekezet hasznára, az nem származhat a Szent Szellemről.

Az apostol most néhány dolog megnevezésével folytatja. „Mert némelyik a Szellem által a bölcsesség Igéjét kapta, a másik az ismeret Igéjét, ugyanazon Szellem által.” Az ismeret Igéjét a tanító szólja. Isten Igéjének segítségével közli velünk Isten gondolatait, amelyeket csak úgy tud elmondani, hogy rendszeresen olvassa a Bibliát, és onnan merít ismereteket. Meg tudja mutatni a Biblia különböző részei közötti összefüggéseket, és fel tudja fedezni a nagy bibliai alapelveket. Megeshet, hogy a tanítóknak kevés a gyakorlati bölcsességük, és akkor más testvérek, akiknek nem adatott meg a tanítás kegyelmi ajándéka, világosabban látják, hogyan kell alkalmazni ezeket az alapelveket. Ezek a bölcsesség beszédét szölik. A bölcsesség képessé teszi a hívőt, hogy Isten Igéjének elveit a gyakorlati kérdésekre alkalmazza.

Erre egyszerű példát mondok: néhány évvel ezelőtt egy amerikai gyülekezetnek nagy nehézségei támadtak. A testvérek nem tudták, mit tegyenek. Tartottak néhány testvéri tanácskozást, de ugyanolyan bizonytalanságban maradtak. Segítségül hívtak egy másik gyülekezetet. Tartottak egy közös összejövetelt velük, és eléjük tárták problémáikat. A másik gyülekezetből az egyik testvér ezt mondta, a másik azt mondta, de egy teljes óra elteltével sem jutottak egy lépéssel sem előre. Mindnyájan elcsöndesedtek. Hosszú szünet után az egyik testvér, aki idáig nem vett részt a beszélgetésben, elolvasott egy verset a Példabe-

szédek könyvéből. A testvérek egymásra néztek. Mindnyájan rádöbentek, hogy Istennek ez az Igéje adta meg a megoldást a helyzetükre. Az a bizonyos testvér soha nem hirdette az Igét a gyülekezetben. A Szent Szellem annak adja a bölcsességet, akinek akarja. És ugyanez a helyzet a többi, itt megnevezett dologgal is. Látjuk, milyen fontos a Szent Szellem vezetése. Ha nem adjuk meg a Szent Szellemnek az Őt megillető helyet, ha mi magunk akarunk dicsőséget szerezni magunknak, akkor fennáll az a nagy veszély, hogy a gonosz szellemek mondatnak velünk olyasvalamit, amivel szégyent hozunk Jézus Krisztusra. Az 1Korintus 12 első versei az Úr Jézus dicsőítéséről szólnak. Evégett szerkeszt össze minket a Szellem egy testté. A 13. vers szerint „egy Szellem által mi is mindnyájan egy Testté kereszteltettünk, akár zsidók, akár görögök, akár rabszolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Szellemmel itattattunk meg”. A Gyülekezetet az Úr Jézus azért hagyta a földön, hogy tanúságot tegyen a mennyben levő megdicsőült Úrról, hogy a világ is meglássa Őt. A világ megvetette; azt mondta: „Jézus átkozott”, és még ma is átkozza. Ha az Úr ma eljönne a földre, a világ újra megfeszítené Őt, ha tudná. Természetesen azonban, ha majd visszatér a világba, a világnak már nem lesz hatalma rajta. Azért fog visszatérni, hogy megítélje ellenségeit. Addig azonban Isten azt akarja, hogy tegyünk tanúbizonyságot Fiáról itt a földön. Ezért vagyunk még mindig itt a földön. Meg kell hajtánunk térdünket előtte, és imádnunk kell mindazért, amit tett. A világ megfeszítette, de éppen a kereszt az oka, hogy imádjuk Őt. Dicsőséget és tisztességet adunk a megöletett Báránynak. Ezért vagyunk itt. Ha majd az Úrral leszünk, akkor majd másképpen imádjuk Őt. Ezt látjuk a Jelenések 5. fejezetéből. Imádatunk tökéletes lesz, de már nem ebben a világban megy végbe, amely elvette Őt. Most e világban imádjuk Őt, amely kigúnyolta, arcába köpött és megfeszítette, abban a világban, amely csupán jászlát adott neki és sírt. Imádni fogjuk a Bárányt a mennyben, de Isten azt akarja, hogy már most kezdjük el, a Szent Szellem pedig alkalmassá tesz minket imádásra. Ha engedjük, hogy szabadon cselekedjék, mindent megtesz majd azért, hogy a Test, a gyülekezet megfelelően működjék, és együtt dicsérjük az Urat szolgálatunkban, himnuszainkban és egész viselkedésünkben.

8. EGYMÁS TAGJAI

„Hiszen egy Szellem által mi is mindnyájan egy Testté kereszteltettünk, akár zsidók, akár görögök, akár rabszolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Szellemmel itattattunk meg” (1Kor 12,13).

„És így, ha szenved az egyik tag, vele együtt szenved valamennyi, ha dicsőségben részesül az egyik tag, vele együtt örül valamennyi. Ti pedig Krisztus Teste vagytok, és egyenként annak tagjai. Ezek közül pedig némelyeket először apostolokká rendelt az Isten a Gyülekezetben, másodsor prófétákká, harmadszor tanítókká. Azután adott csodatevő erőket, kegyelmi ajándékokat: gyógyításra, gyámoltásra, vezetésre, különféle nyelveken szólásra. Mindnyájan apostolok? Mindnyájan próféták? Mindnyájan tanítók? Mindenki van csodatevő erő? Mindenki rendelkezik a gyógyítás kegyelmi ajándékával? Mindnyájan szólnak nyelveken? Mindnyájan meg tudjuk azt magyarázni? De törekedjétek a fontosabb kegyelmi ajándékokra. Ezenfelül megmutatom nektek a legkiválóbb utat” (1Kor 12,26-31).

„Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek, és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megíthessétek, mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes. A nekem adatott kegyelem által mondom tehát közöttek mindenkinek: ne gondolja magát többnek, mint amennyinek gondolnia kell, hanem arra igyekezzen mindenki, hogy józanul gondolkozzék az Istentől kapott hit mértéke szerint. Mert ahogyan egy testnek sok tagja van, de nem minden tagnak ugyanaz a feladata, úgy sokan egy test vagyunk a Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai. Mert a nekünk adatott kegyelem szerint különböző ajándékaink vannak, e szerint szolgálunk is: ha prófétálás adatott, akkor a hit szabálya szerint prófétáljunk, ha valamilyen más szolgálat adatott, akkor abban a szolgálatban munkálkodjunk: a tanító a tanításban, a buzdító a buzdításban, az adakozó szerénységben, az előljáró igyekezettel, a könyörülő pedig jókedvvel” (Róm 12,1-8).

Ahogy az Efézusi levél 1. részében olvassuk, minden áldás a test megdicsőült Fejétől jön. Isten azért adta Krisztust a gyülekezetnek Fej gyanánt, hogy rajta keresztül minden áldással eláraszthasson bennünket. Ezeknek az áldásoknak azonban csak akkor láthatjuk hasznát, ha mindenki azt a helyet tölti be a gyülekezetben – a testben –, amelyet az Úr kijelölt számára.

Az 1Korintus 12,13-ban látjuk, micsoda a Krisztus teste. Nem úgy az Efézus 1, amelyben azt látjuk, hogyan készül az egyes hívőkből pünkösdtől kezdve egészen az elragadtatásig a Gyülekezet, Isten örök tervei szerint. Az 1Korintus 12-ben látjuk a Testet a maga gyakorlati állapotában, ahogyan az összetevődik valamennyi, abban a pillanatban élő hívőből.

Krisztus Testét a mi testünkhöz hasonlítja. A 14–26. versekben az apostol a mi testünkről beszél, hogy azzal ábrázolja ki Krisztus testét.

Mielőtt rátérnénk a részletekre, szeretnék tisztázni egy általános eszmét. Az embernek van szelleme, lelke és teste, de lelke és szelleme csupán a testen keresztül tudja kifejezni magát. Amikor a lélek és a szellem elhagyja a testet, az halott. Ez történik, amikor valaki meghal. Ez világosan mutatja, milyen fontos, hogy a Szent Szellem ott legyen a Gyülekezetben. A Szent Szellem, ahogyan már olvastuk, az, aki összefogja a hívőket egy testben.

Minden hívőt személy szerint összekapcsol a mennyben levő megdicsőült Úrral, de ugyanakkor összeköt minden egyes hívőt a test valamennyi többi tagjával. A Szent Szellem teszi képessé a tagokat, hogy teljesítsék feladatukat. Ez mutatja, hogy a Gyülekezet már itt a földön örvendezhet valamennyi kapott áldásnak, mert a Szent Szellem erőt tud adni nekünk ahhoz, hogy megvalósítsuk céljait. Ha a test tökéletesen működne, az Úr nekünk adhatná valamennyi áldását, amit csak nekünk szánt. Az Ő részéről minden tökéletes. Ő meg akar áldani minket, de mi nem vagyunk mindig hajlandók önmagunkat felajánlani az Ő céljaira. Hogy ezt megmagyarázza, az apostol az emberi test képét állítja elé.

Számos kezdő hívő ember azt gondolja, hogy csak néhány hívő kapott kegyelmi ajándékokat. Attól tartok, hogy van egy sereg idősebb hívő testvér is, akik úgy gondolják, hogy a gyülekezetnek adott áldások mennyisége attól a néhány testvértől függ, akik hirdetik az Igét, imádkoznak vagy kijelölik az énekeket. Pedig az idézett igeszakasz azt tanítja, hogy a test minden tagjának megvan a maga helye és szolgálata, és a gyülekezetnek adatott áldás csak akkor lehet teljes, ha minden egyes tag betölti a helyét, és a vele járó szolgálatot elvégzi. Isten Igéje azért használja ezt a képet, hogy megmutassa nekünk: elképzeléseink eltérnek a valóságtól. Gyakran beszélünk kegyelmi ajándékokkal gazdagon megáldott testvérekről. Ugyanakkor gyakran hallom, hogy egyik vagy másik testvér így panaszkodik: „Nekem nem adatott kegyelmi ajándék.” Ha valamely testvérnek megadatott a tanítás, pásztó-

rolás vagy evangélizáció ajándéka, akkor hajlamosak vagyunk arra gondolni, hogy ő az áldás legfőbb forrása, de az 1Korintus 12 egészen másról beszél. Az emberi test példája világítja meg a valós helyzetet. Csupán kép, de jól alkalmazható a Krisztus Testére. Először is megmutatja, hogy minden tag szükséges ahhoz, hogy az egész test rendben működjék, és minden egyes tagnak más és más a szerepe. Ha a gyülekezet csupa tanítóból állna, nem fejeznék ki a Test jellegét, és nem nyerhetné el a legnagyobb áldást. Ha az emberi test csupa száj lenne, de nem lenne szeme, lába, keze, akkor nem lenne személy. Különböző elemekre van szükség ahhoz, hogy kitegyenek egy valóságos testet. Erre gondosan figyelniünk kell.

Isten Igéje beszél a szemekről. Nehéz az élet, ha az embernek nincs szeme, de mennyivel rosszabb, ha valaki szellemileg vak, vagy pedig a szeme ezt mondja: „Inkább beszélni szeretnék.” Ugyanez a helyzet a test többi részével is. A Szent Szellem megmutatja, mennyire fontos minden egyes testrészt. Ha valaki ékesen szóló, jó lehetősége van arra, hogy híres legyen a világban, de nem szükségképpen a gyülekezetben. Az emberek azt mondják róla, hogy jó szónok. Ha baleset következtében elveszítené beszélőképességét, azért még ember maradna. De ha elveszítené szívét, akkor többé nem lenne ember, hanem halott. A szív lényeges, sokkal inkább, mint a többi testrészt, de még soha nem halottam arról, hogy valaki világhíres lett volna azért, mert jó szíve volt.

Ugyanez a helyzet a Krisztus Testével. Isten Igéje arra tanít, hogy nem azok a legfontosabb testrészeink, amelyek által a legtöbb földi elismerést szerezzük. A kevésbé fontosnak látszó ajándékok az igazán megbecsültek. Ez azt jelenti, hogy nem a tanító és a pásztor a legfontosabb a gyülekezetben. Természetesen hasznosak a maguk helyén, és ha nem gyakorolják hivatásukat, az egész test megszenved. De vannak a testnek fontosabb részei is. A szív, és a test többi belső, szem előtt elrejtett szerve fontosabb a test számára. Ha veséim leállnának, hamarosan meghalnék. A Szent Szellem azt kívánja hangsúlyozni, hogy a test minden tagjának megvan a maga helye és szolgálata, és a gyülekezetben minden egyes testvérnek, még a legfiatalabbnak is megvan a maga szolgálata, amelyet be kell töltenie. Ha elhanyagolja szolgálatát, az egész test szenved. Hogy szolgálatát jól tölti-e be, annak megítélését hagyjuk az Úrra.

A 27. versben ezt írja az apostol: „Ti pedig Krisztus Teste vagytok, és egyenként annak tagjai.” Ezt a korintusiaknak írja. Azt jelentené ez, hogy a korintusi gyülekezet alkotná Krisztus egész Testét? Vagy pedig

Krisztusnak 500 teste lenne, mindegyik városban egy? Természetesen nem! Isten Igéje azt tanítja, hogy Krisztusnak csak egy Teste van. Hogyan írhatja hát az apostol azt, hogy „Ti pedig a Krisztus Teste vagytok?” A görög szöveg könnyen érthetővé teszi. Nincs névelő a „Krisztus Teste” előtt. Ezt nem olyan könnyű más nyelven kifejezni. Azt jelenti, hogy itt a Krisztus Testének a jellemzői a hangsúlyosak. Ha névelő is lenne előtte, valahogy így: „Ti vagytok a Krisztus Teste”, akkor ez azt jelentené, hogy a korintusi hívőkből állna a Krisztus egész Teste. Mivel azonban a névelő hiányzik, ezért ez azt jelenti, hogy a korintusi gyülekezet magán viseli a Krisztus Testének jellemzőit. Ezt könnyű megértenünk. Miből látjuk, hogy egy bizonyos helyen ott van a Krisztus Teste? Abból, hogy ott találunk hívőket. Az igazi hívők együttese teszi ki látható módon a Krisztus Testét. Egyetlen helyi gyülekezet sem függetlenítheti magát a többitől. Mindegyik csak része az egésznek. Elválaszthatatlan a földön élő többi hívőtől. Az a tévtanítás, hogy a helyi gyülekezet független a többi helyi gyülekezettől, ellentmond Isten Igéjének.

A helyi gyülekezet Krisztus egész Testének kifejezője. Ennek fontos következményei vannak. Fel kell tárnia az egy test jellemzőit. Krisztus Testének láthatóvá kell lennie a gyülekezetben, nemcsak összejövetelek alkalmával, hanem a gyülekezet egész élete során. Ez azt jelenti, hogy minden egyes hívőnek be kell töltenie a maga helyét a gyülekezetben, tudván, hogy maga csak egy nagy egység kicsiny része. Ha el lenne szigetelve a többitől, nem tudná, mit tegyen. Ezért el kell foglalnia helyét a gyülekezetben, és végeznie a maga szolgálatát. Egész élete összhangban kell legyen azzal a ténnyel, hogy Ő Krisztus testének tagja.

A 28. versben ezt olvassuk: „...néhányeket először apostolokul rendelt az Isten a gyülekezetben, másodsor prófétáku, harmadsor tanítóku. Azután adott csodatevő erőket, kegyelmi ajándékokat gyógyításra, gyámolításra, vezetésre, különféle nyelveken szólásra”. Isten az, aki mindenkinek megadta helyét a gyülekezetben. Mindenekelőtt apostolokat rendelt. Korintusban nem voltak apostolok. Az Írás csak azért említi őket, mert ők is hozzátartoznak az egész testhez. A következőkben az Írás megnevezi a különböző szolgálatokat. Vannak próféták és tanítók, de vannak gyámolítók és vezetők is. Mindazok, akik ezeket a szolgálatokat végzik, szintén Krisztus Testének a tagjai.

Mik azok a „gyámolítók”? Egyszer beszélgettem egy testvérrel, akinek az volt a feladata, hogy a székeket elrendezze összejövetel előtt.

Nem tekintette ezt a Krisztus Testében való szolgálatnak, mégis ez volt az ő szolgálata. Lehet, hogy úgy gondolta, hogy amit végez, annak semmi köze a szellemi szolgálathoz és áldáshoz a gyülekezetben, de nem volt igaza. Ha a székek nem lettek volna a helyükön, az összejövetel nem folyt volna olyan zökkenőmentesen. Ugyanez a helyzet más szolgálatokkal is, amelyeket lényegtelennek tekintünk.

A Róma 12,5-ben egy másik gondolat jön elénk: „...sokan egy Test vagyunk a Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai”. Az 1Korintus 12-ben az egész Test az, amely elénk tárul, és az a tény, hogy az egész gyülekezet jóléte azon múlik, hogy minden egyes tagja hogyan tölti be hivatását. Minden szolgálatunk célja a gyülekezet építése. De ha a dolognak csak ezt az oldalát hangsúlyozzuk, annak vannak veszélyei. Még úgy is gondolkozhatunk, mint a főpap, aki azt mondta: „jobb nektek, hogy egyetlen ember haljon meg a népért, semhogy az egész nép elveszen” (Jn 11,50). Ilyesm gyakran megtörtént a keresztyénség története folyamán. Hívőket öltek meg olyan emberek, akik azt hitték: ezzel a keresztyénség javát szolgálják. A Róma 12 azonban arra tanít, hogy nemcsak Krisztus testének tagjai vagyunk, hanem egymásnak is tagjai, és nekünk minden testvérünk jólétére kell törekednünk. Ezt kell céloznia mindenkinek a maga szolgálatában.

A Róma 12,1 megadja annak a feltételét is: „Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek”. Az Ige itt Isten irgalmára hivatkozik, ahogyan azt a Római levél első 8 fejezete leírta.

A Róma 1,1–3,20-ig terjedő rész tartalmát a Róma 3,23 foglalja össze: „Mert mindenki vétkezett, és hűjával van az Isten dicsőségének.” A Róma 3 többi része elmondja, hogy Isten kegyelméből igazultunk meg. A 4. fejezet közli, hogy ez csak hit által lehetséges, és hogy az Úr Jézus „halálra adatott bűneinkért, és feltámasztatott megigazulásunkért” (Róm 4,25). Ezáltal lehet békességünk Istennel (Róm 5,1). A Róma 5,8 így folytatja: „Isten... abban mutatta meg rajtunk a szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk.” Végül a 8. fejezetből tudjuk, mit akar Isten cselekedni a bűnös emberrel. Eleve elrendelte, hogy hasonlónak legyenek Fia képéhez (8,29). Isten velünk van, megigazított minket, és a Szent Szellem esedezik értünk, velünk lévén minden szükségünkben, és maga az Úr Jézus is esedezik értünk. A 35. versben olvassuk: „Ki választana el minket Krisztus szeretetétől? Milyen irgalmas is az Isten!” Ha erre gondolunk, minden okunk meg-

van rá, hogy egész testünket Istennek szenteljük. De hogyan tehetjük ezt? Itt látjuk kiválasztatásunk egyik szempontját. Élhetünk azokért, akik Isten kegyelmének tárgyai. Hasznosak lehetünk azok számára, akik megtapasztalták Isten szeretetét. Ez az, ami hangsúlyos ebben az Igében.

Fontos, hogy mindenki töltsse be a maga helyét, és ne akarjon mást, valószínűleg magasabb tisztséget, mint amit az Úr adott neki. A Róma 12,3. versben azt olvassuk: „A nekem adatott kegyelem által mondom tehát mindenkinek: ne gondolja magát többnek, mint amennyinek gondolnia kell, hanem arra igyekezzék mindenki, hogy józanul gondolkodjék az Istentől kapott hit mértéke szerint.” Látjuk, hogy az Úr minden egyes hívőnek olyan szolgálatot adott, amelyet csak ő képes a lehető legjobban betölteni. Az Úr megadja mindazt, ami ennek a szolgálatnak a betöltéséhez szükséges. Közösségben akar lenni velünk szolgálatunkban, de nem kívánja tőlünk, hogy többet végezzünk annál, mint amire felkészített minket. Ha valakinek nem adatott meg az evangélizálás kegyelmi ajándéka, azért nagyon jól fel tudja őt használni az Úr, de ne képzelje ez a testvér, hogy van kegyelmi ajándéka az evangélizálásra is. Fel kell, hogy ismerje azt a kegyelmi ajándékot, amelyet Isten adott neki, és a helyet is, ahol használhatja ezt az ajándékot. Ne próbálja azt a szolgálatot végezni, ami másnak adatott. Mindig az Úrra kell néznünk, és úgy próbálnunk hasznosítani magunkat más hívők számára.

Először a legnagyobb kegyelmi ajándékot nevezi meg az Ige: „...ha prófétálás adatott, akkor a hit szabálya szerint prófétáljunk” (Róma 12,6). A prófétálás a legnagyobb kegyelmi ajándék. Itt az Efézus 4-ben említett kegyelmi ajándékokra gondolok, amely az Ige szolgálatával kapcsolatos. Az Efézus 2. mutatja meg ennek az ajándéknak a jelentőségét. Az apostolokkal együtt a próféták vetették meg a gyülekezet alapját. Az 1Korintus 14-ből látjuk, hogy a prófécia a legnagyobb szolgálat, mert ha valaki prófétál, ebből mindenki áldást nyer. Aki prófétál, az Isten ügye érdekében beszél. Az 1Péter 4,11-ben olvassuk: „Ha valaki prédikál, úgy mondja szavait, mint Isten Igéit”. Hogy valamely testvér ezt megtehesse, a Szent Szellem vezetése alatt kell állnia, hogy csak a Szent Szellem gondolatait adhassa tovább. A Szent Szellem ismeri mindazok szívét, akik hallgatják az igehirdetést. Tudja, mire van szükségük, és be akarja teljesíteni azt. Ez a prófécia.

A Róma 12,7 versben a szolgálatról és tanításról van szó. „Ha valamilyen más szolgálat adatott, akkor abban a szolgálatban munkálkod-

junk, a tanító a tanításban.” Mindkettő teljesen normális dolog. A szolgálaton az Ige nem a hivatalos közszolgálatot érti; az rendszerint a pénz vagy egyéb adományok szétosztásával kapcsolatos. Az Úr ehhez a szolgálathoz különleges kegyelmi ajándékokkal ruházta fel azok végzőit, mert ehhez nagy bölcsesség kell. Ugyanez a helyzet a tanítónál. A tanító ne azért beszéljen, hogy megmutassa, milyen nagy tudós, hogy milyen nagy kegyelmi ajándék adatott neki. Kizárólag arra kell gondolnia, hogy mire van szükségük a hívőknek. Tudjuk az Úr szavából, hogy nagyobb az, akinek szolgálnak, mint a szolgáló. A szolgáló soha nem szabad elfeledkezni arról, hogy a Krisztus szolgálója, és nem a gyülekezeté. De ha Krisztust akarjuk szolgálni, akkor a szenteket kell szolgálnunk, ahogy az Úr ezt meg is mutatja nekünk a János 13-ban: felövezi magát, és megmossa a tanítványok lábát. Ez egy egészen különleges szolgálat, de ugyanez az elv érvényes minden igaz szolgálatra. A gyülekezetben végzett minden szolgálat jellemzője az alázatosság és engedelmség az Úr iránt; azután az, hogy a Szent Szellem ereje által történik: célja pedig az, hogy a hívőknek szolgáljunk, mégpedig nemcsak a testnek, mint egésznek, hanem minden egyes hívőnek személyesen. Ez mutatja, milyen fontos az, hogy a Szent Szellem vezessen bennünket, és hogy tudjuk, melyik az a szolgálat, amelyet az Úr számunkra rendelt. Mindig bizonyosaknak kell lennünk abban, hogy az Úr akar használni bennünket. A szolgálat valami csodálatos dolog, és amint előbb is láttuk, az Úr mindent megad nekünk, ami szükséges hozzá. Az Efézus 4. szerint minden egyes tag mindent megkaphat tőle. Ily módon növekszik a test harmóniában és szeretetben. Ehhez az szükséges, hogy minden egyes tag töltsse be a maga helyét, és soha ne feledje, hogy ő csupán a testnek egy része, elválaszthatatlan a többitől, és hogy a test tagjai csak akkor lehetnek áldottak, ha ő az Úr iránti engedelmségben végzi a maga szolgálatát.

Ha mindenki ezt tenné, milyen nagyon áldottak lennénk! Milyen csodálatosan kiabrázolnánk Krisztus testét!

9. AZ ÚR HÁZÁNAK ÉPÍTÉSE

„Azután összegyűjtötte Mózes Izráel fiainak egész közösségét, és ezt mondta nekik: ezek azok az Igék, amelyekről azt parancsolta az Úr, hogy meg kell tennetek: hat napon át végezzétek munkátokat, de a hetedik napot tartsátok szentnek, az Úrnak szentelt nagy nyugalom napja legyen az. Meg kell ölni mindenkit, aki munkát végez ezen a napon. Lakóhelyeteken se gyűjtsatok tüzet szombaton.

És azt mondta Mózes Izráel fiai egész közösségének: ezt a dolgot parancsolta az Úr: gyűjtsetek felajánlást magatok között az Úrnak! Mindenki, akit szíve arra indít, hozzon felajánlást az Úrnak: aranyat, ezüstöt és rezet, kék és piros bíbort, karmazsinfonalat és lenfonalat, kecskeszőrt, vörösre festett kosborókat, delfinbört és akácát, lámpaolajat, balzsamot a fölkenéshez való olajhoz és a jó illatú füstöléshez, ónixköveket és foglalatba való drágaköveket az efódhoz és hósenhez. Jöjjen ide minden hozzáértő ember, és készítsétek el mindazt, amit megparancsolt az Úr: a hajlékot, annak sátrát és takaróját, kapcsait, deszkáit, reteszeit, oszlopait és talpait. Készítsék el a ládát és annak rúdait a fődéllel együtt, a függőkárpitot, az asztalt, annak rúdait, egész fölszerelését és a szent kenyereket, a lámpatartót a világitáshoz, annak fölszerelését és mécseseit és a lámpaolajat! Készítsék el az italáldozati oltárt és annak rúdait, a fölkenéshez való olajat és a jó illatú füstölőszereket, a bejárati függőnyt a hajlék bejáratához, az égáldozati oltárt, annak réz rácsozatát, rúdait és egész fölszerelését, a medencét és annak állványát! Készítsék el az udvar szőnyegfalait, oszlopait és talpait, meg az udvar kapujának függőnyét, a hajlék cövekeit, az udvar cövekeit és ezek köteleit, a díszes ruhákat a szentélyben végzendő szolgálathoz, Áron főpap szent ruháit, és fiainak papi ruháit! Ekkor eltávozott Mózes elől Izráel egész közössége.

Azután eljött mindenki, akit a szíve indított, akit a lelke hajtott, és elhozta az Úrnak szánt felajánlását a kijelentés sátrának elkészítéséhez, az ott végzendő szolgálathoz és a szent ruhákhoz. Eljöttek a férfiak az asszonyokkal együtt, mindenki, akit a szíve arra indított, és hoztak boglárokat, függőket, gyűrűket, nyakláncokat és mindenféle arany ékszert. Mindenki ajánlott föl aranyból való ajándékot az Úrnak. Minden férfi, aszerint, hogy mije volt, hozott kék és piros bíbort, karmazsinfonalat, lenfonalat és kecskeszőrt, továbbá vörösre festett kosborókat és delfinböröket. Aki ezüstből vagy rézből tudott felajánlást tenni, elhozta felajánlását az Úrnak; akinek akácfa volt, azt hozta el a különböző istentiszteleti eszközökhöz. Mindazok az asszonyok, akik értettek hozzá, saját kezükkel fonták meg, és megfonna hozták el a kék és piros bíbort, a karmazsin-

fonalat és lenfonalat. Mindazok az asszonyok pedig, akiket a szíve arra indított, és értettek hozzá, megfonták a kecskeszőrt. A vezető emberek pedig ónixköveket és foglalatba való köveket hoztak az efódhoz és hósenhez. Hoztak balzsamot és lámpaolajat, fölkenéshez való olajat és jó illatú füstölőszereket. Izráel fiai közül mindazok a férfiak és asszonyok, akiket a szíve arra indított, hogy adakozzanak a különféle eszközökre, amelyeknek elkészítését elrendelte az Úr Mózes által, elhozták önkéntes ajándékukat az Úrnak.

Akkor azt mondta Mózes Izráel fiainak: Nézzétek! Az Úr név szerint elhívta Becalélt, Húr fiának, Urinak a fiát Júda törzséből. Betöltötte isteni szellemmel, bölcsességgel, értelemmel és képességgel mindenféle munkára, hogy terveket készítsen az arany, az ezüst és a réz feldolgozására, a foglalatba való kövek készítésére, fajaragásra és mindenféle tervező munka elkészítésére. Azzal a képességgel is felruházta, hogy tanítson a Dán törzséből való Oholiábbal, Áhiszámák fiával együtt. Nagy hozzáértéssel ajándékozta meg őket, hogy el tudjanak készíteni mindenféle faragó, szövő- és takácsmunkát, kék és piros bíborból, karmazsinfonalból és lenfonalból, és elvégezzenek minden munkát és terveket készítsenek” (2Móz 35).

Az Úr nagyon jól tudja, mire van szükségünk, örömmel megad nekünk mindent, amire valóban szükségünk van. A 2Mózesből idézett fejezetben látjuk, milyen ragyogóan tud az Úr segíteni rajtunk. Csodálatos, hogy az Úr embereket akar használni. Természetesen nincs rájuk szükség. Mindazt meg tudja tenni, amit csak akar, nélkülük is. Aki egyszer látta önmagát Isten világosságában, az tudja, hogy az Úr mindenható, az ember pedig teljesen tehetetlen. Amit az ember önmaga erőfeszítéséből tesz, annak semmiféle szellemi értéke nincs. De az Úr fel akarja használni népének minden egyes tagját. Ez a 2Mózes leckéje.

Egyik testvérünket megkérdezték, hogy ismeri-e a testvéreket és azok körülményeit annyira, hogy tudja, mire van szükségük. Testvérünk azt válaszolta: „Még ha nem is ismerném őket, akkor is tudnám, mire van szükségük. Mindnyájuknak szükségük van az Úr Jézusra. Ha elfogadják az Úr Jézust, mindent megkapnak, amire szükségük van.” Ha engedünk a Szent Szellem vezetésének, Ő megadja nekünk azt, amire a hívőknek szükségük van. Talán ők maguk nem is tudják, mire van szükségük valójában, de a Szent Szellem tudja.

A 2Mózes 35-ben látjuk, hogy az Úr mindnyájunkat, férfi- és nőtestvéreket egyaránt fel akar használni arra, hogy kielégítse mindazokat a szükségeket, amelyek hívők között felmerülhetnek. Hogy ezt világossá tegyem, először meg kell hogy magyarázzam az összefüggést a fejezet

többi részével. A 32. fejezetben olvashattuk, hogy Izráel fiai aranyborjút készítettek maguknak. Ez a fejezet mutatja, mire képes az ember önmagától. Megmutatja, mik vagyunk önmagunkban, hiszen Isten népe volt az, amely az aranyborjút készítette. Még ha hívők vagyunk is, önmagunkban nem vagyunk jobbak, mint a hitetlenek. Éppoly ostobák vagyunk, és éppúgy hajlamosak vagyunk az Úrtól való elszakadásra. Csak az a jó, amit az Úr munkál bennünk. Testünk, ömberünk gonosz és romlott. A 34. fejezetben látjuk, hogyan jön el az Úr Mózeshez, és teszi le azt az alapot, amelyen hasznos szolgálatot végezhet. Amikor Mózes azt mondta: „Mutasd meg nekem dicsőségedet” (2Móz 33,18), Isten azt felelte neki, hogy „nem láthat engem ember úgy, hogy életben maradjon”. De Mózesnek megengedte, hogy hátulról meglássa az Úr dicsőségét, ahogy elvonult. Így munkálkodik az Isten. Ki tudná megérteni Istennek az emberekkel való bánásmódját? Ki tudta volna elképzelni, hogyan váltja meg Isten az embert, hogy az Úr Jézus eljött, és meghalt a kereszten? Ki tudta volna megérteni, miért engedte meg Fiának, a menny és föld Teremtőjének, hogy megszülessen, itt a földön éljen 33 éven át, hogy azután megöljék tulajdon teremtményei? Ki tudta volna valaha is, hogy Isten nemcsak hogy vissza fogja helyezni az embert elvesztett méltóságába, hanem feljebbvalóvá teszi őt az angyaloknál, és hasonlóvá egyszerűült Fiához, hogy Ő legyen az elsőszülött sok testvér közt? A Róma 8,29 elmondja, hogy ez volt Isten terve. Mi pedig csak ámulva és imádattal nézhetünk a keresztre, amikor megértjük, hogyan vitte véghez mindezt az Isten. A Szent Szellem ereje által megérthetünk valamennyit Isten útjaiból, jóllehet gondolatainak mélységeibe soha nem hatolhatunk be. Az Efézus 3,20-ból tudjuk, hogy Isten bölcsessége a gyülekezet által jelentetett ki az angyaloknak. Az angyalok örömujjongásban törtek ki, amikor a föld teremtetett (Jób 38,4-7), de hogy felismerték Isten bölcsességét a teremtésben, az semmi volt ahhoz képest, amikor felismerték a gyülekezet rendeltetését. Soha senki nem érthette meg maradék nélkül a keresztest. Mi csak azért érthetjük meg a keresztest, mert Isten kijelentette azt a számunkra, és mert a Szent Szellem lakozik bennünk, ha hiszünk az evangéliumnak. Miután Isten feltárta előttünk szívének kincseit, megláthatunk valamennyit az Úr Jézus dicsőségéből. Ez az, amit itt Mózesben is látunk. Mózes az Úr Jézus előképe, mint nagy tanítómester, aki teljhatalommal hirdette Isten Igéjét, ahogyan azt a Zsidók 3-ban olvassuk, amely az Úr Jézust „hitvallásunk apostolának” nevezi. Mózes 40 napot és negyven éjet töltött az Úr előtt. Amikor lejött a hegyről, arcáról visszatük-

rözödött az Isten dicsősége: arca ragyogott. Mivel akkor még a kereszten való váltság nem végeztetett el, Isten népe nem tudta elviselni Isten dicsőségét. A 2Korintus 3,18 azonban elmondja, hogy mi most már fedetlen arccal szemlélhetjük az Úr dicsőségét, és amikor majd meglátjuk Őt a maga dicsőségében, akkor mi magunk is átfarmálódunk az Ő képmására. Csodálatos dolog látnunk az Urat, mint földön élő. Ez az a manna, amelyet Isten eledelül ad nekünk, hogy erkölcsileg egyre jobban hasonlítsunk hozzá, és így egyre jobban felkészüljünk a mennyre. Ugyancsak megmutatja nekünk az Urat a maga dicsőségében, mert a mennyben hasonlatosak leszünk hozzá, és akkor már nem lesz szükségünk mannára. Már látjuk Őt dicsóséggel és tisztességgel koronázva, ahogyan a Zsidók 2-ben olvassuk. Amikor a Cselekedetek 7-ben István felnézett a mennybe, látta az Emberfiát ülni az Istennek jobbján. Így láthatjuk Őt mi is. Az Úr dicsőségét látni – ez a feltétele annak, hogy megérthessük a 2Mózes 35-öt. A 34. fejezetben látjuk a megdicsőült, mennyben lévő Úrral való kapcsolatunk előképét, vagy másképpen kifejezve, látjuk a tisztségünket, amelybe az Úr helyezett minket. Izráel népe látta Mózes dicsőségét, minden szem rá volt szegezve. Ha a mi szemünk, minden egyes hívő szeme a dicsőséges Úr Jézusra van szegezve, akkor leszünk képesek megérteni azt a csodálatos szolgálatot, amelyről a 35. fejezetben olvasunk.

Mielőtt rátérnénk a Mózes által adott utasításokra – vagy a képet magunkra vonatkoztatva, amelyeket az Úr Jézus nekünk ad –, azt olvassuk, hogy hatnapi munka előzi meg a szent napot, a szombatot, a nyugalom napját. Ha nem vesszük figyelembe az összefüggést, nem értjük meg, miért ismétli meg ezt a parancsot Mózes. Hiszen a szombat törvényét már lefektette az Ige, pl. a 2Mózes 31,13-17-ben és a 2Mózes 34,21-ben. De ha tanulmányozzuk az összefüggést, látni fogjuk, hogy ennek a törvénynek csodálatos jelentősége van ebben a fejezetben.

Az Úr azt akarja, hogy szüntelenül foglalkozzunk a jövővel. Emlékeztetni akar minket, hogy fáradozásunk és küzdelmünk mindössze „hat napig” tart, azaz addig, amíg a földön élünk. Azután majd a nyugalom következik. Nem vagyunk többé Istennek ellenségei. Békességünk van Istennel. Békesség támad szívünkben, ha erre gondolunk, bármilyen körülmények között éljünk is, ha tudjuk, hogy az Úr, akinek adatott minden hatalom mennyen és földön, velünk van. Ha erről soha nem feledkezem meg, akkor gondjaim eloszlanak, mert tudom, hogy életem dolgai az Ő kezében vannak. A Máté 28-ban azt mondja az Úr: „Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön”. A 2Mózes 4-ben

Mózes földre dobja botját, amely az egész föld feletti uralom jelképe, és az kígyóvá változik, ami a sátáni hatalom jelképe. De mihelyt Mózes kinyújtja kezét, hogy megragadja a kígyót, az ismét bottá változik. A hatalom ismét az ő kezében van. Látjuk, hogy semmi nem történhet a földön, ami az Úr akarata szerint ne válnék javunkra. Háború is csak akkor dűlhat, ha azt jónak látja számomra. Ha az éhínség ártalmamra van, akkor nem lesz éhínség. Minden az Ő kezében van. Ha ezt szüntelenül szemem előtt tartom, akkor békesség lesz a szívemben, akár milyen körülmények között élek is. De még mindig a pusztaságban vagyok háborúság közepette. Az ellenség szüntelen támad minket, és a bizonyágtételt.

Az Úr szeretné, ha tudnánk, hogy nem mindig lesz így. Hamarosan eljön az ideje annak, hogy belépünk a nyugalomba, amelyet Isten az Ő népe számára készített. Ez nemsokára be is fog következni. Amikor eljön az Úr értünk, hogy hazavigyen minket, vége lesz a pusztai vándorlásnak, minden próbájával és küzdelmével együtt.

A mennyben már nem kell munkálkodni a Gyülekezet javáért. A mennyben már nem kell hirdetni az evangéliumot: ott már mindenki üdvözült lesz. A mennyben nem lesz bűn, a háborúságok okozója. A földön szüntelen a háborúság, harcolnunk kell a bűn ellen. A mennyben szüntelenül örvendezünk majd az áldott Isten ajándékai felett, amelyeket a királyok Királya, a láthatatlan, örökkévaló Isten ad nekünk (1Tim 1,11.17).

Isten az Ő Fiának kiváltságaiban részesít minket, úgy, hogy megáldott minket minden szellemi áldással a mennyekben, a Krisztusban. Atyánk azt akarja, hogy tudjuk: földi küzdelmünk csak egy rövid ideig tart, úgyhogy mindent, ami velünk történik, az örökkévalóság fényében láthatunk.

Ha békességünk van Istennel, és igazi békességünk van szívünkben minden harcunk közepette, tudva azt, hogy az Úr Jézus mindent a kezében tart, ha tudjuk, hogy hamarosan az Úrral leszünk együtt az Ő dicsőségében, akkor bensőnkben alkalmasak leszünk arra, hogy az Úr megadja nekünk a 2Mózes 35,4-től kezdődő utasításokat.

Először van a háromszoros nyugalom: békesség Istennel, békesség a körülményeim közt és a hamarosan bekövetkező örök nyugalom. Ennek a háromszoros nyugalomnak a fényében semmiféle erőfeszítésünkre többé nincs szükség. Az Úr megtett mindent, ami szükséges. Nem kell, hogy mi fáradozzunk; csak engednünk kell, hogy az Úr használjon fel bennünket. Sőt, még azt is megparancsolja az Úr: „Lakóhelye-

teken sehol se gyűjtsatok tüzet szombaton.” Mi szívesen döntünk magunk az Úrért való szolgálatunk dolgában. Igyekszünk tekintélyre szert tenni a hívők között és építeni őket, talán azzal az őszinte vágyal a szívünkben, hogy az Úrnak szolgáljunk, de az a tűz, amelyet mi magunk gyújtunk, az csak a természetes energiából fakadó emberi tűz. Ez nagy veszélyt jelent. Isten nem fogadja el az ilyen szolgálatot. Az Úr Jézus azt akarja, hogy Ő maga használjon fel minket szolgálatában. Ez a normális. A test tagokból áll, és mindegyiknek megvan a maga feladata a testben. Ha a tag nem végzi a maga tennivalóját, az egész test szenved. De ezt a szolgálatot csak szellemi úton lehet végezni, a Szent Szellem ereje által, az Úrtól való függőségben. A Fejnek kell végeznie az irányítást, a Szent Szellem ereje által. Embergyújtotta tűznek nincs helye.

Ha mindezt tudjuk, és örülünk nyugalmunknak, tudva, hogy óemberünknek nincs helye az Úr munkájában, akkor tovább haladhatunk, és hallhatjuk a drága üzenetet a 2Mózes 35,5. versétől kezdve. Itt Mózes, mint az Úr Jézus előképe szól hozzánk: „Gyűjtsetek felajánlást magatok között az Úrnak!” Ebben maga az Úr szól hozzánk: „Hozzátok ide nekem mindazt, amit fel tudok használni az Isten házának építéséhez és a papság gyakorlásához!” Csodálatos, ugye, hogy az Úr használni akar minket? Hát nem csodálatos, hogy a segítségünket igényli a maga szolgálatához, és tőlünk kéri mindazt, ami hasznos lehet számára a gyülekezet építésénél, sőt még a papsághoz is, amelyet a mennyben végez?

„Gyűjtsetek felajánlást magatok között az Úrnak! Mindenki, aki szíve arra indít, hozzon felajánlást az Úrnak.”

A felajánlás az, amit Isten felé emelünk. Elrejtett érzéseink erejéről, Isten iránti odaszánásunkról beszél. Az Úr Jézus iránta való szeretetünkre és odaszánásunkra hivatkozik. Mit hozunk neki? Kéri mindazt, ami csak szükséges az Úr házának építéséhez. A szent sátor az Isten gyülekezetének és házának előképe. Ha szívből hajlandóak vagyunk szolgálni neki, akkor visszük mindazt, amink csak van, hogy így szívbéli visszhangot találhasson nálunk az Ő szeretetére és mindarra, amit értünk tett. Tisztában vagyunk azzal, milyen árat fizetett megváltásunkért? Milyen borzalmas lehetett számára elhordozni testében bűneinket, bűnné lenni értünk, mintha Ő lenne a bűn forrása, és elszenvedni a bűn büntetését Isten kezétől. Az emberek megvetették. „Felemelték” a földről, ahogyan az Úr maga megjövendölte a János 3,14-ben és 12,32-ben. Az ég bezárult fölötte. Ég és föld közt függött, elhagyatva az egész világmindenségben. Halljuk, amint kiált: „Feneketlen iszapba süllyedtem” (Zsolt 69,3). „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?”

(Zsolt 22,2). Tudjuk-e érzéketlenül szemlélni, milyen nagy árat fizetett értünk, nem támad-e fel bennünk a vágy, hogy viszonzzuk szeretetét? Az Úr kívánja, hogy erre vágyakozzunk. Joga van, hogy ezt kívánja, hisz Ő a Teremtőnk. Az 5Mózes 6,5 felhív minden embert, hogy szeresse Teremtőjét teljes szívéből, teljes lelkéből és teljes erejéből. A Kolossé 1,16 szerint az Úr Jézus mindenkinek Teremtője, mindent a maga hatalmával teremtett a maga számára; így az egész teremtett világ, minket is beleértve, az Ő szolgálatára teremtett. Bármely szerszám csak akkor hasznos, ha betölti rendeltetését. Az embert avégre teremtette Isten, hogy Őt szolgálja, ezért csak úgy lehet boldog, ha magát Istennek szenteli. Az Úrnak joga lehet ránk, hiszen meghalt értünk a kereszten. Az Övéi vagyunk. Áron vétettünk meg, „dicsőítetek azért az Istent a ti testetekben” (1Kor 6,10). Az Úrnak joga van szolgálatainkra, de nem akarja, hogy kényszerből szolgáljuk Őt. Őt sem kényszerítette az Atya, hogy értünk meghaljon. Mindazt, amit értünk tett, önként tette, mivel szeretett minket. Szeret minket és szereti az Atyát. Ő „Isten Fia, aki szeretett engem, és önmagát adta értem” (Gal 2,20). Így tehát azt kívánja, hogy viszonzszeressük Őt. Azt akarja, hogy felhevüljön szívünk iránta, és gyönyörűségünket találjuk az Ő szolgálatában. Csakis ez az, ami megelégti szíve vágyát. Ezt látjuk ebben a fejezetben.

Látjuk itt, mit hozhatunk, kivált mint hívók a gyülekezetbe. Ha tudjuk, mit mondanak az előző fejezetek a szent sátorról (2Móz 25–27 és 30. fejezetek), a papi öltözékekről (28. fej.), akkor azt is tudjuk, hogy a szent sátorban minden az igaz ember és egyben igaz Isten Úr Jézusnak és a kereszten elvégzett váltságművének előképe. Minden anyagnak szellemi jelentése van (vö. Zsid 9,23). Mózes felhívja a népet, hogy hordják össze ezeket a szellemi anyagokat az Úr szolgálatához. Mindaz, amit kér, az Úr házához és a benne folyó szolgálathoz szükséges – még a szent helyen való szolgálathoz viselt ruhák, Áronnak és fiainak szent ruhái is. Ezek a ruhák szükségesek a papi szolgálathoz.

A papi szolgálat a Zsidókhhoz írt levél témája, ahol az Úr Jézust, mint mennyben lévő Főpapot látjuk, aki közbenjár értünk Istennél, hogy „irgalmat nyerjünk és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk” (Zsid 4,16). A mennyben végzi ezt a szolgálatot, hogy segítségünkre legyen, hogy ne vétkezzünk itt a földön.

Az ószövetségi illusztráció magában foglalja a pártfogó szolgálatát is, amelyet az 1János 2-ben találunk. Ha vétkeztünk, van pártfogónk az Atyánál, aki segít nekünk abban, hogy rádöbbenjünk bűneinkre, megítéljük önmagunkat, és helyreálljon az Atyával való közösségünk.

Milyen fontos is ez a szolgálat! Alapvető igazság ez, mert mindaddig, amíg ránk tapad a bűn szennye, nem lehet közösségünk az Atyával, és így nem is lehetünk igazán boldogok. A 2Mózes 28-ban látjuk ennek a szolgálatnak az előképét a főpap öltözkéiben. Ez az öltözké kifejezi ennek a szolgálatnak a jellemzőit.

Hát nem csodálatos, hogy a 2Mózes 35-ben az Úr Jézus felszólítja népét, hogy hozza oda neki mindazt, ami a papi szolgálat végzéséhez szükséges? Minket, Isten gyermekeit akar felhasználni a szolgálatra. Mindenkitől kéri, vigye hozzá, amije van. De mit vihetünk mi neki? Jöhet-e hozzá bárki is félszívvel? Megelégszik Ő ennyivel? Az egészség, testi erő, erős akarat elég jó az Ő szolgálatára?

Nem, mindezek haszontalanok a szentélyben való szolgálatra. Akkor hát mit vihetünk?

A szent sátor, és mindaz, ami vele kapcsolatos, megtanít arra, mit vihetünk hozzá, és mit kíván tőlünk az Úr. Ez ennek a fejezetnek a tanítása.

Mindaz, amit itt látunk, az Úr Jézus személyének dicsőségéről beszél. Csak akik úgy látták Őt, ahogyan az előző fejezetek kiábrázolják, mint mennyben levő megdicsőült Urat, azok tudnak vinni neki bármit is, ha szívükben erre hajlandóak.

A szívünk lehet készsleges, de ha nincs semmink, nem tudunk vinni semmit. Az Úr elvárja, hogy kész szívvel vigyük áldozatunkat, mint felajánlást. Odaadásunkra hivatkozik, érzéseinkre, hálánkra és szeretetünkre. De hogy vihessünk neki valamit, ahhoz szükséges, hogy legyen is valamink. Mit tudunk vinni? Csak azt, amit benne megtaláltunk. Csak a vele való foglalkozásunk során gyűjthetünk kincseket szívünkben, amelyeket azután felajánlhatunk neki a gyülekezeti szolgálatra. Amikor szolgálatról beszélek, nemcsak az imádságra, az énekekre és az igehirdetői szolgálatra gondolok. Ez csak egy része annak. A igehirdetői szolgálat célja, hogy a gyülekezet minden egyes tagjának megmutassa, mi a helye a testben, és mi az a szolgálat, ami vele jár. Minden egyes hívőnek megvan a maga helye a testben, és a vele járó szolgálata. Ez vonatkozik minden hívőre, legyen öreg vagy fiatal, férfi vagy nő. Az Úr mindnyájunkat bátorít, mert csak akkor épülhet a gyülekezet, és csak akkor nyerheti el a teljes áldást, ha minden egyes tagja betölti a maga helyét és elvégzi a maga szolgálatát. Ez az, amit itt találunk. Mindenki, aki kész rá, vigye az Úrnak a felajánlását.

Olyan szív hangja ez, amely meglátta az Úr kegyelmét, szeretetét és dicsőségét, és válaszolni kíván az Ő szeretetére. Olyan ez, mintha maga

az Úr kérne: „Mindezt megtettem érted – mit teszel te értem? Mit válaszol a szíved az érted hozott áldozatra?” Krisztus – „Az Isten Fia, aki szeretett engem és önmagát adta értem”; aki „szerette a Gyülekezetet, és önmagát adta érte” – várja szívünk visszhangját és odaadását.

Mindazok, akiknek aranyuk, ezüstjük vagy rezük van, vigyék az Úr házának szolgálatára, mivel a szent sátor az Ő háza. Az Úr a népe közt akar lakozni. A szolgálat az Úr Jézus szolgálata. A szent sátorban minden az Úr Jézusról beszél, bár van néhány dolog, ami rólunk, hívőkről szól. Előképből látjuk az Úr Jézust, mint igaz Embert, aki ugyanakkor Isten, és aki lejött a mennyből; látjuk a fát, amely a földből nő ki, borítva tiszta arannyal. Valahányszor a Biblia tiszta aranyról beszél, mindig az Úr Jézus előképét adja.

Hol és hogyan találjuk meg ezt az isteni dicsőséget? Csak úgy, hogy az Úrra nézünk szüntelen, mert Ő maga az Isten igazságának kijelentése. „Istent soha senki sem látta; az egyszülött Fió, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki Őt” (Jn 1,18). Milyen nagy dicsőség az, amit benne látunk! Látjuk Isten igazságát abban, ahogy az Úr elhordozta bűneinket, és szenvedett a kereszten, mintha tulajdon bűneiért szenvedne. Az Úr váltságművében látjuk meg Isten igazságát: az Úr kapta meg a bűn zsoldját, mert magára vette bűneimet. Isten szeretete jelentetik ki, amikor látjuk Őt a kereszten. Az Énekek Énekében olvassuk, hogy a szeretet erős, mint a halál (8,6). Az Isten dicsősége és igazsága lesz nyilvánvalóvá a kereszten. A múltba visszatekintve, szellemi szemekkel láthatjuk az Úr Jézust a kereszten, de most már nincs ott többé; hogy jelenlegi állapotában és helyzetében lássuk Őt, a mennybe kell tekintenünk. Sehol másutt nem látható.

Azután ezüstről olvasunk. Az ezüst arról beszél, milyen árat fizetett az Úr azért, hogy megszabadítson minket Isten haragjától, hogyan az jelképesen ki van fejezve a 2Mózes 30 és 38-ban. Minden 20 éven felüli izráelitának egy bizonyos pénzösszeget kellett fizetnie, hogy ne kerüljön Isten ítélete alá. A 38. fejezetben olvassuk, hogy ezüstpénznek kellett lennie. Az ezüst arról az árról beszél, amelyet az Úr Jézus fizetett a kereszten értünk, ugyanakkor mutatja irántunk való szeretetét, hogy hajlandó volt kifizetni ezt az árat. Ezen elgondolkodva, elsősorban az ezüst értékére kell gondolnunk. Gondolhatunk az Úr váltságművére anélkül, hogy felbecsülnénk annak értékét. Ez a helyzet, amikor csak arra gondolunk, mit nyertünk általa mi. De ha még arra is gondolunk, hogy mit tett Ő, ha elgondolkodunk azon, milyen nagy árat fizetett szenvedésével, ha realizáljuk, milyen nagy kellett hogy legyen az Ő szeretete, ak-

kor eszünkbe kell jusson, mily nagy érték az ezüst. Ehhez azonban nem elég, ha csupán váltságművének az eredményeit vesszük figyelembe.

A réz szívünk igazságáról beszél, amely oly tiszta, hogy Isten tüze nem árthat neki. Ezt látjuk a 4 Mózes 16-ban, Dáthán és Abirám lázadásában. 250 ember állt akkor ott füstölőkkel, amelyek rézből voltak, és amikor Isten tüze alászállt az égből, csak az emberek égtek meg, a füstölők megmaradtak. A füstölőket nem sújtotta Isten ítélete. Az oltárt kellett beborítani rézzel, a tömjénezők rezével. A réz arról az igazságról beszél, amely tökéletesen megegyezik Isten gondolataival, ahogyan az nyilvánvaló lett az Úr földi életében. A réz esetében el kell gondolkoznunk azon, hogy az Úr élete mily nagyon egyező volt Isten akaratával. Amit csak mondott, amit tett, de még szívének minden gondolata is teljesen tiszta volt. Teljesen engedelmes volt, mindenben megegyezett Isten szentségével.

Következik a kék és piros bíbor. Ez az Úr mennyi dicsőségéről beszél, királyi dicsőségéről és a kereszten való szenvedéséről. A kecskésőr a világtól való elszakadásról beszél.

Mindenkinek szól, akinek készséges szíve van: „Kinek van olyan kincse, amit nekem akar felajánlani? Hozhattok mindent, amit tőlem kaptatok, ami betöltötte szíveteket, amikor szemléltétek mennyi dicsőségemet, földi életemet, vagy kereszthalálomat.” A 2Mózes 35,21. versben találjuk a csodálatos választ: „Azután eljött mindenki, akit a szíve indított, akit szelleme hajtott és elhozta az Úrnak szánt felajánlását a kijelentés sátrának elkészítéséhez, az ott végzendő szolgálathoz és a szent ruhákhoz.”

Az első, amit az Úr kérdez, a következő: „Mi az, amit fel tudok használni?” A második kérdés: „Ki akarja nekem adni azt?” A válasz ez: „mindenki, akit a szíve indított, akit a szelleme hajtott”. A szív érzéseink székhelye. Hallhatjuk úgy is az Úr Jézus szavát, és nézhetjük úgy is azt, amit értünk tett, hogy közben nem indul meg a szívünk arra, hogy hálából neki áldozzunk valamit? Bizonyára nem. Ha valaki úgy tekint az Úr Jézusra és váltsághalálára, hogy közben nem támad fel benne a vágy, hogy neki szolgáljon, az nyilván nem született újjá. De más dolog kívánni, hogy neki adhassunk valamit, és megint más gyakorlatilag is odaadni azt. Ahhoz, hogy a kívánságból gyakorlat legyen, valamennyi szellemi látás szükséges.

Ahogy már említettem, a szív – amelyet gyakran léleknek is neveznek – érzéseink székhelye. A szellem a megértéssel, az ember nemesebb részével van kapcsolatban, ami megkülönbözteti az embert minden

más teremtménytől. A szellem munkálja, hogy a belátásunk és megértésünk nyomán szolgáljuk az Urat, meghalljuk szavát és tegyük, amit kíván. Ezért az Úr elsősorban azt kérdezi: Kinek van készséges szíve és szelleme? Az hozzon az Úrnak felajánlást a kijelentés sátrának elkészítéséhez, az ott végzendő szolgálathoz és a szent ruhákhoz.

A felajánlást az ember kezébe veszi és felemeli. Ahhoz, hogy fel emeljünk valami nehezet, erő kell. A felajánlás érzéseink és odaadásunk erős voltáról beszél. Az Úr mindennek valóságos állapotát látja, még szívünk odaadásának a fokát is.

Néhány éve beszéltem egy fiatalemberrel az apjáról. Apja gyakran hirdette az Igét, de most kizárták a testvérek közösségéből. A fiatal ember ezt mondta: „Íme, ez a köszönet mindazért, amit apám a testvérekért tett.” Azt kérdeztem: „Édesapád a testvérekért dolgozott, vagy az Úrért? Ha az Úrért dolgozott, nem számíthatott hálaára a testvérek részéről, mert majd az Úrtól nyer jutalmat a szolgálataért.” Soha nem kapunk kétszer jutalmat ugyanazért a dologért. Ha a testvérektől várom az elismerést, az Úr gondoskodik arról, hogy megkapjam. De akkor nem számíthatok jutalomra még az Úr részéről is. De ha valamit az Úrért teszek, akkor Ő maga jutalmaz meg, és akkor ne várjak jutalmat az emberektől. A tőle kapott jutalom felülmúl minden más jutalmat.

Értjük, mit kíván tőlünk az Úr? Azt kéri, ami a szívünkben van. Miért? A szent sátorért, a gyülekezet sátrának a munkájáért, azért a földi helyért, ahová az Úr meghívja népét, hogy ott vele együtt legyen. Az 5Mózes 12 elmondja, hogy Isten népének oda kell mennie, arra a helyre, amelyet Isten választ, hogy odahelyezze nevét. Ez a Máté 18,20 ószövetségi párja. „Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben: ott vagyok közöttük.” Ez azt a helyet jelenti, ahol az Úr Jézus jelen van, ahová hív minket is, hogy vele legyünk mint vendégei, ahol felismerjük, hogy Ő az, aki minden szükségünket kielégíti, és ahol csakis egyvalami érdekel bennünket: az Ő akarata. Az Úr Jézus teljes szeretetével a Gyülekezet felé fordul, és kér minket, hogy neki szolgáljunk, amikor összegyűlekezünk. „Krisztus szerette a Gyülekezetet, és önmagát adta érte, hogy víz fürdőjével az Ige által megtisztítva megszentelje, így állítja maga elé a Gyülekezetet dicsőségben, hogy ne legyen rajta folt vagy ránc, vagy bármi hasonló” (Ef 5,25-27). De nemcsak akkor kell neki szolgáljunk, amikor összegyülekeztünk, hanem az egész hét folyamán is. Azt akarja, hogy építsük a gyülekezetet felajánlásainkkal, hogy az egyre hasonlőbb legyen hozzá úgy, hogyha majd eljön, akkor folt és ránc nélkül állíthassa maga elé mint menyasszonyát,

és elmondhassa róla: „Most olyan, amilyennek mindig is akartam, ahogyan szerettem őt.” Hát nem csodálatos gondolat ez? Fel akar használni minket, hogy végezzük az Ő munkáját. Az Efézus 2,17 elmondja nekünk, hogy miután az Úr felment a mennybe megdicsőülten, eljött a földre és békességet hirdetett a távoliaknak éppúgy, mint a közelieknek. És hogyan prédikál most? Az 1Péter 1,12-ből tudjuk, hogy szolgál in keresztül. Az Efézus 2 szerint maga az Úr prédikál, de eszközül szolgálait használja fel. Fel akar használni mindegyikünket, férfiakat és nőket, fiatalokat és öregeket, kis és nagy képességgel rendelkezőket, mindazokat, akik kész szívvel hajlandók segíteni neki népének, a Gyülekezetnek a szolgálatában. Hogyan tehetjük ezt? Úgy, hogy felajánljuk mindazt a kincset és gazdagságot, amelyet az Úrban kaptunk.

Azután azt olvassuk, hogy jöttek – eljött mindenki, akit a szíve indított. Hogy neki vihessünk egyáltalán valamit, annak első föltétele az, hogy szívünkben fakadóan kívánjunk szolgálni neki, Őt szerető szívünkkel, amellyel ki akarjuk fejezni szeretetünket. Akik jöttek, azok elhozták az Úrnak szánt felajánlásukat a szent sátorra. Azt olvassuk a 22. versben, hogy mind férfiak, mind nők jöttek. „Eljöttek a férfiak az asszonyokkal együtt, mindenki, akit szíve arra indított, és hoztak boglárokat, függőket, gyűrűket, nyakláncokat és mindenféle arany ékszert.” Olyan tárgyakat, amelyeket nem férfiak, hanem asszonyok viselnek, amivel a nők ékesítik fel magukat. A 22. vers azért nevezi meg először a férfiakat, mert ez a teremtés rendje, de amikor az adományokról beszél, akkor első helyre teszi azokat, amelyeket az asszonyok hoztak. Az Úr nem aszerint ítéli meg az ajándékokat, hogy kik hozták azokat, hanem aszerint, milyen odaadással hozták. Ezt látjuk az Újszövetségben a szegény özvegy 2 fillérjének példázatánál. Az Úr ezt az adományt többre értékelte, mint a gazdagok nagyértékű adományait. Ha a szegény férfi- vagy nőtestvér csak egy fontot tesz a perselybe, az értékesebb az Úr számára, mint amikor a gazdag testvér egymillió fontot tesz bele. Az Úr a szívet nézi az adomány mögött. Ezt találjuk a 2Mózes 35-ben, ahol elsőként sorolja fel az Ige azokat az adományokat, amelyeket az asszonyok hoztak. Mária igen értékes kenetet ajándékozott az Úrnak. Az Úr soha nem fogja ezt elfelejteni. Az Úr mindent lát, ami a szívünkben van. Látja, hogy egy fiatal leány, aki csak rövid ideje ismeri az Urat, áldozatot hoz az Úrért, mert szolgálni szeretné Őt. Ez nem oly könnyű manapság. Tudjuk, mily nehéz szolgálni az Urat, amikor körül vagyunk véve világi emberekkel, akik előtt gyanússá lettünk, ha nem követjük a világ módszereit és gyakorlatát, de az Úr látja és

értékeli azt. Ő semmiről nem feledkezik meg. Ezt tanuljuk ebből a fejezetből. Az Úr látja szívünk minden érzését, látja mindazt, amit valaki csinál, és mindent aszerint ítél, amilyen áldozatot jelent az az adományozónak. Ha valamit az Úr iránti szeretetből csinálunk, az nagyon becses számára is. Itt azt látjuk, hogy amit az asszonyok hoztak, az azért van elsőnek említve, mert az drágább volt az Úrnak. Ha egy férfi aranyedényt hoz, az lehet nagyon értékes önmagában, de az Úr nem értékeli annyira, mint az asszony ékszereit, amit neki adott.

Azután ezt olvassuk: „Mindenki ajánlott föl aranyból való ajándékot az Úrnak”. Ez valami új gondolat. Ezek az ajándékok oly értékesek voltak az Úr szemében, hogy nemcsak az odaadás erősségét nézte, amely kifejeződött a felajánlásban, hanem magukat az ajándékokat is felajánlásoknak nevezte.* A felajánlási áldozat olyasvalami, amit a bemutatója ide-oda lenget, mint valami nagy értéket, amelyet meg akar mutatni. Felemeljük kezünkben, hogy mindenki lássa. Az Úr ezt az áldozatot a 22. versben felajánlási áldozatnak nevezi. Rendkívüli módon értékeli az Úr, ha olyan áldozatot hozunk neki, amely nekünk is nagyon értékes. Mikor ezt tesszük, kifejezzük azt a szeretetet, amely bizonyítja, hogy az Urat mindennél és mindenkinél nagyobbra értékeljük.

Néhány évvel ezelőtt hallottam egy hívő fiatal leányról Németországban, akinek gyönyörű hangja volt. Egymillió márkát kínáltak fel neki, ha slágereket énekel. Ő visszautasította az ajánlatot azzal, hogy „Az Úr egymillió márkánál is többet jelent számomra.” És továbbra is csak evangéliumi énekeket énekelt. Hisszük-e, hogy az Úr felismeri, ha ilyen nagyra értékeljük Őt? Az Úr látja érzéseinket, és mindig ismeri indítókainkat. Nagyra értékeli azt, amit iránta való szeretetből tesszünk. A 4Mózes 6-ban olvassuk, hogy a nazireusoknak meg kellett növesztetni a hajukat. A hosszú haj mindig az Isten Igéje iránti engedelmesség jelképe, ha tehát egy férfi hosszú haját növesztett, ezzel azt fejezte ki, hogy: „Lemondok saját akaratomról. Teljesen Isten akaratának rendelem alá magamat.” Figyeljük csak meg, hogy Jakab és Júdás az Úr szolgájának nevezi magát levelében, noha mindketten az Úrnak test szerint való fivérei voltak. Azt olvassuk a 4Mózes 6-ban, hogy a nazireusnak hosszú haját kellett viselnie mindaddig, amíg fogadalma

* Sajnos, itt nem jön ki a kétféle áldozat közötti különbség a magyarban a bibliafordítás miatt.

le nem telt. De amikor annak ideje eltelt, le kellett vágatnia a haját. Ez azt a pillanatot jelképezi, amikor majd az Úrral leszünk. Megfigyeltük, mi történik azután a nazireus hajával? El kellett égetni az oltáron a békeáldozat alatt, és így a békeáldozat illata elegyedett az égő haj illatával. Ez azt jelenti, hogy Isten mindörökké megemlékezik arról, hogy neki szenteltük magunkat. Soha nem felejt el, hogy az Ő akaratát a magunk akarata elé helyeztük. Ezt Ő nagyon nagyra értékeli, mert ez az Úr Jézus váltságművének az eredménye. Amikor Isten Igéjében a jutalomról olvasunk, az mindig kapcsolatban van Krisztus ezeréves uralmával. Jutalomról csak Krisztus ítélőszéke előtt, és a milleniumban lehet szó. Örökkévaló áldásaink a kegyelem gyümölcsei. Ez azonban nem jelenti azt, hogy az Atya és a Fiú elfeledkezne arról, mi volt a szívünkben, míg a földön éltünk. Soha nem felejt el, amit tettünk érte. Mindörökké jó illatú áldozat lesz előtte, amikor megemlékezik a szív odaadásáról, amikor – bármilyen gyöngé hangon is, de – elhangzott a kérdés: „Uram, hogyan dicsőíthetnék meg téged?” Ezt olvashatjuk itt.

Ezután más, említésre méltó adományok és felajánlások következnek. A 23. versben azt olvassuk: „Minden férfi, aszerint, amije volt, hozott kék és piros bíort, karmazsinfonalat, lenfonalat és kecskeszört, továbbá vörösre festett kosboröket és delfinböröket.” Miért volt szükség minderre? A választ az előző fejezetekben találjuk. A takaró céljára, amellyel befedték a szövetség sátrát – amely az Úr Jézus dicsőségének, mint embernek és mint Isten Fiának előképe; és a kereszten elvégzett váltságművével kapcsolatos dicsőségének is az előképe.

Kicsoda tud ilyet hozni közülünk? Csak az, aki elmékedett az Úrról, aki tanulmányozta személyét, úgy, ahogyan azt az evangéliumok bemutatják, és aki csodálta nagyszerű jellemét. A 23. versben először olvasunk kékről és bíorról. Ez emlékeztet az 1Korintus 15,47-re, ahol az Ige „mennyből való” embernek nevezi az Úr Jézust. A kék, a menny színe, erről a mennyből való csodálatos emberről beszél. Az evangéliumokban látjuk, hogy mindig is az embernek Fia volt, aki a mennyben van (Jn 5,13). Ha látjuk Őt ebben a dicsőségében, összegyűjtjük szívünkben a kéket, amelyet használni tudunk az Ő szolgálatára a hívők közt. Ez a szín úgy kerül majd a hívők közé, hogy az egész gyülekezetre jellemző lesz mennyei elhívása.

Azután bíorról olvasunk. Ez az Úr fenségéről és királyi dicsőségéről beszél. Olvasunk skarlátról és lenfonalról. A lenfonal az Úr gyakorlati igazságáról beszél. Ebből vannak azok a fehér ruhák, amelyekről a Jelenések 19. fejezetében olvasunk, és amelyekről Isten Igéje azt mond-

ja, hogy az Isten akaratával megegyező igazságos cselekedetek képei, amelyeket itt a földön a magunk körülményei között végzünk. A skarlát a vér színe, ugyanakkor a földi pompának és dicsőségnek is a színe. Itt nem tudom ezt részletezni. Ha elmélkedünk az Úr földi életének minden dolgáról, mégpedig nemcsak értelmünkkel, hanem elsősorban a szívünkkel, akkor szívünk megtelik az Ő szépségével és dicsőségével. Ezután így szól hozzánk az Úr: „Mindazt, amit a szívetekben elhatározatok, minden gazdagságotokat hozzátok ide nekem, hogy felhasználhassam azokat az Isten házána építéséhez, hogy az Ő háza csodálatos legyen.” Így a házat az Ő dicsősége jellemzi, mint ahogy Ő maga dicsőséges volt a földön.

Nem mindenki tudott kék, bíbor és skarlát fonalakat hozni. Csak azt hozhatja az ember, amit szívében összegyűjtött. A hívők nem egyformán gazdagok. Egyik gazdagabb, mint a másik, mert több időt töltött el az Úr szemlélésével. Ha készséges a szíve, akkor ezt a gazdagságot be tudja vinni a gyülekezetbe, nemcsak a vasárnapi istentiszteletre, hanem a hétköznapiakba is. Gazdagságunk felhasználható az egymásért mondott imádságokban is.

Ezután ezt olvassuk: „Aki ezüstből vagy rézből tudott felajánlást tenni, elhozta felajánlását az Úrnak; akinek akácfája volt, azt hozta el a különböző istentiszteleti eszközökhöz. Mindazok az asszonyok, akik értettek hozzá, saját kezükkel fonták meg, és megfonva hozták el a kék és piros bíbort, a karmazsinfonalat és a lenfonalat.”

Azt már láttuk, hogy a férfiak és asszonyok együtt jöttek. Ez a vers külön is megemlíti azokat az asszonyokat, akik „értettek hozzá”, azokat az asszonyokat, akiknek szíve annyira telve volt az Úr Jézussal, hogy meg tudták „fonni” mindazt, amit az Úrban találtak. Össze tudták fonni a fonalakat. Az Úr pedig fel tudta használni őket arra, hogy házat itt a földön dicsőségessé tegyék. Milyen csodálatos szolgálat a bölcs szív termékeit hozni az Úrhoz. Ezen a téren a nőtestvéreknek van nagyobb lehetőségük. Ők képesek létrehozni azt az „anyagot”, amely a gyülekezetet hasonlóvá teszi – ha szabad így szólnom – az Úr Jézus földi életének alázatos napjaihoz. Vagy nem lenne igaz az, hogy a testvérek egymással való kapcsolatát többnyire a nőtestvérek határozzák meg, ahogyan egymással szemben viselkednek, és hogy miről társalognak a férjeikkel? Ebből a szempontból a nőtestvérek szerepe sokkal fontosabb, mint a férfitestvéké. Nagyon sok jót tehetnek, ugyanakkor nagyon sok rosszat is.

Ezután azt olvassuk: „Mindazok az asszonyok pedig, akiket szívük arra indított, és értettek hozzá, megfonták a kecskeszőrt.” A kecskeszőr a világtól való elszakadás jelképe. A kecske a bűnért való áldozat állata. A kecskeszőr elszakadást jelképez mindattól, ami nem Istentől való, mindattól, amit megrontott a bűn. Itt azt olvassuk, hogy az asszonyok voltak azok, akik megfonták a kecskeszőrt. Hát nem olyan szolgálat ez, amelyet kiváltképpen a nőtestvérek tudnak végezni? Természetesen a férfitestvéreknek is el kell szakadniuk a világtól, de ebben a nőtestvéreknek sokkal fontosabb szerepük van. A 2Mózes 35-ben azt olvassuk, hogy azok az asszonyok, akik „értettek hozzá” (azaz bölcs szívük volt hozzá), megfonták a kecskeszőrt. Így készítettek borítót a gyülekezet sátrához, amely a világtól való elszakadás jelképe. Olyan asszonyok voltak ezek, akik nem a világ mindennapos dolgaival voltak elfoglalva, hanem akiknek szívét betöltötte az Úr félelme. Látjuk, hogy mindezt az Úr ítéli meg. Az Úr beelát a szívünkbe. Látja mindazt, ami minket cselekedetre indít, itt pedig azt is látjuk, hogy különlegesen törődik azzal, hogyan hajtjuk végre szándékainkat.

A 27. versben ezt olvassuk: „A vezető emberek pedig ónixköveket és foglalatba való köveket hoztak az efódroz és a hósenhez.” A Jelenések 4-ből és más helyekről tudjuk, hogy a drágakövek Isten dicsőségét fejezik ki. A Jelenések 4-ben azt olvassuk, hogy az Isten dicsősége hasonlatos volt a jaspishoz és a szárdiuszhoz. Ezeket a köveket ónixszal együtt a főpap ruhájának váll- és mellrészén találjuk. Isten dicsőségének az emberen való visszatükrözését mutatják. Ilyet csak a nép vezetői hozhattak. Vagy másként kifejezve: Isten azokat választja a nép vezetőinek, akik ilyen drágaköveket hoznak. Mi sokszor elhamarkodva választunk ki vezetőnek egyes testvéreket, akik nagy kegyelmi ajándékkal bírnak, sok ismerettel rendelkeznek, vagy akik vezető szerepet játszanak a hívők közt. Isten Igéje azonban csak azokat tartja méltónak a vezető szerepre, akik (szellemi értelemben) ónixot és egyéb drágaköveket hozhatnak. A 4Mózes 10-ből tudjuk, hogy a vezetőket már egyetlen trombitaszóra jönnek. A nép többi része csak két trombitálásra gyűlik egybe. A vezetők gyorsabban reagálnak. Fülük nyitva van az Úr Jézus szavának meghallására. Lehetnek férfitestvérek, de ugyanúgy lehetnek nőtestvérek is. Ennek semmi köze az adományokhoz. Vezetők azok, akik ónixkővet hoznak, mert szüntelenül az Úr Jézus dicsőségével foglalkoznak. „Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mintegy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét, mindnyájan ugyanerre a képre formálódunk át, az Úr Szelleme által, dicsőségről dicsőségre” (2Kor

3,18). Mikor vannak ilyen drágaköveim? Csak ha annyira betölti életemet az Úr, mint Mózesét; arca ragyogott, mert együtt volt az Úrral negyven éven és napon át.

Milyen nagy kiváltság Isten színe előtt vezetőnek lenni, és drágaköveket hozni az Úr Jézus főpapi szolgálatához! Mikor a főpap bement a szentek szentjébe Isten színe elé (2Móz 28), az ónixkövek a vállán voltak, beléjük vésvé Izráel tizenkét törzsének nevei. A főpap hordozta Izráel fiainak neveit Isten előtt ezekben a kövekben. Isten pedig ezeknek a köveknek csodálatos szépségében, azaz Isten dicsőségének fényében látta népét. A főpap mellén ugyancsak volt egy tábla, tizenkét drágakővel, amelyekbe ugyancsak bele volt vésvé Izráel tizenkét törzsének a neve, mindegyik törzsé külön-külön drágakőbe, hogy mindegyik a maga módján tükrözze vissza Isten dicsőségét. Nem volt a kövek között két egyforma. Itt azt olvassuk, hogy a vezetők hordták össze ezeket a köveket az Úr szolgálatára. Ezek képviselik a gyülekezet jellegét Isten előtt, és tükrözik az Ő dicsőségét.

Hangsúlyoznunk kell, hogy itt nincs szó sem kegyelmi ajándékról, sem pedig szellemi megértésről. Tény, hogy ezek a vezetők egyre inkább hasonlónak váltak az Úrhoz, ahogy az Ő dicsőségét szemlélték, és elváltoztak dicsőségről dicsőségre, ahogy azt a 2Korintus 3-ban olvassuk.

De a vezetők mást is hoztak: „Hoztak balzsamot és lámpaolajat.” Az olaj a Szent Szellem jelképe. Azt hozzák, ami látható mindennapi életükön, a Szent Szellem vezetését és erejét. Isten és az Úr Jézus látja viselkedésüket, mind az összejöveteleken, mind a köznapi életükben, és látja, hogy életük jellemzője a Szent Szellem vezetésének való engedelmisség, úgyhogy egész szolgálatukat Ő jellemzi. Az a fény, amelyet az Úr Jézus az Isten házában, a gyülekezetben világításra használ, megtalálható bennük. Olajat hoznak a lámpásokhoz, amelyek az Úr Jézus előképei.

De még ennél is többet hoznak a vezetők: „fölkénéshez való olajat és jó illatú füstölőszereket”. Az olaj és a füstölőszerek leírását a 30. fejezetben találjuk. A felkenéshez való olajat ötféle anyagból állították össze, a füstölőszereket négyféléből. Mindegyik összetevőjük az Úr Jézus egy-egy csodálatos vonását jelképezi, amelyek egyedül benne találhatóak. Az olajat és a füstölőszereket nem volt szabad más célra használni. Mindkettő az Úr személyes dicsőségéről beszélt. Hogyan is hozhat valaki ilyen dolgokat? Csak úgy, ha ő maga sokat foglalkozik az Úr dicsőségével. Szívét annyira elfoglalja az Úr, hogy imádó szívvel látja drága személyét. Ebben az esetben hozhat olajat és füstölőszereket. Ez a két dolog nem az Úr Jézus váltságművéről beszél, még kevés-

bé arról, amit értünk tett. Ezek az Ő személyének dicsőségéről beszélnek, és kiváló voltáról. Ha szívem ezzel van telve, akkor én is vihetem azokat. Mert akkor az Úr fel fogja használni őket, úgyhogy a füstölőszereces illata felszáll az arany oltárról Istenhez.

Végül arról olvasunk, hogy Isten elhívja Becalélt és Oholiábot, hogy tervezzék meg, és végezzék el a munkát. Ha a 91. zsoltárt olvassuk, nyilvánvalóan látjuk, hogy mindketten az Úr Jézus előképei. Oholiáb azt jelenti: „az atya sátrában”. Becalél pedig azt jelenti: „Isten árnyékában”. Isten bölcsességet adott ennek a két embernek. Mert egyedül Istennek van bölcsessége ahhoz, hogy felépítse a Gyülekezetet. Elég bölcsessége van ahhoz, hogy mindenkit tanítson. Ha szívünk vágya az, hogy szolgáljunk neki, azt mondja: „Tégy valamit a gyülekezetben folyó munkámért.” S ha megkérdezzük, hogyan, boldogan megtanít minket, ha rendelkezésére állunk. Hát nem csodálatos, ha Isten arra használ minket, hogy betöltsük a gyülekezet szükségait? Ha Isten felhasznál minket arra, hogy az Ő szeretetét terjesszük a gyülekezetben, úgy, hogy az egész gyülekezet egyre áldottabb és hozzá egyre hasonlóbb legyen, hogy egyre méltóbb menyasszony legyen a Vőlegény számára, hogy annak szívét kielégítse a menyasszony szépsége? Éz az, amiért hív minket, hogy hozzuk elé mindazt, amit benne megtaláltunk. Mert csak akkor tudjuk elé vinni felajánlásainkat, ha vele foglalkozkodunk, és engedjük, hogy Ő vezéreljen és használjon bennünket a gyülekezet építésére. Csak így lehetnek áldottak összejöveteleink. Ha szívünk telve van az Úrral, nemcsak az összejövetel alatt, hanem az egész héten át, ha megragadjuk Őt az Isten Igéjében, ha elmélkedünk róla, aki most a dicsőségben van – csak akkor telik be szívünk az Úrral. Ha szívünk meggazdagodik az Ő dicsőségével, Ő így szól hozzánk: „Mindenki, akit szíve arra indít, jöjjön és hozza mindazt, amit fel tudok használni a gyülekezet építésére.” Ha meglátogatjuk egymást otthonainkban, és elkezdünk az Úrról beszélni, vajon nem egymást segítjük és egymást építjük-e? Gondolhatunk-e az Úrra anélkül, hogy felmelegednék a szívünk? Nem emberi tűz ez, mert – ahogy fejezetünk elején olvastuk –, nem volt szabad tüzet gyújtani szombaton. De ha az Úrra tekintünk, mennyei tűz gyullad, úgyhogy az Úr fel tud használni bennünket. Milyen csodálatos is ez a szolgálat!

* * *

KAPCSOLATCÍMEK

Evangéliumi Kiadó
Ganzenstr. 13.
D-70567 STUTTGART

Evangéliumi Kiadó
és Iratmisszió
Ó utca 16.
H-1066 BUDAPEST

Szlovákiában:
Fülöp Imre
Púpavová 43
SK-841 04 BRATISLAVA

Romániában:
Babos Márton
Str. Castanilor 3. ap. 30
RO-3400 CLUJ-NAPOCA

Jugoszláviában:
Biczó Szilárd
Karadjordjev put 97
YU-24000 SUBOTICA